OCEANUL CARE NE DESPARTE

Oceanul care ne desparte

TAHEREH MAFI

LEDA EDGE

„*Oceanul care ne desparte* este ca o inimă deschisă –
una care străluceşte, care suferă, care simte dor nestăvilit şi care,
mai presus de orice, iubeşte cu patimă, în ciuda tuturor piedicilor.
Chiar şi peste ani, vă veţi aminti exact momentul în care
aţi citit această carte. O poveste despre adevăr,
iubire şi bucurie, care depăşeşte graniţele."

Marie Lu, autoarea seriilor TINERELE ELITE şi WARCROSS

„O explorare nedisimulată – şi totuşi extraordinar de elegantă –
a identităţii, a singurătăţii şi a familiei, onestă şi plină de forţă
până la capăt! Tahereh Mafi dă tot ce are mai bun,
iar cititorul are doar de câştigat.'

Sabaa Tahir, autoarea seriei ELIAS ŞI SPIOANA CĂRTURARILOR

„Este o carte splendidă! Dulce, dar neînfricată, frumoasă
chiar şi când descrie o realitate crudă. Proza lui Tahereh
debordează de pasiune şi de sinceritate. Fără să fie sentimentală,
este plină de suflet. Cele mai bune cărţi reuşesc să te facă să
reevaluezi lumea din jur, iar *Oceanul care ne desparte* se numără
printre ele. Am adorat această carte!"

Nicola Yoon, autoarea romanelor
Şi soarele e o stea şi *Absolut tot*

LEDA EDGE
contemporary

TAHEREH MAFI

Oceanul care ne desparte

Traducere din limba engleză
Carla Georgescu

CORINT BOOKS
2019

Redactare: Iulia-Cristiana Stan
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

ISBN 978-606-793-646-9

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MAFI, TAHEREH
Oceanul care ne desparte / Tahereh Mafi; trad. din lb. engleză: Clara Georgescu. - Bucureşti: Corint Books, 2019
ISBN 978-606-793-646-9

I. Georgescu, Clara (trad.)

821.111

1
UNU

Ne mutam în permanenţă, mereu spre mai bine, mereu în căutarea unei vieți mai bune. Abia reuşeam să fac față valului de emoții pe care mi-l provocau mutările. Deși frecventasem atâtea şcoli primare și gimnaziale, încât nici nu-mi mai aminteam exact numele lor, la gândul că schimbam întruna liceul îmi venea să mor. Era al treilea la care mergeam în mai puțin de doi ani, iar viața mea părea o înșiruire de rahaturi zilnice. Uneori abia mai puteam să-mi mişc buzele. Mă temeam că, dacă voi vorbi sau voi striga, furia va pune stăpânire pe colțurile gurii mele și mă va sfâșia în două.

Prin urmare, tăceam.

Era sfârșitul unui august învăluit de o căldură întreruptă când și când de câte o adiere de vânt. Eram înconjurată de ghiozdane rigide, de blugi scrobiți şi de puşti care miroseau a plastic proaspăt. Păreau fericiți.

Am oftat și am trântit uşa dulăpiorului.

Pentru mine nu era decât altă primă zi de şcoală într-un nou oraş, așa că am făcut ce făceam mereu când intram într-o şcoală nouă: nu m-am uitat la cei din jur. Oamenii se uitau mereu la mine, iar, dacă le întorceam privirea, adesea interpretau gestul meu drept o invitație la conversație și, aproape de fiecare dată când mi se adresau, spuneau ceva jignitor sau o prostie ori

poate amândouă, prin urmare hotărâsem cu mult timp în urmă că era mai uşor să mă prefac că, pur şi simplu, nu există.

Reuşisem să supravieţuiesc primelor trei ore din acea zi fără niciun incident major, dar încă mă chinuiam să mă orientez prin şcoală. Se pare că următorul curs avea loc în capătul opus al campusului, iar eu încercam să-mi dau seama unde mă aflu – verificând numerele sălilor în noul meu orar –, când a sunat clopoţelul. În clipa în care am ridicat privirea, uimită, ca să mă uit la ceas, am constatat că marea de elevi din jurul meu dispăruse. Rămăsesem singură pe culoarul lung şi pustiu, cu orarul mototolit în pumn. Am strâns din ochi şi am înjurat în barbă.

Într-un târziu, am găsit sala de curs, dar întârziasem şapte minute. Am deschis uşa, balamalele au scârţâit discret, iar elevii s-au răsucit pe locurile lor. Profesorul s-a întrerupt, rămânând cu gura căscată, ca pentru a rosti ceva, şi cu chipul împietrit între două expresii.

A clipit.

Mi-am ferit privirea, cu toate că mi se părea că încăperea se contractă în jurul meu. Fără un cuvânt, m-am strecurat în cea mai apropiată bancă liberă. Am scos un caiet din ghiozdan. Am luat un stilou. Abia mai respiram, aşteptând ca momentul să treacă, aşteptând ca toată lumea să se întoarcă la locul ei, aşteptând ca profesorul să-şi reia discursul, când, deodată, el şi-a dres glasul şi a zis:

— Aşadar, cum spuneam, programa include câteva lecturi obligatorii, şi aceia dintre voi care sunt noi aici – a ezitat, s-a uitat la lista pe care o ţinea în mâini – s-ar putea să nu fie obişnuiţi cu curriculumul bogat şi extrem de solicitant al şcolii noastre.

S-a oprit. A ezitat din nou, după care a mijit ochii, uitându-se la hârtia lui.

Şi apoi, ca din senin, a reluat:

— Acum, te rog să mă scuzi dacă pronunț greșit. Sharon, nu? a întrebat și a ridicat capul, privindu-mă drept în ochi.

— Shirin, l-am corectat eu.

Elevii s-au întors din nou spre mine.

— A! a exclamat profesorul, domnul Webber, dar nu a mai încercat să-mi pronunțe numele. Bine-ai venit!

Eu nu i-am răspuns.

— Așadar, a reluat el zâmbind, îți dai seama că acesta este un curs avansat de limba engleză.

Am ezitat. Nu eram sigură ce răspuns aștepta la o astfel de afirmație evidentă. În cele din urmă, am zis:

— Da?

El a încuviințat din cap, apoi a râs și a reluat:

— Draga mea, s-ar putea să fi nimerit în clasa greșită.

Voiam să-i spun să nu mi se mai adreseze cu *draga mea*. Voiam să-i cer ca, în general, să nu-mi mai vorbească deloc.

— Sunt în clasa în care trebuie, i-am zis, în schimb, ridicând orarul mototolit.

Domnul Webber a clătinat din cap, zâmbind în continuare.

— Nu-ți face griji, nu e vina ta. Li se mai întâmplă elevilor noi. Totuși, sala unde se desfășoară cursul de engleză ca limba a doua este ceva mai...

— Sunt în clasa în care trebuie, bine? am rostit ceva mai apăsat decât intenționasem. Sunt în clasa în care trebuie.

Rahaturi din astea mi se întâmplau la tot pasul.

Nu conta cât de lipsită de accent era engleza mea. Nu conta că le spuneam oamenilor iar și iar că m-am născut aici, în Statele Unite, că engleza este limba mea maternă, că verii din Iran se amuzau pe seama mea și a persanei mele mediocre, cu accent american - pur și simplu nu conta. Toată lumea presupunea că abia am coborât de la bordul unui vas sosit dintr-o țară străină.

Zâmbetul domnului Webber a pălit.

— O! a exclamat el. Bine.

Puştii din jurul meu au început să râdă, iar eu mi-am simțit obrajii arzând. Mi-am plecat privirea şi am deschis caietul gol la o pagină oarecare, sperând că gestul meu va pune capăt discuției.

În schimb, domnul Webber a ridicat mâinile și a reluat:

— Ascultă, eu vreau să rămâi, bine? Totuși, este un curs pentru avansați şi, deşi sunt convins că vorbești bine limba engleză, tot e...

— Nu vorbesc engleză bine, am intervenit. O vorbesc perfect, fir-ar al dracului să fie!

Am petrecut restul orei în biroul directorului.

Mi s-a ţinut o prelegere despre conduita impusă elevilor acestei şcoli şi am fost avertizată că, dacă aveam de gând să mă opun și să refuz să cooperez, atunci poate că această școală nu era pentru mine. Apoi am fost trimisă în detenție pentru că folosisem un limbaj vulgar la oră. Clopoțelul care vestea pauza de prânz a sunat tocmai când directorul se răstea la mine, aşa că, atunci când m-a lăsat în sfârşit să plec, mi-am luat lucrurile şi am fugit mâncând pământul.

Nu mă grăbeam să ajung nicăieri; îmi doream doar să mă îndepărtez cât mai mult de lume. Mai aveam două ore după prânz, dar nu eram sigură că o să mai rezist; depășisem deja pragul toleranței la prostie pe ziua aceea.

Îmi balansam în poală tava cu mâncarea de prânz, în timp ce stăteam în cabina de toaletă, strângându-mi capul în palme ca într-o menghină, când mi-a bâzâit telefonul. Era fratele meu.

ce faci?

iau masa de prânz

rahat! pe unde te ascunzi?

în baie

poftim? de ce?

ce altceva aş putea să fac timp de 37 de minute? să mă holbez la ceilalţi?

Atunci mi-a spus să ies naibii din baie şi să mă duc să mănânc cu el – pesemne că şcoala trimisese deja un grup de prieteni noi-nouţi în întâmpinarea chipului său drăgălaş, iar eu trebuia să-l însoţesc, în loc să mă ascund.

nu, mersi! am tastat.

Apoi mi-am aruncat mâncarea la gunoi şi m-am refugiat în bibliotecă, unde am rămas până când a sunat clopoţelul.

Fratele meu e cu doi ani mai mare decât mine. Am mers mai mereu la aceeaşi şcoală în acelaşi timp. Însă el nu detesta mutările la fel de mult ca mine; nu suferea de fiecare dată când ne instalam într-un oraş nou. Erau două diferenţe majore între mine şi fratele meu: în primul rând, el era extrem de chipeş, iar în al doilea rând, el nu purta în frunte un indicator luminos metaforic care avertiza ATENŢIE, TERORIST ÎN APROPIERE!

Nu vă vând gogoşi, fetele stăteau la coadă ca să-i facă fratelui meu turul de onoare al şcolii. El era elevul nou şi arătos. Un băiat interesant, cu un trecut şi un nume interesante. Individul frumos şi exotic, de care toate aceste fete drăguţe aveau să se folosească, inevitabil, ca să-şi satisfacă nevoia de a experimenta şi, într-o bună zi, de a se revolta împotriva părinţilor. Aflasem pe propria piele că nu pot să iau masa cu el şi cu prietenii lui. Ori de câte ori îmi făceam apariţia, cu coada între picioare şi cu mândria la pământ, în nici cinci secunde îmi dădeam seama că singurul motiv pentru care noile lui prietene se purtau frumos cu mine era că voiau să profite de prezenţa mea, ca să se apropie de fratele meu.

Prin urmare, preferam să mănânc în toaletă.

Îmi repetam întruna că nu îmi pasă, dar, în mod evident, îmi păsa. Știrile reluate iar și iar nu mă mai lăsau să respir. Atentatul din 11 septembrie avusese loc toamna trecută, la doar două săptămâni de la începerea primului meu an de liceu, și, câteva săptămâni mai târziu, doi indivizi m-au atacat când mă întorceam de la școală, iar partea cea mai rea – cea mai rea dintre toate – a fost că mi-au trebuit zile bune ca să accept adevărul, mi-a luat câteva zile ca să înțeleg de ce. Speram că explicația se va dovedi mai complexă, că faptele lor erau motivate de ceva mai însemnat decât de o ură oarbă și absolută. Îmi doream să mai existe și alt motiv pentru care doi necunoscuți să mă fi urmărit până acasă, pentru care să-mi fi smuls eșarfa de pe cap și să fi încercat să mă sugrume cu ea. Nu înțelegeam cum poate fi cineva atât de furios și de violent, din cauza a ceva ce nu făcusem, încât să se simtă îndreptățit să mă agreseze în plină zi și în plină stradă!

Nu *voiam* să înțeleg.

Și totuși, se întâmpla.

Deși nu mă așteptasem la prea multe când ne mutaserăm aici, regretam să descopăr că acest liceu nu era cu nimic mai bun decât cel dinainte. Ajunsesem captivă într-un nou orășel, captivă într-un alt univers populat de persoane care nu mai văzuseră chipuri ca al meu decât la jurnalul de seară, și uram asta. Uram lunile epuizante și singuratice în care încercam să mă integrez în noua școală; uram cât de mult le trebuia celor din jur ca să-și dea seama că nu eram nici înspăimântătoare, nici periculoasă; uram efortul disperat și epuizant pe care eram nevoită să-l depun, pentru ca, într-un final, să-mi fac o singură prietenă, una îndeajuns de curajoasă ca să stea alături de mine în public. Trecusem prin aceste etape de atâtea ori și în atâtea școli, încât uneori îmi doream să bag capul în nisip. Nu-mi mai

doream altceva decât să trec complet neobservată. Voiam să aflu cum e să traversezi o încăpere fără ca lumea să se holbeze la tine. În schimb, la o singură privire în jurul campusului, mi s-a spulberat orice speranță de a mă integra vreodată.

Elevii erau, în mare parte, un grup omogen de vreo două mii de persoane pasionate de baschet. Trecusem deja pe lângă câteva zeci de postere, iar deasupra ușilor de la intrare atârna un afiș uriaș, în onoarea unei echipe care nici măcar nu începuse sezonul încă. Pe pereții culoarelor erau lipite niște cifre mari, în alb și negru, care serveau drept indicatoare menite să îi îndemne pe trecători să numere zilele rămase până la primul meci al sezonului.

Pe mine nu mă interesa baschetul.

În schimb, numărasem tâmpeniile pe care mi le spusese lumea pe parcursul zilei. În timp ce mă îndreptam spre cursul următor, ajunsesem la paisprezece, când un tip a trecut pe lângă mine pe culoar și m-a întrebat dacă port chestia aia pe cap ca să ascund bombe sub ea. L-am ignorat, și atunci prietenul lui a sugerat că poate sunt cheală, dar l-am ignorat și pe el. Un al treilea a zis că poate sunt bărbat și vreau să ascund asta, așa că, în cele din urmă, i-am invitat să se ducă dracului, cu toate că ei se felicitau unii pe alții pentru ipotezele excelente pe care le născociseră. Habar n-aveam cum arătau toți nemernicii ăia, fiindcă nu le aruncasem nicio privire, dar îmi repetam întruna în minte șaptesprezece, șaptesprezece, când am ajuns la cursul următor. Era mult prea devreme, așa că am așteptat în întuneric venirea celorlalți.

Remarcile otrăvite cu care mă cadoriseau străinii erau, categoric, partea cea mai neplăcută a faptului că purtam eșarfă pe cap. Partea cea mai bună era că astfel profesorii nu vedeau că ascult muzică.

Eşarfa îmi oferea cea mai bună ascunzătoare pentru căşti.

Datorită muzicii, ziua trecea mult mai uşor. Îmi era mai lesne să traversez culoarele şcolii; îmi era mai lesne să stau singură mereu. Mă bucuram nespus că nimeni nu-şi dădea seama că ascult muzică şi, pentru că nimeni nu ştia, nu mi se cerea niciodată să o opresc. De mai multe ori, discutasem cu profesorii în timp ce ei nici nu bănuiau că nu auzeam decât jumătate din ce îmi spuneau, şi, dintr-un motiv sau altul, asta mă făcea fericită. Muzica părea să mă susțină ca un schelet suplimentar; mă sprijinea atunci când propriile oase erau prea obosite. Întotdeauna ascultam muzică la iPod-ul şterpelit de la fratele meu, iar acum, la noua școală – aşa cum făcusem şi anul trecut, când tocmai îl cumpărase –, am intrat în clasă parcă ascultându-mi fundalul sonor al propriului film mizerabil care era viața mea. Îmi insufla un soi de speranță inexplicabilă.

În clipa în care toți colegii s-au adunat pentru ultimul curs din ziua respectivă, eu deja îl priveam pe profesor ca într-un film mut. Mintea îmi hoinărea; mă uitam întruna la ceas, disperată să evadez. Astăzi, formația Fugees îmi umplea golurile din creier, în timp ce mă holbam la penar, răsucindu-l neîncetat între mâini. Îmi plăceau foarte mult creioanele mecanice. Acelea frumoase, vreau să spun. De fapt, aveam o micuță colecție, adusă din Japonia, pe care mi-o dăruise o veche prietenă de acum patru mutări. Devenisem obsedată de ele. Creioanele erau delicate, colorate şi strălucitoare și veniseră împreună cu un set adorabil de gume de şters, toate într-o cutie drăguţă, cu un desen reprezentând o oaie, care spunea *Nu mă ignorați doar pentru că sunt oaie.* Mi se păruse atât de amuzant şi de ciudat, că mi-am amintit-o chiar şi acum şi am zâmbit discret, tocmai când cineva m-a bătut pe umăr. Cu putere.

— Ce e?! m-am întors şi am întrebat, din greşeală, cu voce prea tare.

Tipul părea speriat.

— Ce e? am repetat, iritată, de astă dată în şoaptă.

A zis ceva, dar nu am auzit. Am scos iPod-ul din buzunar şi am pus pauză.

— A! a exclamat el, zâmbind şi părând confuz deopotrivă. Asculți muzică sub chestia aia?

— Pot să te ajut cu ceva?

— O! Nu, nu! Te-am lovit cu cartea. Din greşeală. Și voiam să-ți cer scuze.

— Bine, am răspuns, apoi m-am întors şi am dat din nou drumul la muzică.

Ziua a trecut.

Lumea îmi pocise numele, profesorii nu știau ce naiba să facă în privința mea, iar profesoara de matematică, după ce mă studiase îndelung, ținuse în fața clasei o prelegere de cinci minute despre faptul că oamenii care nu iubesc această țară ar trebui să se întoarcă de unde au venit, timp în care eu mă uitasem atât de insistent în manual, încât au trecut câteva zile bune până când am reuşit să-mi scot din minte ecuația de gradul doi.

Niciunul dintre colegii de clasă nu a vorbit cu mine, niciunul în afară de tipul care m-a lovit din greşeală în umăr cu manualul de biologie.

Aş fi dat orice să nu-mi pese.

În ziua aceea am plecat spre casă uşurată şi totodată deprimată. Ridicasem, cu multe eforturi, zidurile care mă apărau de suferința sufletească, iar la sfârşitul fiecărei zile mă simțeam atât de epuizată emoțional, încât uneori îmi tremura tot corpul. Încercam să-mi regăsesc pacea, înaintând pe trotuarul liniştit care ducea spre casă – străduindu-mă să-mi alung din minte ceața grea şi apăsătoare –, când o maşină a încetinit, iar

doamna care conducea mi-a strigat că acum sunt americancă și că ar trebui să mă îmbrac ca atare. Eram, nu ştiu, eram al naibii de obosită şi nu am avut forţa să-mi manifest furia, nici măcar atunci când i-am arătat degetul mijlociu, iar ea şi-a văzut mai departe de drum.

Încă doi ani și jumătate, mi-am mai spus.

Doi ani şi jumătate până aveam să scap de această închisoare denumită liceu și de aceşti monştri aşa-zişi oameni. Îmi doream cu disperare să scap de această instituţie plină de idioți. Îmi doream să merg la facultate, să-mi văd de viața mea. Nu trebuia decât să supraviețuiesc până atunci.

2
DOI

De fapt, părinții mei erau grozavi, atât cât pot fi niște ființe umane. Erau doi mândri imigranți iranieni, care trudeau din greu toată ziua, doar ca să ne ofere o viață mai bună mie și fratelui meu. Fiecare mutare avea ca scop instalarea într-un cartier mai bun, într-o casă mai mare, într-o zonă cu școli mai bune, care aveau să ne ofere opțiuni mai bune pentru viitor. Viața părinţilor mei era o luptă continuă. Nu încetau să facă eforturi uriaşe ca să depăşească greutăţile. Eram conştientă că mă iubesc. Dar trebuie să știți încă de la început că nu manifestau niciun pic de interes față de ceea ce considerau ei neînsemnatele mele frământări.

Părinții mei nu discutau niciodată cu profesorii. Nu sunau niciodată la şcoală. Nu amenințau niciodată că o vor suna pe mama vreunui puşti fiindcă fiul ei a aruncat cu piatra în mine. Oamenii își bătuseră dintotdeauna joc de mine din cauza numelui, a rasei, a religiei şi a statutului meu socioeconomic nepotrivite, însă viaţa mea fusese uşoară, spre deosebire de copilăria părinților mei, așa că, sincer, nu înțelegeau de ce nu mă trezesc cântând în fiecare dimineață. Povestea tatălui meu era absolut nebunească - plecase de acasă de unul singur și luase drumul Americii la vârsta de șaisprezece ani. Totul culminase

cu recrutarea și trimiterea lui la războiul din Vietnam. Când eram mică și mă plângeam mamei că la școală lumea se poartă urât cu mine, ea mă mângâia pe cap și îmi povestea cum supraviețuise războiului și unei revoluții și cum, la vârsta de cincisprezece ani, cineva îi spărsese capul în plină stradă, în timp ce prietena ei fusese înjunghiată și i se scoseseră mațele ca unui pește, așa că ce-ar fi să-ți mănânci cerealele Cheerios și să înveți să faci față greutăților, copil american nerecunoscător!

Mi-am mâncat cerealele și am încheiat subiectul.

Îmi iubeam părinții, sincer. Dar de atunci nu le-am mai vorbit despre suferința mea. Era imposibil ca, pentru puțină înțelegere, să concurez cu o mamă și cu un tată care mă considerau norocoasă că merg la o școală ai cărei profesori spuneau doar câteva răutăți, dar nu mă snopeau în bătaie.

Așa că nu prea mai vorbeam.

Ajungeam acasă și răspundeam scurt la multiplele întrebări ale părinților despre cum îmi petrecusem ziua. Îmi făceam temele, apoi îmi găseam ceva de lucru. Citeam mult. Sună ca un clișeu, știu, fata singuratică și cărțile ei, dar ziua în care fratele meu a intrat în camera mea și mi-a aruncat în brațe un exemplar din *Harry Potter*, spunându-mi „Am câștigat asta la școală, cred că ție ți-ar plăcea", a fost una dintre cele mai bune zile din viața mea. Puținii prieteni pe care îi avusesem vreodată în afara cărților deveniseră doar niște amintiri, dar până și amintirile îmi dispăreau rapid. Pierdusem multe în urma nenumăratelor mutări – lucruri, obiecte –, însă nimic nu durea mai tare decât să pierzi o persoană apropiată.

Oricum, de obicei stăteam singură.

Însă fratele meu era mereu ocupat. El și cu mine fuseserăm cândva apropiați, cei mai buni prieteni, dar într-o bună zi s-a trezit că el e grozav și chipeș, în timp ce eu nu, și că, de fapt,

simpla mea existență îi speria de moarte pe cei din jur. Și nu știu cum, dar am pierdut legătura. Nu a fost nimic premeditat. El avea mereu o întâlnire cu cineva, avea lucruri de făcut, fete de sunat, iar eu nu. Cu toate acestea, îmi plăcea de fratele meu. Îl iubeam chiar. Era un tip de treabă, atunci când nu mă enerva la culme.

Am supraviețuit primelor trei săptămâni la noua școală fără prea multe lucruri de povestit. Viața era monotonă. Plictisitoare. Interacționam cu ceilalți doar în situațiile esențiale, de complezență, iar în rest îmi petreceam timpul ascultând muzică. Citind. Răsfoind revista *Vogue*. Eram interesată de moda complexă, pe care eu nu mi-o puteam permite niciodată, și îmi ocupam weekendurile colindând magazinele de haine la mâna a doua, în căutarea unor articole ce aminteau de ținutele mele preferate de pe podium, ținute pe care mai târziu încercam să le recreez în liniștea dormitorului meu. Dar nu prea mă pricepeam să lucrez la mașina de cusut; cel mai bine coseam de mână. Chiar și atunci rupeam acele și mă înțepam din greșeală și mă duceam la școală cu mai multe degete bandajate, ceea ce atrăgea și mai multe priviri ciudate din partea profesorilor decât de obicei. Și totuși, activitatea aceasta îmi distrăgea atenția. Deși eram de-abia la jumătatea lui septembrie, eu mă străduiam să nu mă interesez câtuși de puțin de școală.

După încă o zi palpitantă în închisoare, m-am prăbușit pe canapea. Părinții mei nu se întorseseră de la serviciu încă, iar despre fratele meu nu știam unde e. Oftând, am dat drumul la televizor și mi-am smuls eșarfa de pe cap. Mi-am desfăcut coada de cal și mi-am trecut mâna prin păr. Apoi m-am lăsat pe spate pe canapea.

Zilnic, la ora aceea a după-amiezii, rulau episoade în reluare din serialul *Matlock*, pe care, nu-mi era rușine să recunosc

cu glas tare, îl adoram. Iubeam serialul *Matlock*. Fusese turnat înainte de venirea mea pe lume și era povestea unui avocat foarte bătrân și foarte scump, pe nume Matlock, care rezolva cazuri de infracțiuni în schimbul unor sume uriașe. Acum serialul nu mai era popular decât în rândul populației vârstnice, dar nu mă deranja. Adesea mă simțeam ca o bătrână captivă într-un trup tânăr; cu *Matlock* eram în elementul meu. Nu aveam nevoie decât de un castron cu prune uscate sau de o ceașcă plină cu piure de mere, ca să desăvârșesc imaginea, și tocmai mă întrebam dacă nu cumva mai rămăsese puțin prin frigider, când l-am auzit pe fratele meu intrând în casă.

La început nu i-am dat nicio atenție. El a adresat un salut persoanelor din casă, iar eu m-am foit ușor; Matlock era grozav, așa că nu puteam să mă las distrasă și să privesc în altă parte.

— Hei, nu m-ai auzit?

Am ridicat capul și am văzut chipul fratelui meu.

— Am venit cu niște prieteni, a zis el, și nici măcar atunci nu am înțeles, nu până când unul dintre indivizi nu a intrat în camera de zi, iar eu m-am ridicat atât de repede, că era să cad.

— *Ce dracului*, Navid?! am șuierat, înșfăcându-mi eșarfa.

Era o eșarfă moale și simplă, de cașmir. Am bâjbâit o clipă, agitată, și am sfârșit prin a mi-o arunca pe cap. Individul mi-a zâmbit.

— A, nu te teme, a zis el repede. Sunt optzeci la sută homosexual.

— Drăguț, am răspuns iritată, dar nu are nicio legătură cu tine.

— El e Bijan, mi l-a prezentat Navid, abia abținându-se din râs, în timp ce îmi făcea semn cu capul spre musafirul cu un aer

atât de evident iranian, încât nu-mi venea să cred; nu credeam că mai există și alți oameni din Orientul Mijlociu în oraș.

Navid râdea de expresia întipărită pe chipul meu, așa că mi-am dat seama că trebuie să fi arătat ridicol, cum stăteam în picioare, cu eșarfa aruncată ciudat pe cap.

— Carlos și Jacobi sunt...

— Pa! am spus și am luat-o la goană în sus pe scări.

M-am plimbat de colo până colo prin dormitor, gândindu-mă câteva minute la jenantul incident. Eram furioasă și mă simțeam ca o proastă, dar, până la din urmă, mi-am dat seama că, deși întâmplarea era rușinoasă, nu era într-atât de rea, încât să trebuiască să mă ascund aici, sus, ore întregi, fără să mănânc. Așa că mi-am legat părul la spate, mi-am rearanjat ținuta cu grijă - nu-mi plăcea să-mi prind eșarfa cu ac de siguranță, așa că, de obicei, o înfășuram lejer în jurul capului, aruncându-mi capetele lungi peste umăr - și am ieșit din nou.

Când am intrat în camera de zi, patru băieți ședeau pe canapea și devorau, ai fi zis, toată mâncarea noastră din cămară. Unul dintre ei dăduse chiar și peste o pungă cu prune uscate, iar acum și le îndesa în gură.

— Bună! m-a salutat Navid, ridicând privirea.

— Bună!

Băiatul cu prunele s-a întors spre mine și a zis:

— Așadar tu ești sora mai mică.

Eu mi-am încrucișat brațele la piept.

— El e Carlos, mi l-a prezentat Navid. Iar el e Jacobi, a zis apoi, dând din cap spre celălalt băiat pe care nu îl cunoscusem, un individ foarte înalt, de culoare.

Lipsit de entuziasm, Jacobi mi-a făcut cu mâna, fără să se uite la mine. Mânca nuga cu apă de trandafiri, pe care sora mamei i-o trimisese din Iran. Mă îndoiam că știe ce e.

Nu era prima dată când mă uimea apetitul insațiabil al băieților adolescenți. Nici nu puteam descrie ce greață îmi făceau. Navid era singurul care momentan nu mânca nimic; în schimb, își bea unul dintre shake-urile lui dezgustătoare, cu proteine.

Bijan m-a măsurat din cap până-n picioare și mi-a zis:

— Arăți mai bine.

— Cât aveți de gând să stați aici? l-am întrebat eu, mijind ochii.

— Nu fi nepoliticoasă! m-a admonestat Navid, fără să ridice privirea, stând în genunchi și umblând la video. Voiam să le arăt băieților *Breakin'*[1].

Asta m-a surprins peste măsură! *Breakin'* era unul dintre filmele mele preferate.

Nu-mi amintesc exact cum a început obsesia noastră, dar mie și fratelui meu ne-au plăcut dintotdeauna videoclipurile cu breakdance, filmele despre breakdance, concursurile de breakdance din toată lumea, care durau ore în șir; orice, nu conta. Aveam o pasiune comună pentru acest sport uitat, care ne reunea la sfârșitul fiecărei zile. Dăduserăm peste filmul *Breakin'* într-un talcioc, în urmă cu câțiva ani, și îl vizionaserăm deja de cel puțin douăzeci de ori.

— De ce? am întrebat.

M-am așezat în fotoliu, cu picioarele strânse sub mine. Nu aveam de gând să plec. *Breakin'* era unul dintre puținele lucruri care-mi plăceau mai mult decât *Matlock*.

— Cu ce ocazie?

Navid s-a întors și mi-a zâmbit.

---

[1] *Breakin'*, film american apărut în 1984, centrat în jurul subculturii de breakdance, inspirat după documentarul nemțesc din 1983 *Breakin' 'n' Enterin'* (n. red.).

— Vreau să înființez o trupă de breakdance.

— Vorbești serios? m-am mirat eu, holbându-mă la el.

Navid și cu mine vorbiserăm despre asta de atâtea ori: cum ar fi sa dansezi breakdance - să înveți de-adevăratelea și să evoluezi pe scenă -, dar nu făcuserăm nimic concret în acest sens. Mă gândeam la asta de ani buni.

Atunci, Navid s-a ridicat și mi-a zâmbit larg. Îmi dădeam seama că mi-a ghicit entuziasmul.

— Te bagi?

— Ei, drăcie! Normal, am îngăimat eu.

Tocmai atunci, mama a intrat în cameră și mi-a tras una peste ceafă cu o lingură de lemn.

— *Fosh nadeh!* m-a certat ea. Nu înjura!

— Ce naiba, mamă! am exclamat, frecându-mi ceafa. Rahatul ăla doare!

Atunci ea mi-a mai tras una.

— *La naiba!*

— Ei cine sunt? a întrebat, arătând din cap spre noii prieteni ai fratelui meu.

Navid a făcut repede prezentările, iar mama a inventariat ce mâncaseră. Apoi, clătinând din cap, a zis:

— *Een chiyeh?* Ce e asta? Că mâncare nu e!

— Atâta am găsit, s-a scuzat Navid.

Și cam așa era. Părinții mei nu cumpărau niciodată mâncare nesănătoasă. Nu aveam niciodată la îndemână chipsuri sau fursecuri. Când voiam o gustare, mama îmi dădea un castravete.

La auzul comentariului lui Navid, mama a oftat teatral și s-a apucat să pregătească ceva de mâncat cu adevărat bun. Apoi a zis ceva în persană despre anii în care încercase să-și învețe copiii să gătească și că, dacă a doua zi se va întoarce de la serviciu,

iar unul dintre noi nu va fi gătit cina, amândoi aveam să o încasăm. Eram aproape sigură că nu glumește.

Navid părea furios, iar eu eram cât pe ce să izbucnesc în râs, când mama s-a întors spre mine și m-a întrebat:

— Cum a fost la școală?

Întrebarea ei mi-a șters rapid zâmbetul de pe față. Dar știam că nu o interesează viața mea socială. Mama voia să știe ce note am luat. Școala începuse abia de o lună, și ea mă întreba deja de note.

— La școală e bine, am răspuns.

A încuviințat din cap și a plecat. Era mereu în mișcare, mereu făcea ceva, încerca să supraviețuiască.

— Așadar? am reluat, întorcându-mă spre fratele meu.

— Ne întâlnim mâine, după școală, mi-a răspuns el.

— Și, dacă reușim să convingem un profesor să ne asiste, ar putea deveni un club oficial în campus, a adăugat Carlos.

— Drăguț! am exclamat, privindu-l radioasă pe fratele meu.

— Nu-i așa?

— Ar mai fi un... mic detaliu, am zis eu, încruntându-mă. Cred că ați uitat ceva!

Navid a ridicat o sprânceană.

— Cine o să ne învețe breakdance?

— Eu, a răspuns Navid, zâmbind.

Fratele meu avea o bancă de forță care îi ocupa jumătate din dormitor. O găsise lângă tomberoane într-o zi, demontată și ruginită, și o adusese într-unul dintre fostele noastre apartamente, o reparase, o vopsise și, încetul cu încetul, strânsese o colecție de greutăți pentru ea. Căra chestia aia după el oriunde ne mutam. Îi plăcea să se antreneze. Să alerge. Să boxeze. Făcuse gimnastică până când lecțiile deveniseră prea scumpe. Cred că în adâncul sufletului își dorea să devină antrenor

personal. Se antrena de la vârsta de doisprezece ani; era numai mușchi și nu avea pic de grăsime. Știam asta, deoarece mă punea la curent în mod regulat cu procentul de grăsime din corpul lui. Odată, când îi zisesem „Bravo ție!", m-a ciupit de braț și, țuguindu-și buzele, mi-a spus „Nu-i rău deloc, dar și tu ai putea să pui ceva mușchi pe tine", și de atunci m-a obligat să exersez cu el la banca lui de forță.

Așa că, atunci când a zis că vrea să ne învețe breakdance, l-am crezut.

Dar lucrurile aveau s-o ia razna.

3
TREI

Se întâmpla adesea, nu? În liceu? Colegi de laborator. Prostii din astea. *Le uram.* Pentru mine era mereu un chin, o rușine de-a dreptul, să nu am cu cine lucra și să trebuiască să-i șoptesc profesoarei în spatele clasei că nu am un partener și să-i cer voie să lucrez singură, dacă se poate. Ea refuza, îmi zâmbea călduros și, crezând că îmi face un serviciu, mă punea a treia într-o pereche care până atunci fusese încântată să lucreze în doi. Iisuse!

Ei bine, de data asta nu s-a mai întâmplat așa.

De data asta, Dumnezeu a despărțit cerurile și i-a băgat mințile în cap profesoarei, care ne-a ales câte un partener la întâmplare, formând echipe în funcție de cum eram așezați în bănci. Astfel, m-am trezit pe neașteptate în postura de a mi se cere să jupoi o pisică moartă împreună cu tipul care m-a lovit cu manualul de biologie în prima zi de școală.

Îl chema Ocean.

De la prima privire, oamenii se și așteptau să am un nume ciudat, însă eu, după ce m-am uitat o singură dată la chipul de păpușă Ken al acestui tip, nu mă așteptasem să-l cheme Ocean.

— Părinții mei sunt ciudați, mi-a explicat el scurt.

Am ridicat din umeri.

Am jupuit pisica moartă în tăcere, în mare parte pentru că era dezgustător și nimeni nu voia să mai și vorbească, pe lângă experiența de a tăia în carnea udă, duhnind a formol. Nu mă gândeam decât la ce prostie e liceul și mă întrebam ce naiba facem, de ce ni se cere o chestie atât de, Dumnezeule!, atât de macabră, de revoltătoare! Și nu-mi venea să cred că va trebui să disecăm aceeași pisică moartă timp de două luni...

— Nu pot să rămân mult, dar am puțin timp după ore, a zis Ocean.

Părea o afirmație subită, dar abia atunci mi-am dat seama că el vorbea de o vreme; fusesem atât de concentrată asupra bisturiului subțire pe care îl țineam în mână, încât nici nu-l auzisem.

— Poftim? am zis, ridicând privirea.

El tocmai își completa lista cu observații de laborator.

— Mai avem de scris un raport despre concluziile de astăzi, a reluat, ridicând ochii și uitându-se la ceas. Dar trebuie să sune de ieșire. Așa că, probabil, va trebui să-l terminăm după ore, nu? m-a întrebat, uitându-se la mine.

— A! Păi, eu... Nu ne putem întâlni după școală.

Lui Ocean i s-a înroșit puțin urechile.

— O! a exclamat. Da. Înțeleg. Tu ai... Adică, n-ai voie să...

— Uau! am exclamat eu, făcând ochii mari. *Uau!*

Am clătinat din cap, m-am spălat pe mâini și am oftat.

— Uau, ce? a șoptit el.

M-am uitat la el și i-am spus:

— Nu știu ce ai de gând să crezi despre viața mea, dar nu sunt deloc pe punctul de a fi vândută de părinți în schimbul unei grămezi de capre, ne-am înțeles?

— O turmă de capre, m-a corectat el, dregându-și vocea. Se spune turmă...

— Pe orice chestie de capre, nu-mi pasă.

Ocean a bătut în retragere.

— Doar că am niște chestii de făcut după ore.

— O!

— Așa că ce ai zice să rezolvăm altfel? i-am propus.

— Bine. Dar ce... faci după şcoală?

Tocmai îmi strângeam lucrurile în ghiozdan atunci când m-a întrebat asta, aşa că m-a luat pe nepregătite şi am scăpat penarul pe jos. M-am aplecat să-l iau. Când m-am ridicat, el se uita lung la mine.

— Poftim? am zis. Ce te interesează?

De data asta a părut foarte stânjenit.

— Nu ştiu.

L-am studiat îndelung, cât să apuc să analizez situația. Poate că eram prea dură cu Ocean, cel cu părinţii ciudaţi. Am îndesat penarul în ghiozdan și am tras fermoarul. Apoi, aranjându-mi bretelele pe umeri, i-am răspuns:

— Mă înscriu într-o trupă de breakdance.

Ocean s-a încruntat și a zâmbit în acelaşi timp.

— Glumești?

Am dat ochii peste cap. Suna clopoțelul.

— Trebuie să plec, am mai zis.

— Și cu lucrarea de laborator cum rămâne?

Am cântărit variantele și, în cele din urmă, i-am scris numărul meu de telefon pe o hârtie și i-am întins-o.

— Poți să-mi dai mesaje. O să lucrăm diseară.

El s-a holbat la bucățica de hârtie.

— Dar te rog să ai grijă, am adăugat, arătând din cap spre hârtie, fiindcă, dacă îmi scrii prea mult, va trebui să mă iei de soție. Așa prevede religia mea.

Ocean s-a albit la față.

— Stai puțin. Cum?

— Trebuie să plec, Ocean, am repetat, schițând un zâmbet discret.

— Stai... Serios acum... Glumești, nu?

— Uau! am exclamat, clătinând din cap. Pa!

Așa cum promisese, fratele meu reușise să convingă un profesor să aprobe povestea cu breakdance-ul. Până la sfârșitul săptămânii aveam să obținem documentele necesare ca noul club să devină oficial, ceea ce însemna că, pentru prima dată în viața mea, aveam să particip la o activitate extrașcolară, lucru destul de neobișnuit pentru mine. Activitățile extrașcolare nu prea erau genul meu.

Și totuși, mă simțeam în al nouălea cer.

Mereu îmi dorisem să fac ceva de genul acesta. Dintotdeauna îmi plăcuse breakdance-ul, dar îi urmărisem pe dansatori de la distanță; le urmărisem pe fete în concursuri și mi se părea că arătau grozav - *erau atât de puternice*! Îmi doream să fiu ca ele. Dar breakdance-ul nu era ca baletul; nu îl găseai în *Pagini aurii*. Nu existau școli de breakdance, cel puțin nu acolo unde locuiam eu. Nu existau la tot pasul foști dansatori care să aștepte ca părinții mei să le ofere mâncare iraniană în schimbul unei lecții despre cum să faci un *flare*[1]. Și nici nu aș fi fost sigură că aș putea face una ca asta, dacă n-ar fi fost Navid. Seara trecută îmi mărturisise că învățase pe ascuns și se antrenase de unul singur în ultimii doi ani. M-a surprins cât de mult progresase. Dintre noi doi, doar el luase visul nostru în serios, iar când am conștientizat asta, m-am simțit deopotrivă mândră de el și dezamăgită de mine însămi.

Navid își asuma un risc.

---

[1] Mișcare de breakdance, care întruchipează o flacără (n. tr.).

Ne mutam atât de des, încât nu credeam că-mi voi mai putea face planuri vreodată. Nu-mi luam angajamente, nu mă înscriam în cluburi şcolare. Niciodată nu-mi cumpăram un anuar. Nu memoram numere de telefon sau nume de străzi şi nu învăţam decât strictul necesar despre oraşele în care locuiam. Nu avea niciun rost. Şi Navid se lovise de asta în felul lui, dar susţinea că se săturase să aştepte momentul potrivit. Anul acesta avea să absolve liceul, aşa că se hotărâse să încerce puţin breakdance, înainte să plece la facultate şi înainte ca totul să se schimbe. Eram mândră de el.

I-am făcut cu mâna când am ajuns la primul nostru antrenament.

Ne-am adunat într-una dintre camerele de dans ale sălii de sport a şcolii şi iarăşi cei trei noi prieteni ai fratelui meu m-au studiat din cap până-n picioare, deşi ne cunoşteam deja. Parcă mă evaluau.

— Aşadar, a început Carlos. Faci breakdance?

— Încă nu, i-am răspuns, brusc intimidată.

— Nu-i adevărat, a intervenit fratele meu, înaintând şi zâmbindu-mi. Nu e rea deloc la schemele în picioare şi face şi un *six-step*[1] decent.

— Dar nu ştiu niciun element de forţă, am zis.

— Nu-i nimic. O să te învăţ eu.

Atunci m-am aşezat şi m-am întrebat dacă nu cumva Navid făcea toate astea ca să-mi arunce mie un os. Poate că doar mi se părea, dar, pentru prima dată după mult timp, se purta din nou ca un frate. Abia atunci mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise.

---

[1] *Six-step* este una dintre mişcările de bază în breakdance pe care un dansator le învaţă şi în jurul căreia se construiesc şi alte variaţiuni (n. tr.).

Fratele meu suferă de dislexie. Când a ajuns la gimnaziu și a început să aibă rezultate proaste la toate materiile, mi-am dat în sfârșit seama că el și cu mine uram școala din motive complet diferite. Cuvintele și literele nu aveau și pentru el același sens ca pentru mine. Abia acum doi ani, când era pe punctul de a fi exmatriculat, mi-a mărturisit adevărul.

De fapt, mi l-a aruncat în față.

Mama mă obligase să îl ajut la teme. Nu ne permiteam un profesor particular, așa că trebuia să mă ocup eu de asta, ceea ce mă enerva la culme. Nu voiam să-mi petrec timpul liber făcând lecții cu fratele meu. Așa că, atunci când el a refuzat să colaboreze, m-am înfuriat.

— Răspunde odată la întrebare! m-am răstit eu. E un text simplu. Citește paragraful și rezumă-l în câteva propoziții! Atâta tot. Nu e mare filosofie!

El a refuzat.

Eu am insistat.

El a refuzat din nou.

Eu l-am jignit.

M-a jignit și el.

Așa că l-am jignit și mai tare.

— Răspunde odată la nenorocita asta de întrebare, ce atâta lene? *Ce naiba ai?!*

Și, în cele din urmă, a răbufnit.

În ziua aceea am aflat că fratele meu, frumosul și genialul meu frate mai mare, nu înțelegea sensul cuvintelor și al literelor așa cum o făceam eu. Petrecea câte o jumătate de oră citind și răscitind un paragraf, și nici atunci nu știa ce ar putea face cu el. Nu putea să formuleze propoziții. Se străduia enorm să-și transpună gândurile în cuvinte.

Prin urmare, am început să-l învăț cum să o facă.

Zile întregi am lucrat ore în șir împreună până noaptea târziu, iar într-o bună zi a reușit să formuleze singur propoziții. Câteva luni mai târziu ajunsese să alcătuiască paragrafe. A durat un an, dar, într-un final, și-a scris singur un referat. Și nimeni nu a știut că, în tot acest timp, eu i-am făcut temele. Toate proiectele. I-am scris toate temele, până când a reușit să și le scrie singur.

Am presupus că acesta era felul lui de a-mi mulțumi. Adică, sigur nu despre asta era vorba, dar nu puteam să nu mă întreb de ce îmi oferea această șansă. Ceilalți tipi pe care îi adusese – Jacobi, Carlos și Bijan – aveau deja experiență din alte trupe. Niciunul dintre ei nu era expert, dar nici începători nu erau. Eu trebuia să mă antrenez cel mai mult, iar Navid era singurul care nu părea să fie deranjat de asta.

Carlos, în special, nu-și lua ochii de la mine. Se îndoia că poate fi ceva de capul meu, și mi-a și spus-o. Dar nu cu răutate, ci așa, într-o doară.

— Cum? am zis. De ce nu?

El a ridicat din umeri, holbându-se la hainele mele.

Mă schimbasem în singura ținută sport pe care o aveam – o pereche de pantaloni de trening și un hanorac cu glugă –, dar îmi schimbasem şi eşarfa cu una de bumbac subţire, pe care mi-o înfășurasem în jurul capului ca pe un turban, ceea ce părea să-i distragă atenția.

Până la urmă, m-a întrebat, făcând un semn din bărbie:

— Poți să dansezi cu chestia aia pe cap?

Eu am deschis ochii larg. Într-un fel, eram surprinsă. Nu ştiu de ce îmi imaginasem că tipii ăştia vor fi mai puțin proşti decât toate celelalte cunoştinţe ale mele.

— Serios? am zis. Ce prostie e asta?

El mi-a răspuns râzând:

— Scuze! Doar că nu am mai văzut niciodată pe cineva făcând breakdance așa.

— Ca să vezi! am exclamat, uimită. Nici eu nu te-am văzut niciodată fără căciulă, și mai comentezi de *asta*?

Carlos părea surprins. A râs și mai tare. Și-a smuls căciula de pe cap și și-a trecut mâna prin păr. Avea părul negru și plin de cârlionți lungi, care-i cădeau întruna pe față. Și-a pus din nou căciula.

— Bine, bine. Scuze! mi-a zis.

— În fine.

— Îți cer scuze! a zis zâmbind. Serios. Îmi pare rău! A fost o răutate din partea mea. Ai dreptate. Sunt un tâmpit!

— Evident.

Navid râdea așa de tare, că dintr-odată i-am urât pe toți.

— La naiba! a exclamat Jacobi clătinând din cap.

— Sunteți varză cu toții! am zis eu.

— Hei! a intervenit Bijan, care tocmai făcea câteva întinderi, prefăcându-se jignit. Nu e corect. Jacobi și cu mine nici măcar nu am zis nimic.

— N-ați zis, dar ați gândit, nu-i așa?

Bijan a rânjit.

— Navid, ai nişte prieteni de doi bani, m-am adresat apoi fratelui meu.

— Sunt în formare, a răspuns el, aruncând cu apă dintr-o sticlă spre Carlos, care s-a ferit.

Carlos râdea în continuare. S-a apropiat de mine și mi-a întins o mână ca să mă ajute să mă ridic de pe podea.

M-am uitat pe sub sprâncene.

— Îți cer scuze! a repetat. Sincer.

L-am apucat de mână, iar el m-a tras în picioare.

— În regulă. Acum să vedem acel *six-step* despre care-am tot auzit.

Mi-am petrecut restul zilei exersând câteva mişcări simple – statul în mâini, flotările – și am încercat să-mi perfecționez schemele *uprock*. *Uprock* este un dans care se execută în picioare. Mare parte din breakdance se execută la sol, însă *uprock* are o importanță deosebită; se execută la început – este partea introductivă, prin care îți faci intrarea –, după care te rupi în figuri, executând mişcări la sol, urmate de elementele de forță şi de poze, care, în general, alcătuiesc un singur număr de dans.

Știam să execut o singură figură de bază în picioare. Mişcările picioarelor erau simple, iar deplasarea, fluidă, dar lipsită de inspirație. Simțeam ritmul muzicii – îmi sincronizam uşor mişcările –, însă nu era de ajuns. Cei mai buni dansatori aveau un stil propriu, în timp ce mişcările mele erau simple. Știam asta – dintotdeauna o ştiusem –, totuşi băieții au ținut să mi-o sublinieze. Discutam despre ce ştiam deja şi ce voiam să învățăm. Mă sprijineam pe palme, când fratele meu m-a lovit peste monturi şi mi-a spus:

— Arată-mi încheieturile!

Am întins mâinile.

Mi le-a mişcat înainte şi înapoi.

— Ai încheieturi foarte flexibile, a constatat, apoi mi-a împins palma pe spate. Te doare? m-a întrebat.

Am clătinat din cap.

A zâmbit, cu ochii plini de încântare.

— O să te învățăm *crab walk*[1]. O să fie mişcarea ta emblematică.

---

[1] „Mersul crabului" (n. tr.).

Eu am făcut ochii mari. *Crab walk* era la fel de bizară cum suna. Nu semăna cu nimic din ce învățai la orele de sport din școala primară; în schimb, era o mișcare ce, ca mai toate celelalte figuri din breakdance, sfida legile de bază ale gravitației. Presupunea multă forță. Trebuia să îți susții în mâini toată greutatea corpului – cu coatele strânse pe lângă corp – și să te deplasezi astfel. Pe mâini.

Era greu. Foarte greu.

— Super! am exclamat.

Fusese cumva cea mai reușită zi de liceu de până atunci.

4
PATRU

M-am întors acasă abia pe la ora cinci, iar până am terminat de făcut duş, mama ne strigase deja de câteva ori la cină. Am coborât, cu toate că ştiam că primisem o grămadă de mesaje pline de îngrijorare şi, mai târziu, de exasperare de la Ocean, care stătea lipit de telefon, dar asta pentru că părinţii nu acceptau să sar peste masa de seară – nici măcar ca să-mi fac temele. Ocean n-avea decât să mai aştepte!

Când am ajuns jos, toată lumea era la masă. Tata avea laptopul deschis – cu cablul de internet întins pe podea – şi îţi ţinea ochelarii pe cap. Am intrat în cameră, iar el mi-a făcut semn să mă apropii. Citea un articol despre cum se pun castraveţii la murat.

— *Mibini?* mi-a zis. Vezi? E foarte simplu.

Mie nu mi se părea simplu, dar am ridicat din umeri. Tata era maestru la meşterit diverse lucruri şi mereu încerca să mă coopteze în proiectele lui, ceea ce nu mă deranja câtuşi de puţin. De fapt, asta ne unea.

Aveam nouă ani când tata m-a dus prima dată într-un magazin de bricolaj. Mi se păruse un loc atât de grozav, încât simţeam că îmi explodează creierul. Nădăjduiam în fiecare zi că mă voi întoarce acolo, că voi economisi banii pe care de obicei îi dădeam pe carneţele marca Lisa Frank şi că îi voi cheltui pe o

placă de furnir, ca să văd ce pot să confecționez din ea. Mai târziu, tata m-a învățat să cos cu ac și ață. M-a văzut capsându-mi manșetele prea lungi ale pantalonilor, așa că într-o seară mi-a arătat cum se face un tiv adevărat. Tot el m-a învățat cum să tai lemne de foc cu toporul. Și cum să schimb roata la mașină.

Dar uneori îi mergea mintea atât de repede, încât îmi era greu să țin pasul cu el. Tatăl tatălui - bunicul meu - fusese arhitect în Iran. Proiectase unele dintre cele mai frumoase clădiri din țară, iar tata avea aceeași capacitate intelectuală. Devora cărțile mai repede decât mine; căra cărțile după el peste tot unde mergea. Oriunde locuiam, garajul devenea atelierul lui. Reconstituia motoare de mașini din pasiune. El făcuse masa în jurul căreia ne adunaserăm acum cu toții - imita stilul danez de la jumătatea secolului al XX-lea, pe care îl adorase dintotdeauna. Iar când mama s-a întors la școală și a avut nevoie de o geantă, tata a insistat să îi facem noi una. A studiat tipare. A cumpărat piele. Apoi i-a făcut-o cusătură cu cusătură. Încă mai are o cicatrice pe trei degete, cu care s-a ales când s-a tăiat din greșeală.

Asta înțelegea el printr-un gest romantic.

Mâncarea ușor aburindă era deja pe masă. Îi simțisem mirosul de sus: aroma de orez basmati cu unt și *fesenjoon* învăluise toată casa. *Fesenjoon* e un fel de tocăniță din pastă de nuci și pastă de rodie. Sună ciudat, știu, dar este ceva delicios! Majoritatea oamenilor prepară *fesenjoon* cu pui, dar răposata mea mătușă îl reinventase, înlocuind puiul cu chifteluțe, și, în amintirea ei, devenise rețeta familiei. Aveam și garnitură constând în murături și iaurt cu usturoi și lipii proaspete, călduțe, pe care tata le făcea în fiecare seară. Mai aveam un platou cu legume proaspete, ridichi și câteva grămăjoare de brânză feta. Un castronel de curmale. O ceașcă de nuci proaspete. Un samovar care bolborosea înfundat pe fundal.

Mâncarea era o constantă la noi acasă și, în general, în cultura persană. Mesele erau momente de întrunire, așa că părinții nu ne permiteau să încălcăm această tradiție, oricât de mult ne doream să vedem ceva la televizor sau să mergem undeva. Cu vreo doi ani în urmă, când un prieten de-ai lui Navid a venit la cină, mi-am dat seama că nu toată lumea punea atâta preț pe mâncare. Lui i se păruse exagerat. Dar masa din seara aceasta era cea mai simplificată versiune a unei cine persane. Așa pregăteam masa atunci când eram foarte ocupați și când nu aveam musafiri. Pentru noi era ceva normal.

Acesta era căminul nostru.

Când am urcat, într-un final, trecuse de ora opt, iar Ocean era de-a dreptul panicat. M-am rușinat când i-am citit mesajele.

bună
ești acolo?
sunt ocean
sper că e numărul bun
bună?
sunt ocean, colegul tău de laborator. mă mai ții minte?
se face târziu și sunt tot mai îngrijorat
trebuie să terminăm asta până mâine
ești acolo?

Primisem un telefon mobil de numai câteva luni. Fusese nevoie de multe rugăminți fierbinți – toți cunoscuții mei primiseră cu un an înainte – pentru ca părinții să mă ducă, fără tragere de inimă, la un magazin de telefoane și să-mi cumpere propria cărămidă Nokia. Aveam un abonament de familie, conform căruia trebuia să împărțim între noi minutele și SMS-urile limitate. Mesajele pe telefon, deși încă erau un fenomen nou-nouț,

îmi făcuseră multe probleme. Cumva, cuprinsă de entuziasmul de a experimenta noutatea SMS-urilor (odată îi trimisesem lui Navid treizeci de mesaje unul după altul, doar ca să-l enervez), depăşisem cu mult limita într-o singură săptămână, încărcând astfel factura, ceea ce-i făcuse pe părinţi să mă cheme şi să mă ameninţe că îmi vor lua telefonul. Mi-am dat seama mult prea târziu că nu eram taxată numai pentru mesajele trimise, ci şi pentru cele primite.

O singură privire aruncată lungului şir de mesaje de la Ocean mi-a dezvăluit multe despre starea contului său bancar.

bună, i-am scris. **Ştii că mesajele astea sunt scumpe, nu?**

Ocean mi-a răspuns imediat.

a, bună
aproape că renunţasem să te mai caut
scuze pentru mesaje
ai AIM?

Îmi imaginasem că în mare parte vom discuta prin AIM în seara asta. Uneori puştii foloseau MSN Messenger, dar de obicei noi îl foloseam pe cel pe care îl încercaserăm deja, unicul şi inconfundabilul portal magic numit AOL Instant Messenger. Cu toate acestea, rămâneam tot timpul în urmă cu progresul tehnologic. Ştiam că unii adolescenţi au propriile computere Apple de lux şi propriile aparate foto digitale, dar noi abia ne băgaserăm DSL acasă. Simţeam că era un adevărat miracol să am în dormitor un calculator vechi şi abia funcţional, prin care reuşeam să mă conectez la internet. A durat în jur de cincisprezece minute ca să pornească, dar, până la urmă, ne-am logat amândoi. Numele noastre sălăşluiau acum într-o mică

fereastră pătrată numai a noastră. Eram impresionată de faptul că Ocean nu își alesese un pseudonim stupid.

riversandoceans04: Bună
jujehpolo: Bună

I-am deschis imediat profilul – practic din reflex –, dar am fost surprinsă să constat că era complet gol. Mă rog, nu tocmai gol.

Scria *robot paranoic*, și nimic mai mult.

Îmi venea să râd. Nu eram sigură, dar speram că se referă la o melodie a trupei Radiohead. Sau poate că era totul doar în imaginația mea; îmi plăcea mult Radiohead. De fapt, profilul meu de AIM conținea în acel moment o listă de melodii pe care le ascultasem iar și iar cu o săptămână în urmă...

1. *Differences*, de Ginuwine
2. *7 Days*, de Craig David
3. *Hate Me Now*, de Nas
4. *No Surprises*, de Radiohead
5. *Whenever, Wherever*, de Shakira
6. *Pardon Me*, de Incubus
7. *Doo Wop*, de Lauryn Hill

Abia atunci mi-am dat seama că poate și Ocean îmi citea profilul.

Am înlemnit.

Am șters repede toate informațiile. Nu știu exact de ce. Nu puteam să-mi explic de ce nu doream ca el să știe ce muzică ascult, însă mi s-a părut dintr-odată că era deranjant. Era ceva prea personal.

riversandoceans04: Pe unde ai umblat azi?
jujehpolo: Scuze

jujehpolo: Am fost foarte ocupată după-amiază
jujehpolo: Abia acum am văzut mesajele tale
riversandoceans04: Chiar ai fost la breakdance după şcoală?
jujehpolo: Mda
riversandoceans04: Uau! Ca lumea!

Nu am zis nimic. Nu prea ştiam ce să-i răspund. Tocmai mă întorsesem să-mi iau ghiozdanul, când am auzit din nou sunetul delicat care anunţa că am primit un nou mesaj. Am dat volumul calculatorului mai încet. M-am asigurat că uşa e închisă. Dintr-odată conştientizasem. Stăteam de vorbă cu un băiat în dormitor. Stăteam *de vorbă cu un băiat în dormitor!* AIM făcea ca lucrurile să pară neaşteptat de intime.

riversandoceans04: Ştii, îmi pare rău că am crezut că nu ai voie să faci nimic după şcoală!

Ding-ding!

riversandoceans04: N-ar fi trebuit să spun asta

Am oftat.

Ocean încerca să fie amabil. Ba mai mult, încerca să se poarte ca un prieten. *Poate.* Doar că avea toate acele chestii atrăgătoare, pe care de obicei o fată le apreciază la un băiat, ceea ce făcea ca prietenia lui să fie periculoasă pentru mine. Poate că eram o adolescentă furioasă, însă oarbă nu eram. Nu devenisem ca prin minune imună la băieţii drăguţi şi nu îmi scăpase faptul că Ocean era superlativul adjectivului „chipeş". Se îmbrăca frumos. Mirosea bine. Era foarte politicos. Dar noi doi parcă proveneam din lumi atât de diametral opuse, încât eram conştientă că nu trebuie să accept în viaţa mea prietenia lui.

Nu voiam să-l cunosc. Nu voiam să mă simt atrasă de el. Nu voiam să mă gândesc la asta, punct. Şi, de fapt, nu doar la el, ci la oricine altcineva ca el. Îmi interziceam cu atâta hotărâre simpla plăcere de a avea o pasiune secretă pentru cineva, încât nici nu permiteam vreunui gând să-mi încolţească în minte.

Trecusem prin asta de atâtea ori!

Cu toate că majoritatea băieţilor mă cam luau în râs, din când în când pe unii îi fascinam. Nu ştiu de ce unii indivizi manifestau un interes vădit pentru mine şi pentru viaţa mea, interes pe care eu îl interpretam greşit drept romantism. În schimb, am aflat – după nenumărate situaţii jenante – că eram mai degrabă o curiozitate; un specimen exotic în spatele unui perete de sticlă. Nu voiau decât să mă studieze de la o distanţă confortabilă, şi nicidecum să fac parte permanentă din viaţa lor. Trecusem prin asta de atâtea ori până atunci, încât învăţasem că nu candidam cu adevărat la postura de prietenă şi, cu siguranţă, la nimic mai mult de-atât. Ştiam, de exemplu, că Ocean nu o să-şi dorească niciodată să fim prieteni după terminarea proiectului de la şcoală. Ştiam că nu o să mă primească în cercul lui de apropiaţi, în care m-aş fi integrat la fel ca un morcov într-un storcător.

Ocean încerca să fie amabil, desigur, dar eu ştiam că atitudinea lui deodată empatică provenea dintr-un sentiment ciudat de vină şi că drumul acesta nu ne va duce nicăieri. În plus, mie mi se părea epuizant.

jujehpolo: E în regulă
riversandoceans04: Ba nu e. M-am simţit prost pentru asta toată după-amiaza.
riversandoceans04: Chiar îmi pare rău!
jujehpolo: Bine
riversandoceans04: Doar că nu am mai stat de vorbă până acum cu o fată care să poarte un acoperământ pe cap.

jujehpolo: Acoperământ! Uau!
riversandoceans04: Ai văzut? Habar n-am de nimic
jujehpolo: Poți să-i spui, pur și simplu, eșarfă
riversandoceans04: O...
riversandoceans04: Așa e mai ușor
jujehpolo: Mda
riversandoceans04: Credeam că are altă denumire.
jujehpolo: Știi ceva, nu contează. Putem să trecem la temă?
riversandoceans04: O!
riversandoceans04: Da
riversandoceans04: Bine

M-am întors cinci secunde să-mi scot fișele de lucru din ghiozdan, când s-a auzit sunetul dublu și delicat. De două ori.

Am ridicat privirea.

riversandoceans04: Scuze
riversandoceans04: N-am vrut să te fac să te simți stânjenită.

Iisuse Hristoase!

jujehpolo: Dar nu mă simt stânjenită.
jujehpolo: Poate că tu te simți stânjenit.
riversandoceans04: Cum? Nu
riversandoceans04: Nu sunt stânjenit
riversandoceans04: Ce vrei să spui?
jujehpolo: Crezi că o să fie o problemă? Acoperământul meu?
jujehpolo: Situația asta a mea e prea ciudată pentru tine?

Ocean a făcut o pauză de cel puțin douăzeci de secunde, care au părut o eternitate. Mă simțeam prost. Poate că fusesem prea directă. Sau poate că eram răutăcioasă. Dar el se străduia

enorm să fie, nu ştiu, mult prea amabil cu mine. Părea nefiresc. Iar pe mine asta mă înfuria.

Şi totuşi, mă rodea vina. Poate că îl jignisem.

Am bătut darabana cu degetele pe tastatură, întrebându-mă ce să-i zic. Cum să-mi retrag cuvintele. La urma urmei, eram colegi de laborator.

Sau poate că nu. Poate că el avea să-i ceară profesoarei să-i aleagă alt partener. Se mai întâmplase. Odată am picat întâmplător cu o colegă care s-a revoltat. A refuzat, fără nicio explicaţie, în faţa întregii clase să-mi fie parteneră, după care a cerut să lucreze cu prietena ei. Profesoara, bleagă cum era, a intrat în panică şi a acceptat. Am sfârşit prin a lucra singură. A fost umilitor.

Ce rahat!

Poate că de data asta am atras umilinţa asupra mea. Poate că şi Ocean avea să se revolte. Am simţit un gol în stomac.

Când, deodată...

Ding-ding!

Am clipit des, uitându-mă la monitor.

Ding-ding!

riversandoceans04: Nu-mi pari deloc ciudată.

Mă uitam la ecranul calculatorului, clipind des.

Ding-ding!

riversandoceans04: Îmi pare rău!

Ocean părea genul de persoană care-și cere scuze la nesfârșit.

jujehpolo: Nu-i nimic
jujehpolo: Îmi pare rău că te-am pus în situația asta! Tu nu încercai decât să fii amabil.
jujehpolo: Înțeleg
jujehpolo: E în regulă

S-au scurs agale alte cinci secunde.

riversandoceans04: Bine

Am oftat. Mi-am lăsat fața în palme. Cumva reușisem să complic lucrurile. Situația era sub control, lucrurile decurgeau absolut normal, iar eu complicasem totul. Nu mai era decât o cale de a îndrepta situația. Copleșită de tristețe, am tras aer adânc în piept și am tastat.

jujehpolo: Nu trebuie să fii partenerul meu de laborator, dacă nu vrei.
jujehpolo: Te înțeleg
jujehpolo: Îi zic eu mâine doamnei Cho.
riversandoceans04: Poftim?
riversandoceans04: De ce spui asta?
riversandoceans04: Nu vrei să fii partenera mea de laborator?

M-am încruntat.

jujehpolo: Ăăă, păi, nu înțeleg ce se întâmplă.
riversandoceans04: Nici *eu*
riversandoceans04: Tu vrei să fii partenera mea de laborator?
jujehpolo: Desigur
riversandoceans04: OK
riversandoceans04: Bine

jujehpolo: OK
riversandoceans04: Îmi pare rău!

Rămăsesem holbându-mă la computer. Conversaţia asta îmi dădea dureri de cap.

jujehpolo: De ce îţi pare rău?

Alte câteva secunde.

riversandoceans04: Nici nu prea mai ştiu de ce

Îmi venea să râd. Nu înţelegeam ce naiba se petrecuse. Nu înţelegeam de ce atâtea scuze, de ce e confuz, şi nici nu credeam că voiam să ştiu. Voiam doar să mă întorc la momentul în care nu-mi păsa de Ocean James, băiatul cu două prenume. Stăteam de vorbă cu acest tip de vreo oră şi, brusc, îl simţeam prezent în dormitorul meu, în spaţiul meu personal, iar asta mă stresa îngrozitor.

Nu-mi plăcea. Îmi dădea o senzaţie ciudată.

Aşa că am încercat să simplific lucrurile.

jujehpolo: Ce-ar fi să ne facem tema?

Alte zece secunde.

riversandoceans04: Bine

Şi asta am şi făcut.

Totuşi, am simţit că ceva se schimba între noi, dar nu îmi dădeam seama ce.

5
CINCI

În dimineața următoare, fratele meu, care, începând cursurile mai devreme, pleca întotdeauna la școală cu o oră înaintea mea, a trecut pe la mine prin cameră ca să împrumute CD-ul cu Wu-Tang pe care i-l șterpelisem. Tocmai mă dădeam cu mascara, când a ciocănit la ușă. Îmi cerea să-i înapoiez nu doar CD-ul, ci și iPod-ul, iar eu i-am strigat că mie îmi trebuie iPod-ul mai mult decât îi trebuie lui, că mă ajută să depășesc cu bine ziua la școală. În timp ce îi dădeam acest argument, am deschis ușa, iar el a încremenit. M-a studiat din cap până-n picioare, cu ochii ușor măriți.

— Ce e? l-am întrebat.

— Nimic.

L-am lăsat să intre. I-am dat CD-ul pe care îl căuta. El continua să se uite la mine.

— Ce e? am repetat iritată.

— Nimic, a zis râzând. Arăți bine.

Eu am ridicat o sprânceană. Era un truc de-ale lui.

— Ai o ținută nouă?

M-am uitat în jos, la hainele de pe mine. Puloverul nu era nou. Însă blugii îi cumpărasem săptămâna trecută de la second-hand și tocmai îi modificasem. Erau cu câteva măsuri

prea mari pentru mine, dar materialul era prea de calitate ca să nu îi iau. În plus, nu costaseră decât cincizeci de cenţi.

— Cam așa ceva, am răspuns. Blugii sunt noi.

A încuviințat din cap.

— Sunt frumoși.

— Da, bine, am zis. De ce te porţi aşa ciudat?

A ridicat din umeri.

— Nu mă port ciudat, a zis. Sunt frumoşi blugii. Doar că sunt puțin cam... strâmți. Nu sunt obişnuit să te văd cu pantaloni din ăștia.

— Ce grosolan!

— Ei, ştii, nu-mi pasă. Îți vin bine.

— Aha.

— Serios. Arată chiar bine, m-a încredințat, zâmbind în continuare.

— O, Doamne! Ce e?

— Nimic, a negat el pentru a treia oară. Doar că, ştii tu, nu cred că mamei o să-i placă să-ți vadă fundul în blugii ăştia.

Eu am dat ochii peste cap.

— Ei bine, nu trebuie să se uite la fundul meu, dacă nu vrea.

Navid a râs.

— Știi, unele haine nu se potrivesc. E derutant.

A făcut un semn vag spre capul meu, deși nu îmi pusesem încă eşarfa. Cu toate acestea, am înțeles la ce se referă. Știam că nu încearcă să mă judece. Și totuși, discuţia mă enerva.

Oamenii – mai ales bărbații – susțineau că femeile musulmane poartă eşarfe pe cap ca să facă pe modestele sau ca să încerce să-și ascundă frumusețea, şi ştiam că sunt şi femei care chiar simt asta. Nu mă puteam pronunța în privința tuturor femeilor musulmane – nimeni nu ar fi putut –, dar era un sentiment cu care nu eram deloc de acord. Nu consideram că frumusețea unei

femei se poate ascunde. Femeile mi se păreau superbe orice a fi purtat și nu consideram că datorează nimănui nicio explicație cu privire la alegerile lor vestimentare. Femei diferite se puteau simți bine în ținute diferite.

Și toate erau frumoase.

Însă doar monștrii care le obligau pe femei să poarte toată ziua sacii aceia de cartofi croiți pentru oameni reușeau să ajungă subiect la știri. Nemernicii ăia făcuseră să pară că așa se întâmplă în cazul tuturor femeilor. Lumea nici nu mă mai întreba; își imagina că știe răspunsul deja, dar mai mereu se înșela. Mă îmbrăcam așa nu pentru că încercam să fac pe călugărița, ci pentru că mă simțeam bine – și, în general, pentru că eram mai puțin vulnerabilă, de parcă aș fi purtat zilnic un soi de armură. Era o preferință personală. Categoric nu o făceam ca să par modestă, de dragul vreunui nătărău incapabil să-și țină cocoșelul în pantaloni. Oamenilor le venea greu să creadă asta, dar numai pentru că oamenilor le vine greu, în general, să le creadă pe femei.

Era una dintre cele mai mari frustrări din viața mea.

Așa că l-am dat pe Navid afară din cameră, spunându-i că nu e treaba lui cum arată fundul meu în blugi, iar el mi-a răspuns:

— Nu, știu. Nu asta am vrut să spun...

— Nu face să pară totul și mai ciudat! i-am zis, închizându-i ușa în nas.

După ce a plecat, m-am privit în oglindă.

Blugii erau chiar *frumoși*.

Zilele se scurgeau liniștite.

În afară de breakdance, nu se schimbaseră prea multe, cu excepția lui Ocean, care, dintr-odată, se comporta diferit în prezența mea la orele de biologie. Se schimbase de la prima și ultima noastră conversație pe AIM, din urmă cu două săptămâni.

Vorbea prea mult.

Zicea întruna chestii ca *Uau, vremea e așa ciudată astăzi!* sau *Cum a fost în weekend?* ori *Ai învățat pentru testul de vineri?* De fiecare dată mă lua prin surprindere. Mă uitam la el o secundă, apoi îi răspundeam *Da, e ciudată vremea* sau *Ăăă, a fost bine în weekend* ori *Nu, nu am învățat pentru testul de vineri*, iar el zâmbea și zicea *Nu-i așa?* sau *Ce bine!* ori *Serios? Eu am învățat toată săptămâna*, după care îl ignoram. Nu îi puneam niciodată întrebări, ca nu cumva să continuăm discuția.

Poate că eram nepoliticoasă, dar nu-mi păsa.

Ocean era un tip foarte chipeș, și știu că ăsta nu-i un motiv întemeiat ca să nu îți placă de cineva, dar pentru mine era. Mă neliniștea. Nu voiam să vorbesc cu el. Nu voiam să-l cunosc mai bine. Nu voiam să-mi *placă* de el, ceea ce era mai greu decât vă puteți imagina, fiindcă era foarte simpatic. Eram conștientă că, dacă mă îndrăgosteam de cineva ca Ocean, avea să fie rău pentru mine. Nu voiam să mă fac de râs.

Toată ziua se străduise din răsputeri să facă conversație, ceea ce era de înțeles, fiindcă altfel era ciudat să petrecem o oră împreună, în timp ce disecam o pisică moartă.

— Te duci la meci?

Atunci am ridicat privirea. Am ridicat privirea de uimire. Am râs încet și m-am întors. Întrebarea lui era atât de ridicolă, că nici măcar nu i-am răspuns. Școala organizase întruniri toată săptămâna în așteptarea meciului ce urma să se joace acasă – cred că era un meci de fotbal –, dar eu nu participasem. Se organizau și întreceri de atmosferă pe clase, orice ar fi însemnat asta. Azi trebuia să mă îmbrac în verde sau în albastru sau cam așa ceva, dar nu o făcusem.

Oamenii erau extaziați să se implice în prostii de genul ăsta.

— Nu prea participi la evenimentele organizate de şcoală, nu? a constatat Ocean, iar eu m-am întrebat de ce-i pasă atâta.

— Nu, am şoptit. Nu prea particip la evenimentele şcolare.

— O!

O parte din mine îşi dorea să fie mai prietenoasă cu Ocean, dar uneori, când era drăguț cu mine, mă simțeam de-a dreptul *incomod fizic*. Totul părea atât de fals! În unele zile parcă încerca din răsputeri să-şi îndrepte acea primă greşeală, când crezuse că părinții mei erau gata să mă trimită într-un harem sau aşa ceva. Ca şi cum voia să-i mai acord o şansă de a-mi dovedi că nu e un încuiat, ca şi cum ar fi crezut că nu am observat că depăşise ideea că nu puteam să ne întâlnim după ore, gândindu-se acum, în schimb, că aş putea să vin la o petrecere în cinstea unui meci de fotbal, totul într-un interval de numai două săptămâni. Pur şi simplu, nu aveam încredere în aşa ceva.

Aşa că am scos inima pisicii moarte şi, cu asta, mi-am încheiat treaba pe ziua aceea.

După-amiază am ajuns la antrenament ceva mai devreme, aşa că sala era încuiată; Navid avea cheia de la intrare, iar el nu sosise încă. M-am aşezat pe podea și am aşteptat. Știam că sezonul de baschet începe cândva luna viitoare, fiindcă apăruseră postere peste tot, dar, dintr-un motiv sau altul, sala de sport era deja mai aglomerată decât o văzusem vreodată. Era gălăgie. Hărmălaie chiar. Multe țipete. Multe fluierături şi scârțâit de bascheți. Nu ştiam exact ce se întâmplă; nu prea mă pricepeam la sport. Nu auzeam decât zgomotul asurzitor de picioare alergând de-a lungul terenului. Răzbătea prin pereți.

Când, în cele din urmă, am intrat în sala de dans împreună cu băieții, am dat drumul la muzică şi ne-am străduit să acoperim bubuitul nenumăratelor mingi care atingeau podeaua.

Astăzi lucram cu Jacobi, care îmi arăta cum să-mi îmbunătățesc mişcările picioarelor.

Ştiam deja să fac un *six-step* de bază, care reprezenta o serie de şase paşi executați la sol. Te sprijineai pe brațe, în timp ce picioarele făceau aproape toată treaba, realizând o mişcare oarecum circulară. Schema era o introducere pentru mişcarea de forță – care reprezenta figura ta acrobatică –, o mişcare ce semăna uneori cu exercițiile gimnaştilor la cal, doar că mult mai grozavă! Din multe puncte de vedere, breakdance-ul e mai apropiat de capoeira, o formă afro-braziliană de arte marțiale care presupune o multitudine de lovituri şi de răsuciri în aer; capoeira face ca o luptă să pară înfricoşătoare şi frumoasă deopotrivă.

Cam aşa era şi breakdance-ul.

Jacobi îmi arăta cum să adaug elemente CC mişcării mele *six-step*. Se numeau CC pentru că fuseseră inventate de un grup de dansatori numit Crazy Commandos, şi nicidecum pentru că mişcarea ar fi semănat vreun pic cu un *c*. Erau rotiri ale corpului datorită cărora mişcările picioarelor păreau mai complexe. În general, transformau rutina în ceva mai deosebit. Exersam asta de ceva vreme. Învățasem deja cum să execut un CC pe două mâini, dar încă încercam să deprind CC-un pe o mână, iar Jacobi mă urmărea repetând iar şi iar, în speranța de a-l executa corect. Când, în sfârşit, mi-a ieşit, m-a aplaudat furtunos.

Radia de fericire.

— Bine lucrat! a exclamat.

Aproape că am căzut pe spate. Stăteam întinsă pe podea ca o steluță de mare, dar zâmbeam.

Era o nimica toată; câțiva *paşi de bebeluş*. Dar era atât de plăcut!

Jacobi m-a ajutat să mă ridic şi m-a strâns de umăr.

— Frumos, mi-a zis. Serios.

I-am zâmbit.

M-am întors să-mi caut sticla cu apă și am înlemnit.

Ocean stătea sprijinit de tocul uşii, nici în cameră, dar nici afară, cu o geantă sport petrecută peste piept. Mi-a făcut cu mâna.

M-am uitat în jur confuză - poate că altcuiva îi făcuse cu mâna -, dar el a râs de mine. În cele din urmă, m-am dus să-l întâmpin la ușă și atunci mi-am dat seama că cineva o proptise ca să rămână deschisă. Se întâmpla uneori, când se făcea prea cald înăuntru; unul dintre băieți fixa ușa deschisă așa, ca să intre puțin aer.

Și, cu toate acestea, ușa noastră deschisă nu mai atrăsese niciodată vizitatori până atunci.

— Ăăă, bună! am zis. Ce cauți aici?

Ocean a clătinat din cap. Părea și mai surprins decât mine.

— Eram în trecere, mi-a răspuns. Am auzit muzică și am vrut să văd ce se întâmplă.

— Erai în trecere? am repetat eu, ridicând o sprânceană.

— Da, mi-a zâmbit el. Eu... petrec mult timp la sală. Și, sincer, nici nu ştiam că eşti aici. Muzica e foarte tare.

— OK.

— Dar mi-am zis că ar trebui să te salut, în loc să stau aici și să mă uit la tine ca un ciudat.

— Bună decizie, am încuviințat, dar m-am încruntat, încă procesând informaţia. Aşadar nu ai nevoie de nimic? Pentru oră?

A clătinat din cap.

Eu l-am privit lung.

— Prin urmare, nu glumeai, a reluat, trăgând adânc aer în piept. În legătură cu breakdance-ul.

Am râs și l-am privit, nevenindu-mi să cred.

— Credeai că mint în privinţa asta?

— Nu, a zis el, și deodată mi s-a părut nesigur. Pur și simplu, nu știu. Nu știam.

— Aha.

— Ei sunt prietenii tăi? m-a iscodit Ocean.

Se holba la Jacobi, care îmi arunca priviri întrebătoare de genul *Cine e tipul ăsta?* și *Ce se întâmplă?* în același timp.

— Cam așa ceva, i-am răspuns.

— Grozav!

— Da, am zis eu, derutată. Ăăă, ar trebui să plec.

Ocean a încuviințat din cap, îndreptându-și spatele.

— Da. Și eu.

Ne-am luat rămas-bun stânjeniți. De îndată ce s-a făcut nevăzut, am închis ușa.

Jacobi a fost singurul care m-a văzut stând de vorbă cu Ocean în ziua aceea. Când m-a întrebat despre el, i-am zis că nu e nimeni important, doar un coleg de clasă care avea nevoie de ceva. Nici măcar nu înțelegeam de ce îl mințisem.

Eram complet năucită.

6
ȘASE

În viața mea, lucrurile începeau să intre în ritm.

Îmi stabileam o nouă rutină în acest oraş şi, treptat, temerile că nu am prieteni la şcoală îmi dispăreau. Nu mai eram o surpriză pentru sistem; în schimb, devenisem o figură celebră în școală, una pe care colegii de clasă nu o mai ignorau așa uşor. Oamenii încă mă mai porecleau Talibanul când treceam pe lângă ei; din când în când, găseam câte un bilet anonim în dulăpior, prin care mi se cerea să mă întorc naibii de unde am venit; iar uneori cineva se deranja să sublinieze că oamenii ca mine, care poartă turban, nu meritau să trăiască în țara lor. Dar eu încercam să nu mă las afectată. Încercam să mă obișnuiesc cu asta. Auzisem undeva că te poți obișnui cu orice.

Din fericire, breakdance-ul mă menținea ocupată în cel mai bun mod cu putință.

Îmi plăcea totul la el: muzica, mișcările, până și istoria lui.

Breakdance-ul a apărut în anii 1970, în South Bronx, New York, şi, cu timpul, s-a răspândit încet de-a lungul țării, până la Los Angeles. Era o reiterare, o ramură simultană şi o evoluție a hip-hopului, iar partea cea mai tare era că inițial fusese folosit ca alternativă la violența fizică. În luptele lor teritoriale, găştile făceau concursuri de breakdance ca să hotărască cine deține

zona – de aceea s-a păstrat şi astăzi termenul de „duel". Trupele de breaking nu concurează, ci se duelează. Fiecare membru al unei găşti execută un dans.

Cel mai bun *b-boy* – sau *b-girl*[1] – câştigă.

M-am apucat serios de treabă, ducându-mă la sală aproape zilnic. Când nu aveam acces la sala de dans a şcolii, desfăceam şi întindeam cutii imense de carton pe câte o stradă abandonată sau în parcări, aduceam un casetofon portabil mare şi ne antrenam. Navid mă smulgea din pat mult prea devreme dimineaţa în weekend, ca să alerg câte şaisprezece kilometri cu el. Am început să ne antrenăm împreună regulat. Breakdance-ul presupunea un efort fizic extrem de solicitant, în schimb mă umplea de bucurie şi îmi fixa un ţel. De fapt, eram atât de concentrată la viaţa mea din afara şcolii – şi atât de obosită zilnic, după antrenament –, încât abia mai aveam timp să mă înfurii pe seama nesuferiţilor de pretutindeni.

Aspectul educaţional al şcolii era destul de plictisitor.

Îmi dădusem seama de mult cum pot să obţin nota maximă fără prea mult efort; sincer, secretul succesului meu consta în faptul că nu îmi păsa. Nu mă simţeam presată să îndeplinesc vreo sarcină, aşa că, de obicei, mă descurcam bine. Nu mă mai interesa şcoala de vreo câţiva ani, cam de când ajunsesem suficient de mare ca să-mi dau seama că, dacă îţi păsa de şcoală – de profesori, de elevi, de pereţi, de uşi şi de multiplele culoare –, aproape mereu sfârşeai în chinuri. Aşa că am încetat să o mai fac. Am încetat să-mi mai amintesc de anumite lucruri. De oameni. De chipuri. Cu timpul, instituţiile şi numele lor mi s-au estompat în memorie. Doamna Cineva fusese învăţătoarea mea din clasa întâi. Domnul Cumîlcheamă îmi predase în clasa a treia. Cine mai ştia?

---

[1] Dansator, respectiv dansatoare de breakdance (n. tr.).

Legea și lingura de lemn pe care mamei îi plăcea să mi-o lipească de fund mă obligau să mă duc la școală în fiecare zi, așa că asta și făceam. Mă duceam, îmi făceam treaba, suportam micile și neobositele agresiuni din jur, care influențau starea emoțională a zilei respective. Nu mă stresam să intru la o facultate bună, fiindcă știam deja că nu îmi permit. Nu mă stresam în privința cursurilor de nivel AP[1], fiindcă nu le consideram cu nimic diferite față de cursurile obișnuite. Nu-mi făceam griji cu privire la testele de evaluare SAT[2] – cui i-ar fi păsat de ele? Mie, una, nu.

Nu știu, presupun că am crezut dintotdeauna că o să ies cu bine din asta, oricât de tare încercau școlile să mă mutileze. Și mă agățam întruna de sentimentul acesta. *Încă doi ani și jumătate*, îmi spuneam. Numai doi ani și jumătate până când puteam să scap naibii odată de existența organizată de clopoțelul școlii, care, ca s-o spunem pe-a dreaptă, nici măcar nu mai suna!

În schimb, bipăia.

La asta mă gândeam în timp ce îndepărtam încă o bucată dintr-un mușchi de pisică. Îmi spuneam cât de tare uram asta. Cât de nerăbdătoare eram de fiecare dată să mă reîntorc în sala de sport. Acum, că mă descurcam mai bine la *crab walk* – aproape că reușisem să îmi mențin greutatea corpului pe coate ieri –, voiam să încerc să mai progresez puțin în după-amiaza aceasta. Cum în weekend aveam să asist pentru prima oară la un duel de breakdance, îmi doream să știu câte ceva până ce ajungeam acolo.

[1] Advanced Placement (AP), program din America de Nord și Canada prin care elevii de liceu participă la cursuri, și dau examene, de nivel de facultate. Universitățile de prestigiu le oferă puncte în plus acelora care au urmat curriculum AP (n. red.).

[2] SAT, test național standardizat folosit pentru admiterea la facultățile din Statele Unite (n. red.).

Mi-am terminat lucrul cu pisica și mi-am scos mănușile, aruncându-le în coșul de gunoi, apoi m-am spălat bine pe mâini în chiuveta de la masa de lucru din laborator. Descoperirile noastre de până acum fuseseră neinteresante, ceea ce îmi plăcuse. Cei din altă echipă din clasă descoperiseră că pisica pe care o disecau murise gestantă; îi găsiseră pui nenăscuți în uter. Era o lucrare școlară de-a dreptul nebunească!

— E rândul tău, i-am zis lui Ocean, a cărui atitudine față de mine se schimbase mult în ultima săptămână.

Nu mai vorbea cu mine la ore.

Nu îmi mai punea întrebări generice despre cum îmi petrecusem seara sau weekendul. De fapt, de ceva zile nu îmi mai adresase decât câteva cuvinte; asta, din după-amiaza când ne întâlniserăm la sala de dans. Îl surprindeam adesea uitându-se la mine, dar, de fapt, oamenii se uitau mereu la mine. Cel puțin Ocean avea decența să pretindă că nu o face și nu spunea nimic despre asta, lucru pentru care îi eram în secret recunoscătoare. Preferam privirile insistente, dar tăcute, în locul nemernicilor acelora care îmi spuneau verde-n față exact ce credeau despre mine.

Totuși, aș minți dacă aș spune că nu mă simțeam câtuși de puțin confuză.

Crezusem că îl cunosc pe Ocean, dar, dintr-odată, nu mai eram chiar așa de sigură! Lăsând deoparte numele lui neobișnuit, mi se părea un băiat oarecare, crescut de niște părinți ca toți ceilalți. Genul de oameni care cumpărau supă la conservă, care-și mințeau copiii despre existența lui Moș Crăciun, care credeau tot ce citeau în cărțile de istorie și care nu prea vorbeau despre propriile sentimente.

Părinții mei erau exact opusul lor.

Eram fascinată de mâncarea la conservă, fiindcă miracolul acestei invenții occidentale nu era niciodată acceptat în casa

noastră. Părinții mei făceau mereu totul de la zero, nu conta cât era de muncă; nu sărbătoream niciodată Crăciunul, cu excepția anilor în care mamei și tatălui meu li se făcea milă de noi – într-un an am primit o cutie cu plicuri –, și tot părinții îmi povestiseră despre atrocitățile din vremea războiului și despre colonialism, înainte să știu să citesc. În plus, nu se sfiau să-mi împărtășească sentimentele lor. Se desfătau cu asta. Părinților mei le făcea o deosebită plăcere să-mi spună tot timpul ce consideră ei că e în neregulă cu mine – ceea ce ei numeau *atitudine nefericită*.

În orice caz, nu-l mai înțelegeam pe Ocean. Și mă deranja faptul că asta mă afecta. Crezusem că tăcerea lui era exact ce îmi doream; în punctul ăsta voisem să ajung, de fapt. Însă acum, că mă ignora cu adevărat, nu puteam să nu mă întreb de ce o face.

Dar, chiar și așa, tăcerea lui era un lucru bun.

Astăzi însă era altceva. Astăzi, după douăzeci și nouă de minute de perfectă liniște, mi-a vorbit.

— Hei, a zis, ce-ai pățit la mână?

Cu o seară în urmă încercasem să desfac o cusătură de la o jachetă de piele și trăsesem cam tare de ea; unealta de tăiat alunecase și mă tăiase pe dosul palmei stângi. Aveam un bandaj gros petrecut printre degetul mare și arătător.

— Un accident de cusut, am răspuns, ridicându-mi privirea spre Ocean.

— *Un accident de cusut?* a repetat el, încruntându-se. Ce e un accident de cusut?

— Cusut, i-am explicat. Știi tu, când coși haine! Îmi fac singură mare parte din îmbrăcăminte, am precizat, căci nu părea să înțeleagă. Și adesea îmi cumpăr haine vechi și mi le modific singură, am continuat, ridicând mâna demonstrativ. Oricum, nu mă prea pricep la asta.

— Îți faci singură hainele? a întrebat el, cu ochii mari de uimire.

— Câteodată.

— De ce?

Eu am râs. Era o întrebare justificată.

— Păi, pentru că hainele pe care mi le doresc cu ardoare îmi depășesc posibilitățile materiale.

Ocean a rămas holbându-se la mine.

— Te pricepi la modă? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— O! am exclamat, încercând să schițez un zâmbet. Da. Presupun că nu pe oricine interesează.

Dar eu adoram moda.

Colecția de toamnă Alexander McQueen tocmai ajunsese în magazine, așa că, după îndelungi rugăminți, o convinsesem pe mama să mă ducă ea cu mașina până la unul dintre mallurile acelea luxoase din jur, numai ca să văd hainele cu ochii mei. Nici măcar nu le-am atins. Doar am stat și m-am zgâit la ele.

Îl consideram pe Alexander McQueen un geniu.

— Prin urmare, tu ți-ai făcut încălțările așa? m-a întrebat Ocean. Înadins adică?

Mi-am plecat privirea.

Purtam ceea ce odinioară fusese o pereche simplă de pantofi sport Nike, pe care îi acoperisem cu desene. Și ghiozdanul. Și caietele mecanice. Făceam asta uneori. Mă închideam în cameră, ascultam muzică și desenam. Câteodată erau simple mâzgălituri cu creionul, dar în ultima vreme încercam graffiti – în special scrisul –, deoarece unele tehnici de scriere îmi aminteau de caligrafia persană extrem de stilizată. Cu toate acestea, nu eram ca Navid; nu făcusem niciodată graffiti pe domeniul public. În orice caz, nu mai mult de două ori.

— Da, am şoptit. Le-am făcut special.

— O! Arată super!

Am râs de expresia de pe chipul lui.

— Serios. Îmi plac! a insistat el.

— Mersi! am zis eu cu şovăială.

— Mai ai o pereche aşa, nu?

— Da, am recunoscut, ridicând o sprânceană. De unde ştii?

— Doar stai în banca din fața mea, mi-a explicat.

Mă privea drept în ochi, aproape râzând, dar părea întrebător.

— Stai în fața mea de două luni. Mă uit la tine în fiecare zi.

Eu am făcut ochii mari. Apoi m-am încruntat. Nici măcar nu am apucat să spun nimic, înainte ca el să continue:

— N-am vrut..., a ezitat, clătinând din cap şi apoi întorcându-şi privirea. Nu voiam să zic că mă holbez la tine, ci doar că *te văd*. Ştii tu. *La naiba!* a îngăimat el în barbă. Nu contează.

Am râs cu jumătate de gură.

— Bine.

Şi, cu asta, conversația a luat sfârşit. Toată pauza nu a mai spus nimic demn de reținut.

7
ȘAPTE

Tocmai îmi lăsam cărțile la dulap după ore şi îmi luam echipamentul de sport, pe care îl îndesasem acolo cu tot cu geanta de sport, când, deodată, am auzit nişte voci puternice. De obicei, la ora aceea, pe culoar era linişte şi rareori întâlneai pe cineva după terminarea cursurilor, așa că zgomotul era neobișnuit. M-am întors fără să stau pe gânduri.

Majorete.

Erau trei. Foarte frumoase și pline de energie. Nu erau îmbrăcate cu uniformele oficiale de majorete, ci cu treninguri asortate, dar era evident că asta sunt. În mod bizar, majoretele nu se purtaseră niciodată urât cu mine; în schimb, mă ignorau complet, prin urmare, prezența lor mi s-a părut neaşteptat de încurajatoare.

M-am întors.

Tocmai îmi pusesem geanta pe umăr, când am auzit pe cineva salutând. Eram sigură că persoana nu mi se adresase mie şi că, oricum, chiar presupunând că ar fi vorbit cu mine, dacă m-aș fi întors, aş fi avut iarăşi parte de o nouă insultă, aşa că am ignorat-o. Am trântit uşa dulapului, am format cifrul și am dat să plec.

— Bună!

Mi-am văzut de drum, dar eram agitată, fiindcă vocea părea că mi se adresa și nu prea voiam să știu de ce m-ar aborda cineva tocmai acum. Toți cunoscuții mei de la școală mă așteptau în clipa asta în sala de dans, așa că, oricine ar fi fost, cu siguranță nu căuta decât să mă necăjească...

— Shirin!

Am înghețat. Era un pas nou și neașteptat. În general, nemernicii care mă hăituiau pe culoare nu știau cum mă cheamă.

M-am întors, însă numai pe jumătate.

— Hei! m-a salutat Ocean, cu o privire exasperată.

A trebuit să fac un efort fizic să nu mă arăt surprinsă.

— Ți-a căzut telefonul, mi-a zis, întinzându-mi-l.

M-am uitat la telefonul pe care îl ținea în mână. Apoi m-am uitat la el. Nu înțelegeam de ce viața mi-l scotea tot timpul în cale, dar nici nu puteam fi supărată pe el că e o persoană cumsecade, așa că am luat telefonul.

— Mersi! i-am zis.

M-am uitat la el. Avea o expresie frustrată și totodată amuzată, dar nu a zis nimic, ceea ce ar fi fost în regulă, doar că s-a uitat îndelung la mine, și mi s-a părut ciudat.

Am inspirat adânc. Tocmai voiam să-mi iau rămas-bun, când l-a strigat cineva. M-am uitat pe lângă el și am văzut că era una dintre majorete.

Eram surprinsă, dar am încercat să nu las să se vadă.

Apoi am plecat, fără niciun cuvânt.

În seara aceea, după un antrenament extrem de obositor, eram mult prea încordată ca să pot dormi și nu puteam să-mi explic de ce. Am stat în pat și am scris întruna. Dintotdeauna ținusem un jurnal foarte detaliat.

Scriam în el de mai multe ori pe zi. Chiar şi în timpul orelor. În pauzele de prânz. Jurnalul era atât de important pentru mine, încât îl luam cu mine peste tot, fiindcă era singurul lucru pe care-l puteam face – singura modalitate de a-l păstra în siguranță. Mă temeam că la un moment dat mama o să-l găsească, o să-l citească şi o să-şi dea seama că fiica ei e o ființă complicată, plină de defecte – una care desconsidera dogmele religiei –, şi că o să-i plesnească o arteră. Aşa că îl țineam mereu asupra mea.

Dar în seara asta nu reuşeam să mă concentrez.

Din când în când ridicam capul, mă uitam la calculator, la monitorul stins, întunecat şi strălucind în lumina slabă, şi ezitam. Era foarte târziu, poate unu noaptea. Toată lumea dormea.

Am pus stiloul jos.

Calculatorul vechi și greu din dormitorul meu era un obiect mare și masiv. Îl făcuse mama bucată cu bucată cu vreo doi ani în urmă, când își luase un nou atestat în programare. Semăna cu un monstru de-ai lui Frankenstein, doar că era monstrul mamei, iar eu devenisem norocoasa deţinătoare a acelei matahale. L-am pornit repede, înainte să mă răzgândesc.

Era zgomotos.

Monitorul s-a aprins, orbitor și ostentativ, iar unitatea centrală a început să zumzăie nebuneşte. Ventilatorul se învârtea prea tare, iar hardul păcănea întruna, aşa că mi-am regretat pe dată decizia. Auzisem despre părinţi care își lăsau copiii să stea treji toată noaptea, dar eu nu îi cunoșteam. În schimb, părinții mei stăteau mereu cu ochii pe mine, mereu suspicioşi – şi, în general, pe bună dreptate, căci fratele meu şi cu mine nu prea respectam regulile –, şi eram sigură că o să mă audă făcându-mi de lucru aici, că o să dea buzna peste mine şi că o să mă oblige să mă culc.

Mi-am muşcat buza şi am aşteptat.

Afurisitul de calculator a pornit în cele din urmă. A durat vreo zece minute. A fost nevoie de încă zece ca să reuşesc să pornesc internetul, fiindcă uneori calculatorul era, nu ştiu, încăpăţânat. Eram neobişnuit de agitată. Nici măcar nu ştiam ce fac. De ce o fac. Nu ştiam exact.

Contul meu de AIM s-a conectat automat, iar puţinele mele contacte erau offline. Cu excepţia unuia singur.

Inima a început să-mi bată nebuneşte şi m-am ridicat repede, ruşinată şi simţindu-mă dintr-odată ca o proastă. Nici măcar nu îl cunoşteam pe tipul ăsta. Nu era, şi nu avea să fie niciodată, câtuşi de puţin interesat de cineva ca mine, şi o ştiam prea bine. Eram conştientă de asta. Totuşi, stăteam aici ca o idioată.

Nu avem de gând să fac asta. Nu aveam de gând să mă fac de râs.

M-am întors la calculator, gata să apăs pe buton şi să îl închid, când...

Ding-ding!

Ding-ding!

Ding-ding!

riversandoceans04: Bună
riversandoceans04: Eşti online
riversandoceans04: Tu nu eşti niciodată online

Am rămas zgâindu-mă, cu degetul pe butonul de start.

Ding-ding!

riversandoceans04: Bună

M-am așezat la birou.

jujehpolo: Bună
riversandoceans04: Bună
riversandoceans04: De ce ești trează la ora asta?

Am început să tastez *Nu știu*, înainte să-mi dau seama că răspunsul meu ar putea fi prea evident. Așa că am încercat să dau un răspuns generic.

jujehpolo: Nu puteam să dorm.
riversandoceans04: O!
riversandoceans04: Pot să te întreb ceva?

M-am uitat lung la fereastra cu mesajul. Eram ușor speriată.

jujehpolo: Sigur
riversandoceans04: Ce înseamnă jujehpolo?

Eram atât de ușurată că nu mă întrebase ceva foarte jignitor, încât aproape că am râs în gura mare.

jujehpolo: E în limba persană. *Jujeh* înseamnă „mic", dar și „pui de găină".
jujehpolo: Iar *polo* înseamnă „orez".
jujehpolo: Pe măsură ce scriu, îmi dau seama că nu are niciun sens, dar e o glumă mai intimă. Familia mea îmi spune *jujeh*, fiindcă sunt mică, iar *jujeh kabab* cu orez e un fel de mâncare...
jujehpolo: În orice caz
jujehpolo: E doar o poreclă.
riversandoceans04: Nu, nu. Înțeleg. E drăguț.

riversandoceans04: Aşadar eşti iraniană?
jujehpolo: Da
riversandoceans04: E grozav! Îmi place mult mâncarea iraniană.

Sprâncenele mi-au ţâşnit până la jumătatea frunţii. Eram de-a dreptul uluită.

jujehpolo: Serios?
riversandoceans04: Da. Îmi place mult humusul.
riversandoceans04: Şi falafel

Ah! Da. Bine.

jujehpolo: Niciuna dintre astea nu e mâncare persană.
riversandoceans04: Nu?
jujehpolo: Nu
riversandoceans04: O!

Mi-am lăsat capul în palme. Dintr-odată, mă uram! Ce naiba făceam? Era o discuţie prostească. Eu eram o proastă. Nu-mi venea să cred că pornisem calculatorul pentru atâta lucru.

jujehpolo: În fine, cred că ar trebui să mă duc la culcare.
riversandoceans04: Ah, bine.

Tastasem deja cuvântul *Pa* şi tocmai mă pregăteam să apăs tasta enter...

riversandoceans04: Înainte să închizi

Am ezitat. Am şters cuvântul şi am scris.

jujehpolo: Da?
riversandoceans04: Poate îmi arăți într-o zi care e mâncarea persană.

M-am uitat îndelung la monitor. Mă simțeam confuză. Primul instinct îmi spunea că îmi dă întâlnire; al doilea instinct, cel bazat pe înțelepciune, îmi spunea că nu ar fi niciodată într-atât de prost, încât să facă una ca asta, că era, cu siguranță, conștient de faptul că băieții albi și drăguți nu le dădeau întâlnire unor musulmane ciudate, dar, lăsând asta la o parte, eram mută de uimire.

Chiar voia să-l învăț despre mâncarea persană? Să-i vorbesc despre tradițiile poporului meu? Ce naiba?

Așa că m-am hotărât să fiu sinceră.

jujehpolo: Nu prea înțeleg ce vrei să spui.
riversandoceans04: Vreau să încerc mâncarea persană
riversandoceans04: E vreun restaurant cu specific persan prin apropiere?
jujehpolo: Lol
jujehpolo: Prin apropiere? Nu
jujehpolo: Nu și dacă nu pui la socoteală bucătăria mamei mele
riversandoceans04: Ah
riversandoceans04: În cazul ăsta, aș putea să vin la cină

Era să cad de pe scaun. La naiba! Cât tupeu avea tipul ăsta!

jujehpolo: Vrei să vii la mine acasă și să iei masa cu familia mea?
riversandoceans04: E ciudat?
jujehpolo: Ăăă, puțin

riversandoceans04: O
riversandoceans04: Adică răspunsul este „nu"?
jujehpolo: Nu ştiu

M-am încruntat la calculator.

jujehpolo: Presupun că pot să-i întreb pe părinţii mei.
riversandoceans04: Excelent
riversandoceans04: Bine atunci. Noapte bună!
jujehpolo: Ăăă
jujehpolo: Noapte bună!

N-aveam nici cea mai vagă idee ce naiba se întâmplase.

OPT

Mi-am petrecut weekendul ignorând calculatorul.

Era pe la jumătatea lui octombrie, școala începuse de vreo două luni, și eu încă mai încercam să mă acomodez. Nu-mi făcusem niciun prieten, dar nu mă simțeam singură, ceea ce era ceva nou. În plus, eram ocupată – încă o noutate – și, ca bonus, dintr-odată aveam *planuri*. De fapt, mă pregăteam să ies.

În seara aceasta participam la un duel de breakdance.

Făceam parte din public, dar tot eram entuziasmată. Voiam să ajungem pe scena de breakdance a acestui nou oraș și să vedem unde ne duce. Poate că, odată ce ajungeam destul de buni, aveam să începem să concurăm cu alte trupe. Visam că, într-o bună zi, vom participa la concursurile regionale sau statale și poate, doar *poate*, chiar internaționale.

Aveam speranțe îndrăznețe. Și toate, cu acordul părinților.

Părinții mei erau cam conservatori, tradiționaliști într-o oarecare măsură, dar, în unele privințe, surprinzător de progresiști. În general, erau destul de în regulă. Cu toate astea, aveau prejudecăți în privința normelor morale. Erau înspăimântați la gândul că mie lumea îmi va face mai mult rău, fiindcă sunt fată, decât fratelui meu, așa că erau mult mai stricți cu mine în privința orei la care să vin acasă și a ceea ce pot sau nu pot face. Nu încercau niciodată să mă izoleze de lume, din punct de vedere social, dar

mereu voiau să știe totul, unde mă duc, cu cine și la ce oră mă întorc și multe altele, ceea ce nu făceau cu Navid. Când el se întorcea târziu acasă, nu erau decât ușori iritați. O singură dată am întârziat o oră, după ce fusesem la primul film din seria *Harry Potter* – habar nu avusesem că o să dureze *trei ore* –, și mama era atât de supărată, încât nu se putea hotărî dacă să plângă sau să mă omoare. Reacția ei m-a uluit, ținând cont că participam așa de rar la diverse activități sociale, că puteau trece drept inexistente. Nu stăteam niciodată până târziu la petreceri. Nu ieșeam nicăieri să mă îmbăt. Făceam chestii insignifiante cu prietenii, de pildă hoinăream prin magazinul Target și cumpăram cele mai ieftine lucruri pe care le găseam și pe care le foloseam ca să decorăm mașinile din parcare.

Mama nu era de acord cu asta.

Partea bună a faptului că făceam breakdance împreună cu fratele meu era că părinții se îngrijorau mai puțin când știau că el e cu mine, pregătit, la nevoie, să-i tragă un pumn în nas unui eventual hărțuitor. Însă Navid și cu mine învățaserăm de mult cum să fentăm sistemul; când voiam să mă duc undeva și știam că părinții nu vor fi de acord, el mă acoperea. Iar eu îl acopeream pe el.

Totuși, Navid tocmai împlinise optsprezece ani. Era mai mare și, prin urmare, avea mai multă libertate. Încă de când era mai mic, fratele meu avusese diverse slujbe ciudate peste tot pe unde locuiserăm. Așa economisise destui bani, încât să-și cumpere și un iPod, *și* o mașină. Era visul oricărui adolescent. În prezent era mândrul posesor al unui Nissan Sentra din 1988, cu care într-o bună zi avea să mă calce pe picior. Între timp, mergeam zi de zi pe jos până la școală. Uneori mă duceam cu el cu mașina, dar dimineața avea un curs la prima oră și, de obicei, după antrenament, mă lăsa baltă, ca să facă altceva cu prietenii lui.

Astăzi urma să ieşim cu bestia aceea frumoasă într-o lume nouă. O lume care avea să-mi ofere un nou titlu și să dea o înfăţişare nouă identităţii mele. Voiam să devin *b-girl* în adevăratul sens al cuvântului. Era mult mai bine să mi se spună *b-girl*, dansatoare de breakdance, decât „fata cu chestia aia pe cap".

Evenimentul a fost chiar mai palpitant decât sperasem! Mai văzusem dueluri şi înainte, desigur – ani de-a rândul urmăriserăm competiții vechi la video –, dar era cu totul altceva să asişti personal la chestiile astea. Locul era relativ mic – semăna cu o galerie de artă modificată –, iar oamenii stăteau unii într-alţii, ca ţigările într-un pachet, înghesuiţi între uşi şi pereţi, îngrămădindu-se ca să lase loc liber în centru. Energia era palpabilă. Muzica făcea să răsune pereţii și tavanele, iar timpanele ne vibrau din pricina basului. Aici, oamenilor nu părea să le pese de prezența mea; nimeni nu se uita la mine, ochii celor prezenți alunecau peste chipul și trupul meu, în timp ce scrutau încăperea. Nu înţelegeam cum se făcea că, deodată, nu mai conta cum arăt, cum de înfățișarea mea nu mai stârnea nicio reacție. Poate pentru că oamenii care alegeau să vină aici erau diferiți. Eram înconjurată de trupuri şi chipuri diferite; cu o ureche auzeam vorbindu-se spaniolă, iar cu cealaltă, chineză. Eram albi, negri, mulatri, uniți de un singur interes comun.

Asta îmi plăcea *la nebunie.*

Am ştiut atunci că tot ce conta în această lume aparte era talentul. Dacă deveneam o dansatoare bună, oamenii ăştia aveau să mă respecte. Aici puteam depăşi normele pe care societatea le impunea vieţii mele.

Asta era tot ce îmi dorisem dintotdeauna.

În seara aceea m-am întors acasă mai binedispusă decât fusesem, probabil, în toată viaţa mea. I-am povestit mamei despre tot ce

se întâmplase, iar ea a zâmbit, deloc impresionată, și m-a trimis să-mi fac temele. Școala mă aștepta în zorii zilei următoare, dar în seara asta radiam. Ecourile muzicii îmi dădeau raită prin cap. M-am pregătit de culcare, incapabilă să mă concentrez la temele pe care le lăsasem neterminate. În schimb, am eliberat un loc în mijlocul camerei și mi-am exersat atât de mult *crab walk*-ul, încât au început să mă ardă palmele. Cădeam întruna în față – sărutând podeaua, cum îi plăcea fratelui meu să spună – și nu îmi ieșea cum trebuie. Mai aveam mult de exersat până să devin o bună dansatoare, dar, în realitate, nu mă ferisem niciodată de muncă.

9
NOUĂ

Cea de-a doua oră din ziua aceea se numea „Perspective globale". Profesorul era una dintre persoanele acelea filosofice, creative şi rebele, un individ hotărât să aibă realizări cu adolescenţii. Era grozav, diferit de majoritatea profesorilor, dar mai mereu era evident că se străduia prea tare să ne convingă de asta. Totuşi, nu uram deloc cursul lui. Singurul lucru pe care ni-l ceruse vreodată era să participăm la ore.

Nu existau examene şi nici teme pentru acasă.

În schimb, ne obliga să dezbatem chestiuni actuale. Politică. Subiecte controversate. Voia să ne punem unii altora întrebări dificile – să discutăm despre noi şi despre ideile noastre referitoare lume – şi se aştepta ca noi să ne confruntăm aşa cum, în alte condiţii, nu am fi făcut-o niciodată. Aceia dintre noi care refuzau să participe – care refuzau să dea glas propriilor opinii – aveau să pice.

Eu eram profund implicată.

Până acum, cursul abordase subiecte lipsite de dramatism. Începuse cu întrebări uşoare. La a doua oră de curs, când intraserăm în clasă, băncile fuseseră aranjate în grupuri de câte patru. Grupurile mici erau punctul de pornire, apoi lucrurile se schimbau din nou.

După treizeci de minute de discuţii aprinse, s-a apropiat de micul nostru grup şi ne-a cerut să îi relatăm discuţia de până atunci.

Apoi ne-a zis:

— Grozav, grozav! Aşadar cum vă numiţi voi, cei din grup?

Acesta a fost lucrul care m-a făcut să-l iau în serios. Findcă - ce chestie! - discutam de o vreme, şi nici măcar o dată nu ne întrebaserăm cum ne cheamă. Mi-am zis că poate individul ăsta era deştept. Speram că va fi diferit. Mi-am zis că poate domnul Jordan chiar ştie ceva.

Dar azi era o nouă zi de luni. Era timpul pentru o schimbare.

Abia ajunsesem la locul meu, când profesorul m-a strigat pe nume.

— Shirin şi Travis, veniţi aici, vă rog, ne-a cerut.

L-am privit nedumerită, dar el mi-a făcut semn să mă apropii. Mi-am pus ghiozdanul pe podea, lângă scaun, şi m-am dus, fără tragere de inimă, în faţa clasei. Mă holbam când la picioarele mele, când la perete. Eram neliniştită.

Nu-l cunoscusem pe Travis încă - nu se număra printre cei patru din grupul meu -, dar arăta exact ca unul dintre atleţii de la televizor. Era înalt, blond şi solid şi purta o jachetă de baseball. Am observat că şi el se uita ciudat în jur.

Domnul Jordan zâmbea.

— Un experiment nou, s-a adresat el clasei, pocnind din palme înainte să se întoarcă la noi. Aşadar, voi doi, a zis el, apucându-ne pe fiecare de umăr şi întorcându-ne faţă în faţă, nu vă mai sfiiţi şi uitaţi-vă unul în ochii celuilalt!

Să mă omoare cineva!

M-am uitat la Travis doar pentru că nu voiam să pic acest curs. Nici Travis nu părea prea încântat să mă privească în

ochi. Mi-a fost milă de el. Niciunul dintre noi nu voia să facă tâmpenia pe care ne-o cerea profesorul.

— Continuați să vă priviți! ne-a îndemnat domnul Jordan. Vreau *să vă vedeți* unul pe celălalt. Să vă vedeți cu adevărat. Vă priviți?

L-am străfulgerat din ochi pe domnul Jordan, fără să spun nimic.

— În regulă, a zis, zâmbind ca un nebun. Acum, Travis, vreau să-mi descrii exact ce simți atunci când te uiți la Shirin.

Mie mi s-au înmuiat picioarele.

Simțeam că leșin, și totuși picioarele îmi erau bine înfipte în pământ. Mă simțeam cuprinsă de panică și de indignare - mă simțeam trădată - și n-aveam nici cea mai vagă idee ce trebuie să fac. Cum m-aș fi justificat dacă m-aș fi întors spre profesor și i-aș fi spus că e nebun? Cum puteam să fac asta fără să dau de belea?

Travis s-a făcut roșu ca pătlăgica și a început să bolborosească.

— Fii sincer! l-a îndemnat domnul Jordan. Ține minte că sinceritatea este totul! Fără ea nu putem să mergem mai departe. Nu putem să purtăm conversații constructive. Așa că *fii sincer*! Spune-mi exact ce gândești când te uiți la ea! Prima impresie. Fii spontan! Acum, spune-mi *acum*!

Eu înghețasem de spaimă. Paralizasem de o neputință și de o rușine pe care nu le puteam explica. Stăteam acolo, urându-mă, în timp ce Travis își căuta cuvintele.

— Nu știu, a răspuns el, abia reușind să se uite la mine.

— Aiurea, a intervenit domnul Jordan, cu ochii scânteietori. Vorbești prostii, Travis, și o știi prea bine. Așa că fii *sincer*!

Respirația mi se precipitase. Mă holbam la Travis, implorându-l din ochi să plece, să mă lase în pace, dar el era cuprins de propria panică și nu observa că și mie îmi e frică.

— Nu... Nu ştiu, a zis el din nou. Când mă uit la ea, nu văd nimic.

— Poftim? a făcut domnul Jordan din nou şi s-a apropiat de Travis, studiindu-l îndelung. Cum adică nu vezi nimic? a întrebat apoi.

— Adică... Adică..., a oftat Travis, cu faţa plină de pete roşii. Vreau să zic că ea nu... Adică, pur şi simplu, nu o observ. Pentru mine e ca şi cum nici nu ar exista. Când mă uit la ea, nu văd nimic.

Furia a pus stăpânire pe corpul meu. Dintr-odată m-am simţit lipsită de vlagă. Insignifiantă. Lacrimile ameninţau să izvorască, dar mi le-am reţinut.

Am sesizat vag reacţia domnului Jordan la victoria repurtată. L-am auzit bătând încântat din palme. L-am văzut venind spre mine – era rândul meu să fac acest experiment stupid, dar eu am rămas holbându-mă la el, cu o expresie împietrită.

Într-un târziu, m-am îndepărtat.

Mi-am luat ghiozdanul de unde îl lăsasem şi m-am îndreptat cu încetinitorul, parcă, spre uşă. Mă simţeam oarbă şi surdă deopotrivă, de parcă aş fi înaintat prin ceaţă, şi atunci mi-am dat seama – ca de fiecare dată când se întâmpla aşa ceva – că nu am fost niciodată pe cât de puternică mi-aş fi dorit să fiu.

Tot îmi mai păsa, şi încă prea mult! Eram atât de uşor, de penibil de uşor, de destabilizat!

Nu ştiam încotro să o apuc. Ştiam doar că trebuie să merg. Să plec, să ies de acolo, înainte să încep să ţip în faţa clasei, să-l jignesc pe domnul Jordan, riscând astfel să fiu exmatriculată.

Am ieşit orbeşte pe uşă şi m-am îndepărtat pe culoar. Abia după ce am străbătut jumătate de şcoală mi-am dat seama că vreau să mă duc acasă. Voiam să-mi limpezesc gândurile;

să mă distanţez puţin de toate. Aşa că am traversat curtea şi parcarea şi tocmai ieşeam din campus, când cineva m-a apucat de braţ.

— La naiba! Cât de repede mergi!

M-am întors, uluită.

Ocean mă ținea de braţ, cu o privire temătoare şi îngrijorată.

— Te-am strigat tot drumul. Nu m-ai auzit? m-a întrebat.

Mă uitam în jur de parcă eram gata să o iau razna. Cum de mi se întâmpla asta întruna? Ce naiba căuta Ocean aici?

— Scuze! am îngăimat.

Mi-am dat seama că încă mă atingea și, agitată, am făcut un pas în spate.

— Eram... adâncită în gânduri.

— Da, mi-am imaginat, a zis el oftând. Domnul Jordan e un tâmpit. E absolut cretin!

Am făcut ochii mari. Acum eram şi mai nedumerită.

— De unde știi de domnul Jordan?

Ocean mă privea fix. Parcă nu înțelegea dacă glumesc sau nu.

— Sunt cu tine în clasă, a zis într-un târziu.

Am clipit.

— Vorbeşti serios? a zis el. Chiar nu ştiai că sunt cu tine în clasă?

A râs, dar râsul lui suna trist. A clătinat din cap.

— Incredibil!

Încă nu puteam să procesez informația. Era prea mult - se întâmplau prea multe dintr-odată.

— Te-ai transferat de curând? l-am întrebat. Sau ai fost tot timpul cu mine în clasă?

Ocean părea şocat.

— Vai, îmi pare foarte rău! i-am zis. Nu încercam să te ignor. Doar că, în general, nu prea mă uit la cei din jur.

— Da, a zis el, râzând din nou. Știu.

Eu am ridicat din sprâncene.

El a oftat.

— Dar te simți bine? Nu-mi vine să cred că ți-a făcut una ca asta.

— Da, am răspuns ferindu-mi privirea. Îmi pare rău pentru Travis!

— Travis se descurcă şi singur, m-a asigurat Ocean, pufnind.

— Da.

— Aşadar, te simți bine? Vrei să mă duc înapoi să-i trag o mamă de bătaie?

Am ridicat privirea, incapabilă să-mi ascund uimirea. Când devenise Ocean genul de persoană dornică să îmi salveze onoarea? Când devenisem eu genul de persoană pentru care să se ofere să facă una ca asta? Abia dacă vorbeam cu el şi, chiar şi când o făcusem, nu discutaserăm prea multe. Săptămâna trecută abia dacă îmi adresase două vorbe la ora de biologie. Atunci mi-am dat seama că nu îl cunoşteam deloc pe Ocean.

— Sunt bine, l-am asigurat.

De fapt, nu eram, dar nu știam ce altceva aş fi putut să-i spun. Îmi doream cu ardoare să plec. Și tocmai când mi-am dat seama că gândisem cu voce tare ultima parte, el mi-a zis:

— Ce idee bună! Hai să ne cărăm de-aici.

— Poftim?! am exclamat, aproape râzând de el. Vorbeşti serios?

— Aveai de gând să chiuleşti de la curs, nu-i aşa? m-a iscodit.

Am încuviințat din cap.

— Păi, atunci, vin cu tine, a zis, ridicând din umeri.

— Nu e nevoie să faci asta.

— Știu că *nu e nevoie să fac asta*, m-a întrerupt. Dar vreau să o fac. Te deranjează?

M-am uitat lung la el.

M-am uitat la el şi la părul lui castaniu, cu tunsoare simplă. La puloverul lui moale, albastru, şi la blugii negri. Purta tenişi albi imaculați. Și mă privea cu ochii mijiți în soarele rece, așteptându-mi răspunsul. Într-un târziu, a scos o pereche de ochelari de soare din buzunar, pe care i-a pus la ochi. Erau niște ochelari frumoşi. Îi stătea bine cu ei.

— Nu, am şoptit. E în regulă.

10
ZECE

Am mers pe jos până la IHOP.

Nu era departe de campus şi părea o destinaţie nevinovată, unde te puteai bucura de mâncare ieftină şi de o schimbare de peisaj. Dar, când ne-am trezit stând faţă-n faţă într-un separeu, brusc n-aveam nici cea mai vagă idee ce fac. Ce făceam *amândoi.*

Mă gândeam ce şi cum aş putea să-i spun, când, deodată, Ocean și-a amintit că încă mai avea ochelarii la ochi.

— O, chiar așa! a zis și i-a scos.

Era un gest atât de simplu! Un moment liniștit, un moment ca oricare altul. Viaţa îşi urma cursul; păsările nu începeau pe neaşteptate să cânte. În mod cert îi mai văzusem ochii și altă dată. Și, cu toate acestea, era ca şi cum îi vedeam acum pentru prima oară. Dintr-odată, nu mă puteam abţine să nu mă holbez la el. Ceva fremăta în inima mea. Simțeam cum armura începe să cedeze.

Avea nişte ochi foarte frumoşi.

Erau de un amestec neobişnuit de albastru şi căprui care, împreună, formau o nuanță de gri. Nu mai observasem niciodată aceste lucruri aşa de subtile! Poate pentru că nu se mai uitase niciodată aşa la mine. Drept în ochii mei. Zâmbindu-mi. Serios, îmi zâmbea. Abia atunci mi-am dat seama că până atunci Ocean nu îmi mai adresase niciodată un zâmbet aşa

de sincer! De cele mai multe ori îmi zâmbea confuz, speriat sau ceva de genul ăsta. Dar, dintr-un motiv oarecare, acum, în acest separeu extrem de urât de la IHOP, îmi zâmbea de parcă ar fi sărbătorit ceva.

— Ce e? m-a întrebat într-un târziu.

Eu am clipit repede, speriată. Ruşinată. Mi-am plecat privirea la meniu şi, foarte încet, i-am răspuns:

— Nimic.

— De ce te uitai aşa lung la mine?

— Nu mă uitam lung, l-am contrazis, apropiindu-mi şi mai mult meniul de faţă.

Câteva secunde, niciunul n-am mai zis nimic.

— N-ai mai intrat pe calculator în weekend, a reluat el.

— Nu.

— De ce? a continuat, întinzându-se şi îndepărtând cu blândeţe meniul din faţa mea.

Oh, Doamne!

Nu mi-l puteam scoate din minte. Nu mi-l puteam scoate din minte, *oh, Doamne!*, să mă salveze cineva de mine însămi, nu puteam să-mi scot din minte chipul lui! Ce se întâmplase cu mine? De ce mă simţeam deodată atât de atrasă de el?

De ce?

Am căutat orbeşte în mine nişte ziduri, o armură veche, ceva care să mă apere de toate astea - de pericolul prostiilor care mi se învârtejeau în cap cu privire la băieţii drăguţi -, dar nimic nu funcţiona, pentru că el se uita întruna la mine.

— Am fost ocupată, i-am răspuns, dar vorbele mele păreau oarecum ciudate.

— O! a exclamat el, lăsându-se pe spate.

Avea o expresie impenetrabilă. Şi-a luat meniul şi a început să analizeze multiplele opţiuni.

Și apoi, eu... nu am mai rezistat.

— De ce umbli cu mine? l-am întrebat.

Cuvintele mi-au zburat de pe buze. Au ieșit pe nerăsuflate, puțin cam furioase. Nu îl înțelegeam, nu-mi plăcea ce se întâmpla cu inima mea în preajma lui, nu-mi plăcea că nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce gândește. Eram complet confuză, ceea ce mă făcea să mă simt ciudat, dincolo de zona mea de confort, așa că voiam să dăm cărțile pe față și să terminăm cu asta.

Nu mă puteam abține.

Ocean și-a îndreptat spatele și a lăsat meniul jos. Părea surprins.

— La ce te referi?

— Adică..., am bălmăjit eu, uitându-mă-n tavan și mușcându-mi buza, adică nu înțeleg ce se petrece aici. De ce ești așa amabil cu mine? De ce ai venit după mine când am ieșit de la oră? De ce vrei să iei cina la mine acasă?

— Da, chiar, i-ai întrebat pe părinții tăi despre...

— Nu înțeleg ce urmărești, l-am întrerupt eu, simțind cum fața îmi ia foc. Ce vrei de la mine?

El a făcut ochii mari.

— Nu vreau nimic de la tine.

Eu am înghițit un nod din gât și mi-am întors privirea.

— Nu e normal, Ocean.

— Ce anume nu e normal?

— Asta, i-am zis, arătând spre noi doi. *Asta.* Nu e ceva normal. Băieții ca tine nu vorbesc cu niște fete ca mine.

— Fete ca tine?

— Da. Fete ca mine, am întărit eu, mijind ochii la el. Te rog să nu te prefaci că nu știi la ce mă refer, bine? Nu sunt proastă.

Ocean se holba la mine.

— Vreau doar să știu ce se petrece, am zis. Nu înțeleg de ce încerci din răsputeri să fii prietenul meu. Nu înțeleg de ce îți faci mereu apariţia în viața mea. Îți e cumva milă de mine sau aşa ceva?

— O! a exclamat el ridicând din sprâncene. Uau!

— Fiindcă, dacă ești amabil pentru simplul motiv că îți e milă de mine, atunci te rog să nu o mai faci.

A zâmbit discret.

— Nu înțelegi, mi-a zis, şi nu ca pe o întrebare.

— Nu, nu înțeleg. Încerc să înțeleg, dar nu reuşesc, iar asta mă înspăimântă de-a dreptul.

A râs scurt.

— De ce te înspăimântă?

— Pur și simplu.

— OK.

— Știi ceva? am zis, apoi am clătinat din cap. Las-o baltă! Ar fi mai bine să plec.

— Nu..., a spus el și a oftat prelung, întrerupându-se. Nu pleca!

Și-a trecut mâinile prin păr, răvăşindu-l, apoi a bolborosit în barbă *Iisuse Hristoase!* şi, în cele din urmă, a spus:

— Mi se pare că ești foarte interesantă, mi-a mărturisit, uitându-se la mine. E chiar așa de greu de crezut?

— Cam da.

— Și te găsesc şi foarte frumoasă, dar nu ai de gând să îmi permiți să te plac, nu-i aşa?

Aveam senzaţia că inima mi se va opri. Rațiunea îmi spunea că aşa ceva era imposibil, dar, dintr-un motiv sau altul, simțeam că e adevărat.

Singura dată când cineva îmi spusese că sunt drăguță fusese în clasa a opta. Auzisem întâmplător pe cineva zicând asta. Îi explica unui alt copil că nu îi plăcea de mine pentru că mă

considera una dintre fetele acelea drăguțe și foarte răutăcioase. O spusese cu asprime și într-o doară, ceea ce mă făcuse să cred că vorbește serios.

Era cel mai frumos lucru pe care îl spusese cineva vreodată despre mine. De atunci, mă întrebasem adesea dacă sunt într-adevăr drăguță, însă doar mama se mai deranjase să confirme afirmația.

Și acum, aici...

Eram uimită.

— O! a fost singurul lucru pe care am mai fost în stare să-l rostesc.

Parcă îmi luase foc fața.

— Da, a zis el.

Nu mă mai uitam la el, dar îmi dădeam seama că zâmbește.

— Acum înțelegi?

— Oarecum, am răspuns, apoi am comandat clătite.

11
UNSPREZECE

Ne-am petrecut restul experienței la IHOP vorbind despre lucruri fără importanță. De fapt, trecuserăm așa de repede de la registrul serios la cel superficial, încât am ieșit pe ușă întrebându-mă dacă nu cumva îmi imaginasem partea aceea în care el îmi spusese că sunt frumoasă.

Cred că vina era îmi aparținea. Am înlemnit. Îl forțasem atât de tare să-mi dea un răspuns pe șleau, însă nu mă așteptasem la acea afirmație, care mă destabilizase. Nu am știut cum să reacționez.

M-a făcut să mă simt vulnerabilă.

Prin urmare, am discutat despre filme. Despre cele pe care le-am văzut și despre cele pe care nu le-am văzut. A fost plăcut și totodată plictisitor. Presupun că amândoi ne simțeam ușurați când, în cele din urmă, am părăsit IHOP, de parcă am fi încercat să scăpăm de... Să lăsăm în spate ceva rușinos.

— Știi cât e ceasul? l-am întrebat.

Ne plimbam în liniște unul lângă celălalt, fără o țintă precisă.

El s-a uitat la ceas și mi-a zis:

— Cea de-a treia oră e pe sfârșite.

Am oftat.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la școală.

— Da.

— Gata cu chiulurile.

El s-a oprit şi m-a atins pe braţ. Mi-a spus pe nume.

Am ridicat privirea.

Ocean era cu mult mai înalt decât mine, iar eu nu-l mai privisem niciodată aşa. Stăteam în umbra lui. Eram faţă în faţă pe trotuar, la mică distanţă unul de celălalt.

Mirosea foarte frumos. Inima îmi bătea iarăşi nebuneşte.

Dar ochii lui erau plini de îngrijorare. A deschis gura să spună ceva, dar s-a răzgândit deodată şi şi-a mutat privirea.

— Ce e? l-am întrebat.

El a clătinat din cap. A schiţat un zâmbet scurt.

— Nimic. Nu contează.

Simţeam că îl macină ceva, dar refuzul lui de a-mi împărtăşi gândurile m-a făcut să cred că probabil nu voiam să i le cunosc. Aşa că am schimbat subiectul.

— De cât timp locuieşti aici?

Ocean a zâmbit pe neaşteptate. Părea deopotrivă încântat şi surprins că îl întrebasem asta.

— Dintotdeauna, mi-a răspuns. M-am mutat aici pe la vreo şase ani, adică practic dintotdeauna.

— Uau! am exclamat, aproape în şoaptă.

Descrisese într-o singură propoziţie lucrul la care eu visam adesea.

— Trebuie să fie plăcut să locuieşti în acelaşi loc atâta vreme.

Ne-am reluat plimbarea.

Ocean a întins mâna, a luat o frunză dintr-un copac pe lângă care am trecut şi a răsucit-o între palme.

— E bine, a zis, ridicând din umeri. De fapt, devine cam plictisitor.

— Nu ştiu, am spus eu. Sună foarte bine. Presupun că-ţi cunoşti vecinii, nu? Şi mergi la şcoală cu aceiaşi oameni.

— Aceiaşi oameni, a repetat el, încuviinţând din cap. Da. Dar, crede-mă, te plictiseşti repede. Eu ard de nerăbdare să scap naibii odată de aici!

— Serios? m-am mirat, întorcându-mă spre el. De ce?

Ocean a aruncat frunza și și-a vârât mâinile în buzunare.

— Vreau să fac atâtea lucruri, mi-a zis. Să văd atâtea. Nu vreau să mă îngrop aici pentru totdeauna. Îmi doresc să locuiesc într-un oraş mare. Să călătoresc, a precizat, uitându-se la mine. Știi, n-am ieşit niciodată din ţară.

Eu i-am zâmbit cu jumătate de gură.

— Nu ştiam. În schimb, cred că eu am călătorit cât pentru amândoi. Sunt gata să mă opresc. Să mă stabilesc undeva. Și să îmbătrânesc.

— Ai *şaisprezece* ani.

— Dar în adâncul inimii mă simt ca un om de şaptezeci și cinci.

— Uau! Sper că nu.

— Știi, când aveam opt ani, părinţii mei au încercat să se mute înapoi în Iran. Au împachetat toate lucrurile, au vândut casa și, uite aşa, au făcut pasul.

Mi-am aranjat pe umeri bretelele de la ghiozdan şi, oftând, am continuat:

— Până la urmă, lucrurile nu au funcţionat. Eram prea americani. Se schimbaseră foarte multe. Dar am locuit şase luni în Iran, când la oraş, când la ţară. O vreme, am mers la o şcoală internaţională foarte elegantă din Teheran, unde colegii erau copii de diplomaţi – îngrozitori, răzgâiaţi şi obraznici. Plângeam în fiecare zi. O imploram pe mama să mă lase să rămân acasă. Apoi am petrecut o vreme mai la nordul ţării, aproape de Marea Caspică, unde am mers la şcoală cu copiii de ţărani. Instituţia avea o singură încăpere – imagine coborâtă parcă din

Anne de la Green Gables[1] – şi, dintre toate şcolile pe care le-am frecventat în viaţa mea, aceea e în continuare preferata mea, am precizat, râzând. La prânz, copiii alergau după mine şi mă implorau să le spun cuvinte englezeşti. Erau obsedaţi de America, i-am explicat. În viaţa mea nu mai fusesem atât de populară!

Am râs din nou şi am ridicat privirea spre Ocean, dar el îşi încetinise pasul. Se uita lung la mine, însă nu reuşeam să-i citesc expresia chipului.

— Ce e? l-am iscodit eu. Ţi se pare prea ciudat?

Privirea insistentă din ochii lui s-a evaporat. Acum, părea frustrat. A clătinat din cap şi mi-a zis:

— Aş vrea să nu-mi mai spui asta. Nu te consider ciudată. Şi nu ştiu ce te face să crezi că, dintr-odată, o să am revelaţia că eşti ciudată şi o să-mi pierd cumpătul. Nu o s-o fac, bine? Sincer, nu-mi pasă că umbli cu părul acoperit. Chiar deloc. Adică, a ezitat uşor, câtă vreme asta îţi doreşti.

M-a privit parcă aşteptând ceva.

M-am uitat la el, nedumerită.

— Vreau să zic că nu te obligă părinţii, nu?

— Poftim? m-am încruntat eu. Nu. Nu, adică nu-mi place cum mă tratează lumea pentru că port eşarfă pe cap – ceea ce de multe ori mă face să mă întreb dacă nu cumva ar trebui să renunţ –, dar nu, i-am răspuns şi am privit în zare. De fapt, atunci când nu mă gândesc că oamenii mă necăjesc în fiecare zi, îmi place cum mă face să mă simt. E plăcut.

— În ce sens?

De data aceasta ne opriserăm. Stăteam pe trotuar, pe o stradă aglomerată, şi purtam una dintre cele mai intime conversaţii pe care le avusesem vreodată cu un băiat.

[1] Roman clasic pentru copii al autoarei canadiene Lucy Maud Montgomery, publicat în anul 1908 (n. tr.).

— Nu ştiu, i-am răspuns. Mă face să mă simt ca şi cum aş deține controlul. Pot să aleg cine să mă privească. Și cum să mă privească. Nu cred că e pentru oricine, i-am explicat, ridicând din umeri. Am cunoscut fete care poartă eşarfă din obligație şi care o urăsc. Mi se pare o prostie. În mod evident, nu cred că cineva ar trebui să o poarte, dacă nu vrea. Însă mie îmi place, i-am zis. Îmi place că ceilalți trebuie să îmi ceară permisiunea de a-mi vedea părul.

Brusc, Ocean a făcut ochii mari.

— Îmi dai voie să-ți văd părul?

— Nu.

A râs zgomotos, apoi şi-a întors privirea.

— Bine, a zis. Și, cu toate astea, într-un fel îți văd părul deja, a şoptit.

Eu m-am uitat la el surprinsă.

Îmi purtam eşarfa înfăşurată lejer, aşa că mi se vedea mereu puțin păr în partea de sus a capului, iar lumea era obsedată de acest detaliu. Nu ştiam sigur de ce, dar le făcea o deosebită plăcere să-mi spună că îmi vedeau deja doi centimetri din păr, de parcă asta ar fi fost de ajuns ca să desființeze toată povestea. Fixația lor mi se părea uşor ilară.

— Da, i-am zis. Păi, de obicei, ajunge şi atât. Băieții văd doi centimetri din părul meu şi, ştii tu, am spus, mimând o explozie cu mâna, o iau razna. Și începe să plouă cu cereri în căsătorie.

Ocean părea confuz.

O clipă nu a răspuns.

— O! Glumeşti.

L-am privit uimită.

— Da, am încuviințat. Era, în mod cert, o glumă.

Se uita la mine cu la fel de multă curiozitate cum mă uitam şi eu la el. Stăteam în continuare de vorbă pe trotuar. Holbându-ne unul la celălalt.

Într-un final, Ocean mi-a zis:

— Prin urmare, încerci să-mi sugerezi că e o prostie ce ți-am zis? Abia acum mi-am dat seama.

— Da, am răspuns. Îmi pare rău! De obicei sunt mai directă.

A râs. S-a uitat în altă parte, apoi s-a întors spre mine.

— Îngreunez cumva situația? Ai prefera să nu-ți mai pun întrebări?

— Nu, nu, l-am încredințat, clătinând din cap și zâmbind chiar. Nimeni nu mă întreabă niciodată toate astea. Îmi place că tu mă întrebi. Majoritatea oamenilor presupun, pur și simplu, că știu ce gândesc eu.

— Ei bine, eu unul habar nu am ce gândești. Niciodată.

— În momentul ăsta mă gândesc că ești mult mai îndrăzneț decât te considerasem, am precizat. Sunt impresionată.

— Stai puțin. Ce vrei să spui prin „te considerasem"?

Nu m-am mai putut abține și, dintr-odată, am izbucnit în râs.

— Nu știu. Când te-am cunoscut, păreai foarte... timid, i-am explicat. Oarecum înspăimântat.

— Păi, sincer să fiu, ești cam înspăimântătoare.

— Mda, am spus, devenind serioasă. Știu.

— Nu mă refer, a zis, clătinând din cap și râzând, la eșarfă, la religia ta sau ceva de genul acesta. Vreau să zic că nu cred că tu te vezi așa cum te percep alții.

Eu am ridicat o sprânceană.

— Sunt sigură că știu cum mă percepe lumea.

— Poate doar unii oameni, mi-a zis el. Da. Sunt convins că în lume există oameni îngrozitori. Dar există totodată mulți alții care te consideră interesantă.

— Ei bine, eu nu vreau să fiu interesantă, i-am zis. Nu exist ca să-i fascinez pe necunoscuți. Nu încerc decât să trăiesc. Îmi doresc ca lumea să se comporte normal în prezența mea.

Fără să se uite la mine, Ocean a şoptit:

— Habar n-am cum ar putea cineva să fie normal în prezența ta. Nici măcar eu nu pot.

— Poftim? De ce?

— Pentru că eşti al naibii de intimidantă. Și nici măcar nu-ți dai seama de asta. Nu te uiți la oameni, nu vorbeşti cu ei, te comporți de parcă nu ți-ar păsa de lucrurile care îi obsedează pe majoritatea tinerilor. Adică, vii la şcoală arătând de parcă tocmai ai fi ieşit dintr-o revistă, dar crezi că lumea se holbează la tine din cauza unei ştiri de la televizor.

Dintr-odată, am rămas nemişcată.

Bătăile inimii mi s-au întețit, apoi au încetinit. Nu ştiam ce să spun, iar Ocean refuza să se uite în ochii mei.

— În fine, a reluat el.

Și-a dres glasul. Am observat că se înroșise în jurul urechilor.

— Aşadar ai frecventat douăsprezece şcoli diferite?

Eu am încuviințat din cap.

— La naiba!

— Da. A fost oribil. Și încă mai este.

— Îmi pare rău!

— Adică, nu e oribil în clipa asta, m-am corectat, cu ochii ațintiți la picioarele noastre. Momentan nu e chiar aşa de rău!

— Nu e?

Am ridicat privirea. Îmi zâmbea.

— Nu, am răspuns. În clipa asta nu e rău deloc.

12
DOISPREZECE

Ocean și cu mine ne-am despărțit la prânz.

Cred că m-ar fi însoțit, dacă l-aș fi rugat, dar nu am făcut-o. Nu știam ce planuri are pentru prânz, cine sunt prietenii lui, ce obligații sociale are și nu eram sigură că voiam să știu încă. Pentru moment, aveam nevoie de puțin spațiu, ca să procesez toată discuția. Aveam nevoie de spațiu, ca să-mi pun ordine în gânduri. Nu-mi mai era foame, grație clătitelor pe care le mâncasem la IHOP, așa că m-am îndreptat direct spre copacul meu.

Aceasta fusese soluția mea la problema prânzului singuratic. Mă plictisisem și de toaletă, și de bibliotecă. Și trecuse suficient timp, încât să nu-mi mai fie jenă că mănânc singură. Școala avea câteva spații verzi, dintre care îl alesesem pe unul la întâmplare să fie al meu. Alegeam un copac. Mă așezam la umbră și mă sprijineam de trunchiul lui. Dacă-mi era foame, mâncam; însă, de cele mai multe ori, scriam în jurnal sau citeam o carte.

Astăzi întârziasem.

Și sub copacul meu se așezase altcineva.

Nu mă uitam la oameni, conform regretabilului meu obicei, așa că nu am observat persoana care ședea sub copacul meu decât atunci când aproape că am dat peste ea.

A țipat.

Eu am tresărit, dându-mă înapoi speriată.

— O! O, Doamne! Îți cer scuze!

Individul s-a ridicat încruntat și, când l-am privit, era să cad din picioare. Era – uau! – era probabil cel mai frumos băiat pe care-l văzusem vreodată. Cu pielea de un maroniu deschis și ochii căprui, avea aerul unei persoane din Orientul Mijlociu. Aveam simțul dezvoltat pentru astfel de chestii. Oricine ar fi fost, nu era, în mod evident, în clasa a zecea; era cam de-o seamă cu fratele meu.

— Bună! l-am salutat.

— Bună! mi-a răspuns, privindu-mă curios. Ești nouă aici?

— Da. M-am transferat anul acesta.

— Uau! Super! a exclamat el. Nu sunt prea multe hijabi pe aici. Ești curajoasă, mi-a zis, încuviințând din cap.

Dar atenția îmi era distrasă. Nu crezusem că o să aud vreodată un puști de la școală folosind cuvântul *hijab* așa, întâmplător. *Hijab* era echivalentul vălului musulman în arabă. *Hijabi* era un termen colocvial folosit de unele persoane pentru a le descrie pe fetele care poartă hijab. Trebuia să existe un motiv pentru care știa asta.

— Ești musulman? l-am întrebat.

A dat din cap că da.

— De ce era să dai peste mine?

— O! am exclamat, simțindu-mă brusc ciudat. Aici stau, de obicei, în pauza de prânz. Dar nu te-am văzut.

— O, e vina mea! s-a scuzat el, întorcându-se spre copac. Nu mi-am dat seama că e locul altcuiva. Îmi făceam temele înainte să înceapă ora. Aveam nevoie de un loc liniștit ca să pot să lucrez.

— Biblioteca e foarte potrivită pentru așa ceva, i-am sugerat.

A râs, dar nu mi-a explicat de ce evitase biblioteca. În schimb, m-a întrebat:

— Eşti siriană?

Eu am clătinat din cap.

— Turcoaică?

Am clătinat încă o dată din cap. Deseori mi se spunea asta. Pesemne că trăsăturile mele îi împiedicau pe cei din jur să mă localizeze pe hartă.

— Sunt iraniană.

— A! a exclamat, ridicând din sprâncene. Super, super! Eu sunt libanez.

Am dat din cap, deloc surprinsă. Din experiența mea, cei mai sexy tipi din Orientul Mijlociu erau întotdeauna libanezi.

— Oricum, a reluat inspirând adânc, mă bucur să te cunosc.

— Și eu. Mă numesc Shirin.

— Shirin, a repetat el zâmbind. Drăguț. Păi, sper să ne mai vedem. Eu sunt Yusef.

— Bine, am zis, cel mai prostesc răspuns pe care l-aş fi putut rosti, dar nu mi-am dat seama de asta atunci. Pa!

Mi-a făcut cu mâna şi s-a îndepărtat, iar eu, fără nicio jenă, l-am urmărit. Purta un pulover mulat, care nu prea reușea să-i ascundă construcția atletică.

La naiba! Școala asta chiar începea să-mi placă.

Ultimul curs din ziua aceea era biologia. Mă aşteptam să-l revăd pe Ocean, dar el nu a venit. Mi-am pus ghiozdanul pe podea şi m-am uitat prin clasă. M-am aşezat absentă la locul meu. Când am fost trimiși la bancurile de lucru, am disecat pisica aceea murată, întrebându-mă întruna unde este. O clipă, chiar mi-am făcut griji să nu fi pățit ceva. Dar nu puteam face nimic.

Când a sunat clopoțelul, am plecat la antrenament.

— Aşadar, am auzit că ai chiulit de la ore azi, m-a întâmpinat fratele meu.

Rahat!

Aproape că uitasem.

— Cine ţi-a zis?

— Domnul Jordan.

— Poftim?! am exclamat, din nou indignată. De ce? Şi, oricum, de unde vă cunoaşteţi?

Navid a clătinat din cap, zâmbind.

— Domnul Jordan este administratorul clubului de breakdance.

— Normal!

Minunatul domn profesor Jordan profitase imediat de ocazie şi preluase administrarea clubului de breakdance. Evident.

— Mi-a zis că-şi face griji pentru tine. Mi-a povestit că te-ai supărat la oră şi că ai fugit din clasă fără să sufli o vorbă, mi-a spus, apoi s-a oprit şi m-a privit calm. A zis că ai fugit cu un tip.

— Ce?! m-am încruntat eu. În primul rând, nu am fugit de la oră. Iar, în al doilea rând, nu am plecat cu niciun *tip*. A venit după mine.

— Mă rog, a zis Navid. Ce se întâmplă aici? Chiuleşti de la ore? Fugi prin campus cu diverşi indivizi? Va trebui să cotonogesc pe cineva mâine?

Eu mi-am dat ochii peste cap. Carlos, Bijan şi Jacobi urmăreau discuţia fascinaţi, ceea ce mă irita la culme.

— Domnul Jordan a fost un nesimţit, i-am explicat. Ne-a obligat pe mine şi pe alt elev să ne holbăm unul la celălalt în faţa întregii clase, după care i-a cerut tipului să spună cu voce tare la ce se gândeşte când se uită la mine.

— Aşa, şi? a zis fratele meu, încrucişându-şi braţele la piept. Ce-i cu asta?

Eu l-am privit surprinsă.

— Cum adică *şi ce-i cu asta*? Ce crezi că s-a întâmplat? A fost umilitor.

Navid și-a lăsat mâinile pe lângă corp.

— Cum adică a fost umilitor?

— Adică a fost îngrozitor. Tipul a zis că arăt ca un nimic. Că, practic, eu nici nu exist, am adăugat, fluturând frustrată din mână. În fine, acum pare o prostie, știu, dar chiar m-am simțit jignită. Așa că am plecat.

— La naiba! a exclamat Navid în barbă. Deci chiar trebuie să caftesc pe careva mâine.

— Nu trebuie să caftești pe nimeni, l-am liniștit, așezându-mă pe podea. E în regulă. Cred că trebuie să renunț la acest curs. Încă mai e timp.

— Nu prea cred, s-a opus Navid, clătinând din cap. Cred că ai ratat ocazia. Încă te mai poți retrage, dar asta o să apară pe foaia matricolă, ceea ce...

— Nu dau doi bani pe foaia matricolă! am răbufnit iritată.

— Bine, bine, a zis el, ridicând mâinile.

Fratele meu m-a privit înțelegător vreo cinci secunde, după care s-a încruntat.

— Stai puțin. Nu înțeleg ceva. De ce ai vrea să chiulești de la oră cu cineva care consideră că nu exiști?

Eu am clătinat din cap, oftând.

— E alt tip, am precizat.

— Alt tip? a repetat Navid, ridicând din sprâncene, apoi s-a întors către prietenii lui. Voi auziți? Zice că a fost *alt* tip.

Carlos a râs.

— Puștii ăștia cresc repede, a comentat Jacobi.

— La naiba! a exclamat Bijan, rânjind la mine.

— O, Doamne! am exclamat, strângând din ochi. Ia mai tăceți cu toții! Sunteți ridicoli!

— Și, revenind, cine e celălalt tip? m-a iscodit Navid. Are un nume?

Eu am deschis ochii şi, holbându-mă la el, i-am răspuns:

— Nu.

Navid a rămas iar cu gura căscată, zâmbind şi părând totodată surprins.

— Uau! a exclamat. Uau! Cred că îl placi foarte tare.

— Nu-l plac! m-am răstit eu. Doar că nu vreau să vă luați de el.

— De ce ne-am lua de el? a zis fratele meu, zâmbind în continuare.

— Putem să începem mai repede antrenamentul? Vă rog?!

— Nu, până nu-mi spui cum îl cheamă.

Am oftat. Știam că, pe măsură ce sunt mai evazivă, situația se complica mai mult, aşa că am cedat.

— Îl cheamă Ocean.

Navid s-a încruntat.

— Ce nume mai e şi ăsta?

— Știi, oamenii se întreabă acelaşi lucru și în legătură tine.

— Mă rog, a zis el. Numele meu e grozav.

— În orice caz, am reluat eu, Ocean este colegul meu de laborator la alt curs. S-a simțit prost când domnul Jordan s-a comportat ca un mojic.

Deşi era în continuare sceptic, Navid nu a mai insistat. Simțeam că începe să bată în retragere, că îşi pierde interesul pentru această conversație, şi, dintr-odată, m-am neliniştit. Voiam să mai spun ceva. Ceva ce mă frământase toată ziua. Mă gândisem ore întregi dacă să întreb asta – și cum să întreb. În cele din urmă, am cedat şi am complicat şi mai tare situația.

— Hei, Navid, am şoptit.

Tocmai se întorsese să scoată ceva din geantă, aşa că s-a răsucit din nou spre mine.

— Ce e?

— Tu..., am ezitat eu, cumpănindu-mi din nou cuvintele.

— Eu, ce?

Am tras adânc aer în piept.

— Tu crezi că eu sunt drăguță?

Reacția lui Navid la auzul întrebării a fost atât de absurdă, încât nici nu prea știu cum să o descriu. Părea șocat, nedumerit și isteric totodată. Într-un final, a izbucnit în râs. Un râs zgomotos, care suna bizar.

M-am simțit jignită.

— O, Doamne! Nu contează, am zis repede. N-ar fi trebuit să te întreb asta. Ce prostie!

Eram pe la jumătatea camerei, când Navid a fugit după mine – încet și târșâindu-și picioarele – și mi-a zis:

— Stai, stai! Îmi pare rău!

— Las-o baltă! am izbucnit, furioasă.

Mă înroșisem toată. Mă aflam prea aproape de Bijan, de Carlos și de Jacobi și nu voiam ca ei să audă conversația. Am încercat să i-o spun din ochi, dar Navid părea incapabil să-mi descifreze mesajele.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, bine? Uită ce am zis.

— Ascultă, a spus fratele meu. M-a luat prin surprindere. Nu mă așteptam să spui așa ceva.

— Ce să spui? a intervenit Bijan.

Îmi venea să mor.

— Nimic, i-am răspuns, apoi m-am întors spre Navid. *Nimic*, OK?

Navid s-a uitat la băieți și a oftat.

— Shirin vrea să știe dacă eu o consider drăguță. Dar, știi ce, a zis el, întorcându-se din nou spre mine, nu cred că eu sunt cel care ar trebui să răspundă la întrebarea asta. Știi, e cam ciudat ca o soră să-și întrebe fratele așa ceva. Poate ar trebui

să-i întrebi pe ei, m-a îndemnat, făcând un semn cu capul spre restul grupului.

— O, Doamne! am exclamat cu jumătate de gură.

Îmi venea să-l omor pe fratele meu. Îmi doream să-l sugrum.

— Ce naiba e cu tine?! am strigat.

Și atunci...

— Eu te consider drăguță, a intervenit Carlos, care își lega şireturile.

O spusese de parcă ar fi vorbit despre vreme.

M-am întors spre el, oarecum surprinsă.

— Da, eşti al naibii de înspăimântătoare, a zis el, ridicând din umeri. Dar, da. Eşti foarte drăguţă.

— Mă crezi înspăimântătoare? am repetat, încruntându-mă.

Carlos a încuviinţat din cap, fără să se uite la mine.

— Și tu mă consideri înspăimântătoare? m-am întors eu spre Bijan.

— O! a exclamat el, ridicând din sprâncene. Categoric.

Am făcut un pas în spate, de uimită ce eram.

— Vorbeşti serios? Toţi sunteţi de aceeaşi părere?

Cu toţii au dat din cap că da. Chiar şi Navid.

— Și, cu toate acestea, îmi pari frumoasă, a reluat Bijan. Dacă te ajută cu ceva.

Rămăsesem cu gura căscată.

— De ce vă par tuturor înspăimântătoare?

Ei au ridicat din umeri la unison.

— Oamenii te consideră rea, mi-a explicat Navid, până la urmă.

— Oamenii sunt nemernici! m-am răstit eu.

— Vezi? a subliniat Navid. Asta faci mereu.

— Ce anume? l-am întrebat, din nou frustrată. Lumea îmi aruncă vorbe de tot rahatul în fiecare zi, iar eu nu am voie să mă înfurii?

— Poți să te înfurii, mi-a zis Jacobi, iar eu am tresărit la auzul vocii lui. Însă tu crezi că *toată lumea* e îngrozitoare.

— Asta pentru că toată lumea *este* îngrozitoare.

Jacobi a clătinat din cap.

— Ascultă, a zis, eu ştiu cum e să fii furios tot timpul. Chiar ştiu. Rahaturile astea cărora trebuie să le faci față sunt complicate. Ai dreptate. Doar că nu aşa trebuie să reacționezi. Nu poți să fii mereu furioasă. Crede-mă, a zis el. Eu am trecut prin asta. O să te omoare.

M-am uitat la el. Insistent. Avea o privire plină de empatie, ceva ce nu mai întâlnisem până atunci. Nu era *milă*. Era apreciere. Părea că mă înțelege, pe mine, durerea și furia mea, așa cum nu o mai făcuse nimeni niciodată.

Nici părinții. Nici fratele meu.

Mă simțeam de parcă ceva mi-ar fi străpuns pieptul. Îmi venea să plâng dintr-odată.

— Încearcă să fii fericită, m-a sfătuit Jacobi. Nemernicii aceia nu vor suporta fericirea ta.

13
TREISPREZECE

Toată după-amiaza m-am gândit la sfaturile lui Jacobi. M-am dus acasă, am făcut un duş şi am reflectat la asta. La cină am reflectat la asta. M-am aşezat la birou şi, holbându-mă la perete şi ascultând muzică, am reflectat la asta iar, şi iar, şi iar.

M-am încuiat în dormitor şi am reflectat.

Abia trecuse de ora nouă. În casă se aşternuse liniştea. Era ora la care părinţii ne cereau să mergem la culcare – ora la care familia mea făcea o scurtă rugăciune şi fiecare petrecea puţin timp cu el însuşi. Stăteam în pat, uitându-mă la pagina albă a jurnalului meu.

Reflectând.

M-am întrebat, pentru prima dată în viaţă, dacă nu cumva greşeam. Dacă nu cumva mă lăsasem orbită de propria furie, până ajunsesem să nu mai văd nimic altceva. Dacă nu cumva fusesem aşa de obsedată să nu devin victima prejudecăţilor, încât începusem să îi tratez eu ca pe un stereotip pe toţi cei din jurul meu.

Asta m-a dus cu gândul la Ocean.

El încerca întruna să fie amabil cu mine în împrejurări neaşteptate, iar bunătatea lui mă înfuriase şi mă derutase. L-am respins pentru că mă temeam să mă apropii câtuşi de puţin de

cineva care, eram sigură, într-o bună zi avea să mă rănească. Nu mai aveam încredere în nimeni. Devenisem atât de sensibilă după ce fusesem expusă la cruzimea din jur, încât acum mă rănea chiar și cel mai mărunt conflict. În cazul în care casiera de la magazin era nepoliticoasă cu mine, răutatea ei mă epuiza pentru tot restul zilei, fiindcă nu aveam niciodată de unde să știu...

Ești rasistă? Sau ai doar o zi proastă?

Nu mai deosebeam oamenii de monștri.

Mă uitam la lumea din jur și nu mai sesizam nicio nuanță. Nu mai distingeam nimic în afara riscului de a fi rănită. Simțeam nevoia constantă de a mă autoproteja.

La naiba! mi-am zis.

Era de-a dreptul epuizant.

Am oftat și mi-am luat telefonul.

bună! de ce n-ai venit azi la școală?

Ocean mi-a răspuns imediat.

uau
nu credeam că o să observi că am lipsit
poți să intri online?

Am zâmbit.

jujehpolo: Bună
riversandoceans04: Bună
riversandoceans04: Scuze că te-am abandonat la ora de biologie
riversandoceans04: Nimeni nu ar trebui să disece o pisică de unul singur

jujehpolo: Este cea mai grea sarcină școlară pe care am primit-o vreodată
riversandoceans04: Și pentru mine

Și atunci...

Nu eram sigură de ce, dar, dintr-odată, m-a străbătut sentimentul bizar că ceva nu e în regulă. Era greu de descifrat din câteva cuvinte scrise pe ecran, dar o simțeam în adâncul sufletului. Nu puteam scăpa de senzația că era ceva cu Ocean.

jujehpolo: Hei, e totul în regulă?
riversandoceans04: Da
riversandoceans04: Oarecum

Am așteptat.

Am așteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. Nu a mai scris absolut nimic.

jujehpolo: Nu vrei să vorbești despre asta?
riversandoceans04: Nu prea
jujehpolo: Ai necazuri din cauză că ai chiulit de la ore?
riversandoceans04: Nu
jujehpolo: Ai altfel de probleme?
riversandoceans04: Lol
riversandoceans04: Îți dai seama că ăsta este exact opusul lui a nu vorbi despre asta, nu?
jujehpolo: Da
riversandoceans04: Și totuși, vorbim despre asta
jujehpolo: Da
jujehpolo: Mă tem că eu ți-am făcut probleme

Atunci, mesajele noastre s-au intersectat în eter.

Eu i-am scris că sper că fratele meu nu i-a făcut probleme, iar Ocean mi-a scris să nu-mi fac griji, că nu are nicio legătură cu mine.

Şi apoi...

riversandoceans04: Poftim?
riversandoceans04: De ce mi-ar face fratele tău probleme?
riversandoceans04: Nici măcar nu ştiam că ai un frate.
riversandoceans04: Stai puţin!
riversandoceans04: I-ai povestit fratelui tău despre mine?

La naiba!

jujehpolo: Se pare că domnul Jordan este administratorul clubului nostru de breakdance.
jujehpolo: El i-a spus că am chiulit azi de la ore împreună cu un băiat.
jujehpolo: Iar fratele meu s-a înfuriat.
jujehpolo: Totul e în regulă acum. I-am povestit ce s-a întâmplat.
riversandoceans04: O!
riversandoceans04: Şi ce legătură este între povestea asta şi fratele tău? Şi de ce mi-ar face mie probleme?
jujehpolo: Niciuna
jujehpolo: A crezut doar că am chiulit împreună
riversandoceans04: Păi, chiar aşa s-a şi întâmplat
jujehpolo: Ştiu
riversandoceans04: Prin urmare fratele tău mă urăşte acum?
jujehpolo: Nici măcar nu te cunoaşte
jujehpolo: Nu voia decât să mă protejeze
riversandoceans04: Stai puţin. Cine ziceai că e fratele tău? E la şcoala noastră?
jujehpolo: Da. E în ultimul an. Îl cheamă Navid.

riversandoceans04: O!
riversandoceans04: Nu cred că-l cunosc
jujehpolo: Nici nu cred că ai vrea
riversandoceans04: Înseamnă că ar trebui să-mi fie frică?
riversandoceans04: De fratele tău?
jujehpolo: Nu
jujehpolo: Lol
jujehpolo: Scuze, nu încercam să te sperii
riversandoceans04: Nu m-ai speriat

Mda, sigur, nu se speriase!

Am aşteptat câteva clipe în speranţa că va mai spune ceva, dar nu a făcut-o. În cele din urmă, am scris:

jujehpolo: Deci chiar nu ai de gând să-mi spui ce ai păţit astăzi?
riversandoceans04: Depinde
riversandoceans04: S-au întâmplat o mulţime de lucruri astăzi

Am simţit un gol în stomac. Nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva se referă la noi doi. La conversaţiile noastre anterioare. La distanţa mică dintre trupurile noastre atunci când ne opriserăm pe trotuarul acela oarecare din centrul unui oraş oarecare. Nu ştiam ce înseamnă toate acestea – sau dacă vor însemna vreodată ceva. Poate că doar pe mine mă treceau fiorii. Poate că îmi transpuneam sentimentele în cuvintele lui.

Poate că eram nebună.

Nu mă hotărâsem încă ce să-i răspund, când el mi-a trimis alt mesaj.

riversandoceans04: Hei
jujehpolo: Da?
riversandoceans04: Poţi să vorbeşti la telefon?

jujehpolo: O!
jujehpolo: Vrei să vorbim la telefon?
riversandoceans04: Da
jujehpolo: De ce?
riversandoceans04: Vreau să-ți aud glasul

M-am simțit străbătută de o stare de agitație nu tocmai nepoftită. Dintr-odată, mi s-a părut că mi se încinge creierul, de parcă cineva mi-ar fi umplut capul cu apă minerală. În acel moment, aş fi preferat să dispar; în loc să vorbesc la telefon, aş fi vrut să analizez discuția altundeva, de una singură. Voiam să despic toată povestea şi să o reconstruiesc la loc. Să înțeleg ceva ce, pentru mine, era inexplicabil. De fapt, aş fi fost fericită dacă *Vreau să-ți aud glasul* ar fi fost ultimele cuvinte pe care Ocean mi le-ar fi adresat.

În schimb, am acceptat.

Vocea lui Ocean la urechea mea era probabil una dintre cele mai intense experiențe fizice pe care le trăisem vreodată. Era straniu. Mă făcea să mă simt surprinzător de neliniştită. Vorbisem cu el de atâtea ori – la urma urmei, era colegul meu de laborator –, dar, cumva, era cu totul altceva acum. La telefon, păream mai intimi. De parcă vocile noastre s-ar fi regăsit undeva, în spațiu.

— Bună! a zis el, iar eu m-am simțit de parcă sunetul acela mi-ar fi inundat tot trupul.

— Bună! i-am răspuns. E ciudat.

El a râs.

— Eu aş zice că e plăcut. Așa, îmi pari reală.

Nu observasem niciodată când ne aflam față-n față şi multe alte lucruri îmi distrăgeau atenția, dar avea o voce foarte plăcută. Stereo, suna altfel – bine, chiar foarte bine.

— O! am exclamat, cu inima bătând nebuneşte. Asta cam aşa e.

— Şi zici că fratele tău vrea să mă bată?

— Ce? Nu, am spus, apoi am ezitat. Adică, nu prea cred.

El a râs din nou.

— Ai frați sau surori? l-am întrebat.

— Nu.

— A! Păi, probabil că aşa e mai bine.

— Nu ştiu, a zis. Pare interesant.

— Uneori chiar e interesant, am spus, chibzuind situația. Fratele meu și cu mine suntem destul de apropiați. Dar a fost o vreme când ne băteam de ne suna apa în cap!

— Nasol!

— Da, dar tot el m-a învățat să mă bat, ceea ce a fost un avantaj neașteptat.

— Serios? s-a mirat el. Știi să te bați?

— Nu foarte bine.

— Aha, a făcut el gânditor, apoi a tăcut.

Am aşteptat câteva secunde, după care am zis:

— Ce-ai pățit astăzi?

El a oftat.

— Dacă nu vrei și nu vrei să discuți despre asta, atunci nu o facem, i-am zis. Dar, dacă îți dorești câtuși de puțin să vorbeşti, te ascult cu plăcere.

— Vreau să-ţi spun, a zis el, dar deodată vocea lui părea distantă. Și totodată nu vreau.

— O! am exclamat, confuză. Bine.

— E prea greu și prea devreme.

— O! am repetat.

— Poate că vom reuşi să vorbim despre problemele mele cu părinţii după ce-ți voi fi aflat cel de-al doilea prenume, de exemplu.

— Nu am al doilea prenume.

— A! Bine, atunci ce-ai zice de...

— Pui cam multe întrebări.

Linişte.

— E ceva rău în asta?

— Nu, am răspuns. Doar că... Aş putea să te întreb și eu ceva?

O clipă nu a răspuns nimic. Apoi a şoptit:

— Bine.

Mi-a povestit de ce părinții lui îi aleseseră numele Ocean, că povestea nu era aşa de palpitantă, mi-a zis că mama lui era obsedată de apă și că, de fapt, situaţia era caraghioasă, fiindcă el simţise dintotdeauna teama inexplicabilă să nu se înece, că era un înotător jalnic şi că, practic, nu-l interesaseră niciodată oceanele, că îl mai chema şi Desmond, aşa că avea nu două, ci trei prenume, iar eu i-am spus că-mi place Desmond foarte mult, şi el mi-a mărturisit că aşa îl chemase pe bunicul lui, nu era nimic special. L-am întrebat dacă l-a cunoscut pe bunicul lui şi mi-a zis că nu, mi-a povestit că părinții lui divorțaseră când el avea cinci ani şi că pierduse legătura cu familia tatălui lui, pe care de atunci nu-l mai văzuse decât întâmplător. Aş fi vrut să-l întreb mai multe despre părinţii lui, dar n-am făcut-o, fiindcă ştiam că nu-şi doreşte să discute despre asta, în schimb l-am întrebat la ce universitate vrea să meargă şi mi-a zis că ezită între Columbia şi Berkley, pentru că Berkley părea perfect, dar nu se afla într-un oraş mare, pe când el îşi dorea să locuiască într-un oraş mare, iar eu i-am zis că mi-a mai spus asta, la care a reluat:

— Da. Uneori simt că nu m-am născut în familia potrivită.

— Ce vrei să spui?

— Mă simt de parcă toți oamenii din jurul meu sunt morți! mi-a explicat, cu o furie care m-a uimit. Ca şi cum nimeni nu mai gândeşte. Se mulţumesc cu cele mai deprimante nimicuri. Eu nu vreau să fiu aşa.

— Nici eu nu aş vrea să fiu aşa.

— Da. Păi, nu cred că te afli în pericolul ăsta.

— O! am exclamat, surprinsă. Mulţumesc!

— Ai avut vreun prieten? m-a întrebat apoi.

O clipă, mi s-a părut că totul se opreşte în jurul meu.

Nu avusesem niciun prieten şi i-am zis că nu.

— De ce nu?

— Ăăă, am ezitat râzând. Uf, de unde să încep? În primul rând, sunt aproape sigură că părinţii mei ar fi îngroziţi şi dacă le-aş sugera că simt ceva pentru vreun băiat, pentru că încă mă consideră o fetiță de cinci ani. În al doilea rând, nu am locuit niciodată într-un loc suficient de mult, încât cineva să îmi ceară asta. Oricum, Ocean, am zis, râzând din nou, adevărul e că băieții nu prea... îmi dau întâlnire.

— Și dacă unul ar face-o?

Nu-mi plăcea încotro se îndreaptă discuţia.

Nu voiam să joc în acest scenariu. Sincer, nu am crezut niciodată că o să ajungem atât de departe! Eram aşa de sigură că Ocean nu e interesat de mine, încât nici nu mă sinchisisem să mă gândesc cât de rău ar fi dacă s-ar întâmpla asta!

Ocean părea un tip drăguț şi totodată naiv.

Puteam să încerc să-mi domolesc furia – şi, în schimb, să fiu mai amabilă –, dar ştiam că până și cea mai optimistă atitudine nu ar schimba felul în care este alcătuită lumea. Ocean era un tip alb, drăguţ, chipeş, heterosexual, iar lumea aştepta lucruri mari de la el. Printre ele nu se număra faptul de a se îndrăgosti de o fată extrem de controversată din Orientul Mijlociu, care umbla cu capul acoperit. Trebuia să-l salvez de el însuși.

Aşa că nu i-am răspuns la întrebare.

În schimb, i-am zis:

— Nu e ceva frecvent, dar, sincer, s-a mai întâmplat. Într-o perioadă, când eram în gimnaziu, fratele meu era extrem de nesimțit şi îmi citea jurnalul - după ce afla despre cele câteva biete suflete curajoase, le urmărea până-n pânzele albe. Şi băga spaima-n ei, i-am zis. A făcut minuni pentru viața mea amoroasă, după cum sigur îți imaginezi.

Nu ştiu exact ce mă aşteptam să spună, dar, când m-a întrebat dacă am un jurnal, mi-am dat seama că nu asta îmi închipuisem.

— A, da, am zis.

— E grozav!

Atunci am ştiut că trebuie să pun punct conversației. Se întâmpla ceva; lucrurile se schimbau, iar asta mă speria.

Prin urmare, am zis, ceva cam subit:

— Cred că ar trebui să închid. E târziu și încă mai am multe teme de făcut.

— O! a exclamat el, şi doar din atâta lucru mi-am dat seama că era surprins şi poate - doar *poate* - chiar dezamăgit.

— Ne vedem mâine?

— Bineînțeles, m-a asigurat.

— Bine, am zis, schițând un zâmbet, cu toate că el nu mă vedea. Pa!

După ce am închis, m-am prăbuşit pe pat şi am închis ochii. Eram ameţită până în măduva oaselor şi mintea mi se încețoşase.

Mă purtam prosteşte.

Ştiam bine cum stau lucrurile, şi cu toate astea îi scrisesem, nedumerindu-l astfel pe bietul băiat, care n-avea nici cea mai vagă idee în ce se băga. Probabil că întreaga poveste i se părea simplă: Ocean mă considera drăguță şi mi-o mărturisise; eu

nu-l trimisesem la naiba, așa că ajunseserăm aici. Oare încerca să mă invite în oraș? Probabil că pentru el era normal să-i dea întâlnire unei fete pe care o considera drăguță, dar eu nu-mi doream așa ceva. Era un scenariu de care nu aveam nevoie, care nu mă interesa.

Vai, cât de proastă eram!

Lăsasem garda jos. Le permisesem unor băieți drăguți să mi se strecoare în minte și să-mi altereze simțul realității, permisesem ca discuția cu Jacobi să-mi distragă atenția de la imaginea de ansamblu.

Nimic nu se schimbase.

Nu făcusem bine că mă destăinuisem astfel. Era o greșeală. Nu trebuia să mai stau de vorbă cu Ocean. Trebuia să mă retrag.

Să schimb viteza.

Și încă repede.

14
PAISPREZECE

Am chiulit de la cursul domnului Jordan patru zile la rând.

Mă dusesem la îndrumătoarea academică și îi spusesem că vreau să mă retrag de la cursul de Perspective globale, iar, când m-a întrebat de ce, i-am zis că nu îmi plac nici cursul, nici metodele de predare ale domnului Jordan. Ea mi-a răspuns că e prea târziu să renunț la curs, că va apărea pe foaia matricolă și că celor de la facultate nu le va plăcea asta. Eu am ridicat din umeri, ea s-a încruntat, apoi ne-am privit lung o clipă. În cele din urmă, mi-a spus că va trebui să îl informeze pe domnul Jordan că intenționez să mă retrag. M-a întrebat dacă sunt conștientă că va trebui să își dea el acordul.

— Da, nu-i nicio problemă, i-am zis.

Și, pur și simplu, nu m-am mai dus la orele domnului Jordan. La început, totul a decurs bine, dar în cea de-a patra zi – era joi – m-a găsit la dulapul meu.

— Bună! mi-a zis. N-ai mai trecut de câteva zile pe la ore.

M-am uitat la el, am trântit ușa dulăpiorului și am format apoi cifrul.

— Asta pentru că nu mai particip la cursul dumneavoastră.

— Am auzit.

— Bine, am spus și am dat să plec.

El s-a luat după mine.

— Putem sta de vorbă o clipă?

— Acum vreţi să staţi de vorbă cu mine?

— Îmi pare foarte rău, Shirin! Îmi dau seama că am greşit şi mi-aş dori din suflet să pot discuta cu tine.

M-am oprit în mijlocul culoarului şi m-am întors spre el. Presupun că păream foarte curajoasă.

— Despre ce aţi dori să discutăm?

— Păi, în mod evident, te-am supărat...

— *În mod evident,* m-aţi supărat, aşa este, l-am înfruntat eu. De ce aţi făcut o mişcare atât de nesăbuită, domnule Jordan? Ştiaţi bine că Travis o să spună ceva groaznic despre mine, şi totuşi aţi vrut să o facă.

Elevii treceau grăbiţi pe culoar, unii dintre ei încetinind şi zgâindu-se la noi. Domnul Jordan părea agitat.

— Nu-i adevărat, m-a contrazis el, roşeaţa cuprinzându-i tot gâtul. Nu am vrut să spună nimic îngrozitor despre tine. Voiam doar să discutăm despre stereotipuri şi despre cât de dăunătoare pot fi. Şi despre faptul că tu însemni mai mult decât te consideră el.

— Mă rog, am zis. E adevărat în proporţie de şaizeci la sută. Celelalte patruzeci de procente reprezintă faptul că mi-aţi sacrificat confortul, numai ca dumneavoastră să păreţi o persoană cu idei progresiste. M-aţi pus în situaţia aceea de rahat, crezând că o să fie şocantă şi palpitantă.

— Am putea să stăm de vorbă în altă parte? m-a rugat, implorându-mă din ochi. Poate în clasă?

— Bine, am acceptat, oftând din greu.

Sincer, nu înţelegeam de ce îi pasă.

Nu ştiam că e o mare problemă dacă renunţi la un curs, dar atunci mi-am dat seama că nu ştiu ce înseamnă să fii profesor.

Poate că plângerea mea îi făcuse probleme domnului Jordan. Habar n-aveam.

Dar el nu era dispus să renunțe.

— Îmi pare rău! a zis pentru a cincea oară. Sincer! N-am vrut să te supăr. Nu mi-am imaginat că o să te rănească așa de tare!

— Atunci, înseamnă că *nu ați gândit*, am zis.

Vocea îmi tremura ușor; nu mai eram atât de sfidătoare. Aici, despărțiți de catedră, devenisem deodată conștientă că stau de vorbă cu un profesor, iar vechile obiceiuri, adânc înrădăcinate, îmi aminteau că nu eram decât o puștoaică de șaisprezece ani, aflată la mila unor adulți prost plătiți.

— Nu e greu să-ți dai seama că așa ceva e supărător, am zis, de astă dată mult mai calmă. Și, oricum, nici măcar nu e vorba despre faptul că mi-ați rănit sentimentele.

— Nu?

— Nu, am subliniat. E vorba despre faptul că ați considerat că faceți un bine. Dar, dacă v-ați fi oprit chiar și pentru cinci secunde să vă întrebați cum e viața mea de fapt, v-ați fi dat seama că nu-mi faceți nicio favoare. Nu am nevoie de persoane în plus care să-mi arunce mizerii în față, bine? Chiar deloc. Am avut parte de atâtea, cât să-mi ajungă o viață! Nu mă puteți da exemplu, i-am zis. Nu așa.

— Îți cer scuze!

Am clătinat din cap, întorcându-mi privirea.

— Ce-aș putea face ca să te conving să vii din nou la cursuri?

Eu am ridicat o sprânceană.

— Nu vreau să fac nicio înțelegere.

— Dar avem nevoie de tine în clasă, mi-a zis. Ce mi-ai spus acum - vreau să te aud spunând-o la oră. Și îți dau voie să-mi atragi atenția de fiecare dată când greșesc, bine? Dar, dacă baţi în retragere în clipa în care dai de greu, cum va putea vreunul dintre noi să învețe ceva vreodată? Cine va fi acolo să ne îndrume?

— Ați putea să căutați soluții. Poate dacă ați merge la bibliotecă.

A râs. A oftat și s-a lăsat pe spate în scaun.

— Înțeleg, a zis, ridicând mâinile a scuză. Sincer. Nu e datoria ta să-i educi pe ignoranți.

— Nu, am zis. Nu este. Sunt al naibii de obosită, domnule Jordan. De ani buni încerc să educ lumea și e *epuizant*. Am obosit să am răbdare cu fanaticii. Am obosit să tot explic de ce nu merit să fiu tratată mereu ca un nimic. Am obosit să implor pe toată lumea să înțeleagă că oamenii de culoare nu sunt toți la fel, că nu toți gândim la fel, că nu simțim la fel și că nu ne raportăm la lume în același mod, i-am explicat, clătinând energic din cap. Am obosit să încerc să explic lumii de ce e rău rasismul. De ce trebuie să fie asta datoria mea?

— Nu este.

— Aveți dreptate, am zis. Nu este.

— Știu.

— Nu cred că știți.

El s-a aplecat înspre mine.

— Întoarce-te la curs, a insistat. Te rog! Îmi pare rău!

Domnul Jordan începea să mă convingă.

Nu discutasem niciodată astfel cu un profesor și aș minți dacă aș susține că nu mă mira că scap nepedepsită. În plus, părea, nu știu, părea sincer. Atitudinea lui mă făcea să-i mai acord o șansă.

Cu toate astea, i-am zis:

— Apreciez faptul că îmi cereți scuze, dar nu sunt convinsă că vă doriți să revin la curs.

— De ce nu? m-a întrebat, surprins.

— Fiindcă, dacă mai faceți o trăsnaie ca asta, s-ar putea să vă trimit la dracu' de față cu toți ceilalți elevi.

— Îți accept termenii, a zis el, netulburat.

— În regulă, am acceptat, în cele din urmă.

Domnul Jordan a zâmbit atât de larg, că am crezut că o să i se despice fața.

— Serios?

— Da, mă rog, am zis, ridicându-mă.

— O să fie un semestru de pomină! mi-a promis. Nu o să-ți regreți decizia.

— Aha.

Domnul Jordan s-a ridicat și el.

— Apropo, mă bucur că participați la concursul de talente. Felicitări!

Eu am încremenit.

— Poftim?

— Concursul de talente pe școală, mi-a explicat, confuz. Clubul de breakdance?!

— Ce-i cu el?

— Fratele tău v-a înscris în concurs acum două săptămâni. Nu ți-a spus? Înscrierea v-a fost acceptată astăzi. E o mare realizare...

— La naiba! am exclamat, văicărindu-mă.

— Hei, o să fie bine! O să vă descurcați de minune!

— Da. Trebuie să plec, am zis.

Eram deja cu un picior afară din clasă, când domnul Jordan m-a strigat.

M-am întors spre el.

Dintr-odată, ochii lui deveniseră triști.

— Sper din suflet că nu o să lași povestea asta să te afecteze, mi-a zis. După liceu, viața e mult mai frumoasă, îți promit.

Aș fi vrut să-l întreb: *Și atunci, de ce sunteți încă aici?* Dar m-am hotărât să-l iau mai ușor, așa că, în schimb, i-am adresat un zâmbet discret și am țâșnit pe ușă.

15
CINCISPREZECE

Când am intrat în sala de antrenament, Navid şi-a împreunat mâinile şi mi-a zis rânjind:

— Am veşti importante.

— A, da? am spus, dând drumul genţii pe podea. Îmi venea să-l omor.

— Concursul de talente al şcolii, a continuat, zâmbind şi mai larg. Are loc la vreo două săptămâni după vacanţa de iarnă; asta înseamnă că avem cam trei luni la dispoziţie să ne antrenăm. Şi o să începem chiar acum.

— La naiba, Navid!

Zâmbetul i s-a şters de pe faţă.

— Hei, a zis, credeam că o să fii mai drăguţă acum. Cum a rămas cu noul plan?

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— De ce nu mi-ai zis că ne-ai înscris în afurisitul ăla de concurs de talente?

— Nu credeam că o să te deranjeze.

— Ei bine, mă deranjează. Habar n-am ce te face să crezi că vreau să dansez în faţa întregii şcoli? Urăsc şcoala asta!

— Da, dar, sincer, tu urăşti cam tot ce-ţi iese-n cale, mi-a zis, arătând cu degetul spre mine.

— Voi sunteţi de acord cu asta? am întrebat, întorcându-mă.

Jacobi, Carlos şi Bijan, care până atunci se prefăcuseră că nu aud discuţia, s-au uitat înspre noi.

— Voi trei vreţi să dansaţi în faţa întregii şcoli?

Carlos a ridicat din umeri.

În acel moment, Bijan s-a apucat să soarbă prelung din sticla cu apă.

Râzând, Jacobi a zis:

— Nu mă deranjează deloc treaba asta. Ar putea fi mişto.

Minunat! Prin urmare, eu exageram. Eram singura căreia i se părea o idee proastă. Era absolut minunat!

Am oftat, am zis „Cum vreți voi" şi m-am aşezat. Îmi pusesem încălţămintea de antrenament, dar nu apucasem să mă leg la şireturi.

— O să fie amuzant, mi-a zis Navid. Promit.

— Abia dacă pot să stau într-o poză în clipa asta, am zis, aruncându-i o privire urâtă. Cum o să fie asta amuzant? O să mă fac de râs.

— Las' pe mine, bine? Eşti tot mai pricepută pe zi ce trece. Încă mai e timp.

Am bombănit ceva în barbă.

Bijan s-a apropiat şi s-a aşezat lângă mine. L-am privit cu coada ochiului.

— Ce e? l-am întrebat.

— Nimic.

Purta câte un cercel mare și pătrat, cu diamant, în fiecare ureche. Avea sprâncene perfecte și dinți de un alb imaculat. Am observat asta, pentru că mi-a zâmbit.

— *Ce e?* l-am mai întrebat o dată.

— Care-i treaba? mi-a zis râzând. De ce te superi așa?

Eu mi-am terminat de legat şireturile.

— Nu mă supăr. E în regulă.

— Bine, a zis. Ridică-te.

— Cum? De ce?

— O să te învăț să execuți un *backflip*[1].

Am făcut ochii mari.

— Sus, te rog! m-a îndemnat, fluturând din mână.

— De ce? am întrebat.

Bijan a râs.

— Pentru că e amuzant. Ești micuță, dar pari puternică. N-ar trebui să fie prea greu pentru tine.

Era greu.

De fapt, eram aproape sigură că-mi rupsesem ambele brațe. Și spatele. Dar da, se dovedea a fi totodată amuzant. Bijan fusese gimnast într-o viață anterioară. Avea mișcări atât de precise și de puternice, încât nu-mi venea să cred că era dispus să-și piardă timpul aici, în micul nostru club. Cu toate acestea, îi eram recunoscătoare. Lui Bijan parcă-i părea rău pentru mine, într-un fel prea puțin jignitor, așa că nu mă deranja compania lui. Și nu m-a deranjat prea tare că, practic, și-a petrecut restul orei distrându-se pe seama mea.

În sfârșit, după cea de-a o suta încercare nereușită - după câte mi se părea mie -, am căzut și nu m-am mai ridicat. Respiram cu greu. Îmi tremurau mâinile și picioarele. Navid mergea în mâini de jur împrejurul sălii de dans, făcând foarfeca. Jacobi exersa un *windmill*[2], o mișcare clasică de forță pe care și-o perfecționase cu mult timp în urmă; acum încerca să-și transforme, în aceeași secvență, mișcarea *windmill* într-un *flare*. Carlos îl urmărea, cu mâinile pe șolduri și cu o cască ținută sub braț. Era în stare să se învârtă în cap zile în șir; nici măcar nu avea nevoie de cască. Privindu-i, mă simțeam entuziasmată

---

[1] Săritură executată prin rostogolire, în aer, spre spate (n. tr.).

[2] „Morișca" (n. tr.).

şi inferioară deopotrivă. Eram de departe cea mai puţin talentată din grup. *Desigur*, ei se simţeau mai în largul lor să danseze în public. Erau deja atât de buni!

În schimb, eu mai aveam mult de muncă.

— O să te descurci! m-a încurajat Bijan, înghiontindu-mă.

Eu am ridicat privirea la el.

— Și să ştii că nu eşti singura care urăşte liceul. Nu ai inventat tu asta.

Eu am ridicat o sprânceană.

— Da. Nici nu credeam să o fi făcut.

— Bine, a zis, uitându-se la mine. Voiam doar să mă asigur.

— Și, ascultă, i-am zis, dacă nu eşti decât 80% homosexual, nu înseamnă că ești bisexual?

Bijan s-a încruntat. A ezitat o clipă.

— Ce? a zis. Da, presupun.

— Nu ştii sigur?

Și-a înclinat capul spre mine şi mi-a zis:

— Încă încerc să mă lămuresc.

— Părinţii tăi ştiu?

— Ăăă..., a făcut, ridicând din sprâncene. Tu ce crezi?

— Presupun că nu?

— Corect. Și hai să rămână aşa, bine? Nu am chef să discut despre asta acum.

— Bine.

— Poate când voi fi pe patul de moarte.

— Cum doreşti, i-am zis, ridicând din umeri. Cele 80% sunt în siguranţă cu mine.

Bijan a râs, abia uitându-se la mine.

— Știi că n-are niciun sens ce zici, nu?

— Poftim? De ce?

El a clătinat din cap, uitându-se lung prin încăpere.

— Pur şi simplu.

N-am mai avut timp să-i pun altă întrebare. Navid tocmai îmi striga să-mi iau geanta, fiindcă se terminase ora noastră în sala de dans.

— Mor de foame, ne-a zis, venind în fugă spre noi. Vreţi să mergem să mâncăm ceva?

Nici măcar nu-mi trecuse prin minte că e ciudat ca eu – o elevă dintr-a zecea – să-mi petrec timpul cu un grup de băieţi din ultimul an de studiu. Nu privisem niciodată lucrurile astfel. Navid era fratele meu, iar ei erau prietenii lui. Era un habitat familiar mie. Navid îmi infestase dintotdeauna spațiul personal – de acasă, de la şcoală – cu băieți, prieteni de-ai lui, iar asta, în general, nu mă deranja. El şi prietenii lui îmi mâncau mereu mâncarea. Umblau cu lucrurile mele. Ieşeau din baia mea spunând fără pic de jenă că au crăpat puțin fereastra şi că, dacă vreau să mă protejez câtuși de puțin, îmi sugerează să folosesc o vreme altă toaletă.

Foarte scârbos era!

La început, mi se părea că prietenii fratelui meu arată binişor, dar, după numai o săptămână în care îi analizam pe îndelete, ajungeam să-mi doresc să mă baricadez în dormitor.

Aşa că, abia când părăseam sala de dans, mi-am amintit deodată că sunt în liceu şi că, dintr-un motiv sau altul, Navid și prietenii lui erau niște tipi mişto. Suficient de mişto, încât să convingă o majoretă să mă bage în seamă.

De la o vreme începusem să le observ pe majorete peste tot. Erau mereu prin preajmă după ore. Mi-a luat jenant de mult timp ca să mă prind că, probabil, erau prin preajmă pentru că se adunau la antrenamente. Aşa că n-am mai fost surprinsă când am dat nas în nas cu un grup de fete. Ce m-a mirat a fost că una dintre ele mi-a făcut semn cu mâna.

La început am fost nedumerită. Am crezut că face o criză de isterie. Eram atât de sigură că nu mie îmi face cu mâna, încât vreo cincisprezece secunde am ignorat-o total, până când Navid mi-a dat un ghiont şi mi-a zis:

— Ăăă, cred că fata aia încearcă să-ţi atragă atenţia.

Părea o nebunie, dar chiar aşa era.

— Drăguț, am zis. Acum putem pleca?

— Ai de gând să o ignori? s-a mirat Jacobi, indispus.

— Sunt sută la sută sigură că nu are un motiv bun pentru care să vrea să stea de vorbă cu mine, l-am lămurit. Aşa că, da. Am de gând să o ignor.

Bijan m-a privit clătinând din cap. Și aproape – doar *aproape* – că a zâmbit.

Navid m-a împins în față.

— Ziceai că o să fii drăguță.

— Ba n-am zis asta!

Cu toții păreau atât de dezamăgiți de mine, că, în cele din urmă, am cedat. M-am detestat toți cei douăzeci şi cinci de paşi cât a fost distanța până la ea, şi totuşi m-am dus.

Cum am ajuns lângă ea, m-a luat de braț.

Eu m-am încordat.

— Bună, a zis repede, fără ca măcar să se uite la mine, ci undeva, în spatele meu. Cine e tipul de acolo?

Puține lucruri uram mai mult decât această conversație.

— Ăăă, cine eşti *tu*? am întrebat eu.

— Ce? a zis, uitându-se la mine. O, eu sunt Bethany. Hei, cum de eşti prietenă cu tipii ăştia?

Iată despre ce era vorba. De aceea nu stăteam la discuții cu nimeni.

— Pentru asta m-ai chemat? Pentru că vrei să te cuplez cu unul dintre indivizii de acolo?

— Da. Cu acela, a precizat fata, dând din cap. Cel cu ochii albaștri.

— Cine? Carlos? m-am încruntat eu. Tipul cu păr negru, cârlionțat?

Ea a încuviințat din cap.

— Îl cheamă Carlos?

Am oftat.

— Carlos! l-am strigat. Vrei să vii puțin, te rog?

El s-a apropiat nedumerit. Dar, când i-am făcut cunoștință cu Bethany, a devenit încântat.

— Distracție plăcută! le-am urat. Pa!

Bethany a dat să-mi mulțumească, dar eu am expediat-o, fluturând din mână. Nu fusesem niciodată mai dezamăgită de suratele mele de același sex. Această interacțiune feminină fusese cu mult sub așteptările mele. Tocmai mă pregăteam să plec, când un chip familiar mi-a distras atenția.

Era Ocean, care părăsea sala de sport.

Avea o geantă sport mare petrecută peste piept și părea că tocmai ieșise din duș; avea părul ud și obrajii îmbujorați. L-am zărit doar o secundă, cât a traversat culoarul, apoi a intrat în altă încăpere.

M-am întristat.

Nu mai vorbisem cu Ocean de trei zile. Și îmi doream să o fac. Îmi doream mult, dar încercam să fac ce e bine. Nu voiam să-l dezamăgesc. Nu voiam să creadă că noi doi avem vreo șansă să fim împreună. A încercat de două ori să mă ajungă din urmă după ore, dar eu l-am ignorat. Am făcut tot posibilul să-i evit privirea. Nu am mai intrat pe internet. Am scurtat cât am putut discuțiile la ora de biologie, făcându-le cât mai neinteresante cu putință. Încercam să nu mai am de-a face cu el, fiindcă nu voiam să mă înțeleagă greșit. Totuși, îmi dădeam seama că e deopotrivă rănit și confuz.

Nu știam ce altceva să fac.

O părticică din mine, una lașă, spera că Ocean își va da seama singur că nu eram o variantă demnă de explorat. Părea fascinat de mine într-un fel atât de familiar și totuși atât de nou, și mă întrebam dacă nu cumva fascinația lui va dispărea cu timpul, cum se întâmpla de regulă în astfel de situații! Mă întrebam dacă nu cumva mă va uita și se va întoarce la prietenii lui. Și dacă își va găsi o prietenă blondă și drăguță, în schimb.

Era derutant, știu, cum trecusem pe neașteptate de la dorința de a avea un prieten în această școală, la cea de a șterge totul cu buretele. Cu toate că, sinceră să fiu, căutasem o prietenie platonică, de preferință cu o fată. Nu cu un băiat, departe de asta! Nu îmi dorisem decât o experiență obișnuită, adolescentină. Voiam să iau prânzul cu prietenii, la plural. Voiam să merg cu cineva la film. Poate chiar și să pretind că îmi pasă de SAT-uri. Nu știu. Dar începeam să mă întreb dacă într-adevăr căutam o experiență adolescentină normală.

— Putem să mergem? Mor de foame, a zis Navid, bătându-mă pe umăr.

— A! Da, am răspuns, holbându-mă în continuare la ușa pe care dispăruse Ocean. Da. Să mergem.

16
ȘAISPREZECE

A doua zi m-am dus la ora domnului Jordan, așa cum promisesem, dar revenirea a fost și mai bizară decât mă așteptasem. Nici măcar nu îmi imaginasem că toți ceilalți știu – sau că au remarcat – că plecasem de la curs și că nu mai venisem deloc o săptămână. Nu credeam că-i va păsa cuiva. Dar, când m-am așezat la locul meu, colegii din micul meu grup s-au uitat la mine de parcă îmi crescuseră aripi.

— Ce e? i-am întrebat, dând drumul genții pe podea, lângă mine.

— Chiar ai încercat să te retragi de la curs? m-a întrebat una dintre fete, pe nume Shauna.

— Da, i-am răspuns. De ce?

— Uau! a exclamat cealaltă fată, Leilani, zgâindu-se la mine. E o nebunie.

Ryan, cel de-al patrulea membru al grupului nostru – un tip care îmi vorbea mereu fără să mă privească în ochi –, și-a ales exact acel moment ca să sloboade un căscat. Unul sonor.

— Ce ți se pare așa nebunesc? m-am încruntat eu la Leilani. Domnul Jordan m-a făcut să mă simt foarte prost.

Răspunsul nu i s-a părut acceptabil niciuneia dintre fete.

— De ce a venit Ocean după tine ieri? Ce voia? a reluat Leilani.

De data asta, am fost de-a dreptul șocată. Nu-mi puteam imagina de ce le pasă într-atât de mult de toate astea! Nici măcar nu-mi dădusem seama că Leilani știe cine este Ocean. Era un curs opțional, așa că orarul era flexibil – nu eram cu toții în același an de studiu; Leilani și Shauna, de exemplu, erau în clasa a unsprezecea.

— Nu știu, i-am răspuns. Presupun că s-a simțit prost.

Shauna tocmai se pregătea să mă mai întrebe ceva, când domnul Jordan a bătut tare din palme și ne-a salutat cu glas tare.

— Ascultați cu toții, astăzi vom inversa lucrurile.

Domnul Jordan dansa cha-cha în fața clasei. Se purta atât de ciudat! Eu am râs, iar el m-a observat cu coada ochiului. Mi-a zâmbit.

— Mă bucur să te revăd, Shirin, mi-a zis, și atunci colegii s-au întors și s-au uitat lung la mine.

Eu m-am oprit din râs.

— Așadar, a reluat el, adresându-se clasei, sunteți pregătiți?

A făcut o pauză, după care a continuat:

— Grupuri noi! Toată lumea în picioare!

Elevii s-au lamentat zgomotos, iar eu eram în asentimentul lor. Categoric nu-mi doream să cunosc și alte persoane. Uram să-mi fac cunoștințe noi.

Totuși, mi-am dat seama că tocmai asta era ideea.

Așa că am oftat resemnată, când domnul Jordan s-a apucat să ne împartă în grupuri noi. M-am trezit în celălalt capăt al clasei, alături de trei fete noi. Câteva minute, cu toate ne-am evitat privirile.

— Bună!

M-am întors speriată.

Ocean se afla alături, dar nu tocmai lângă mine, ci în alt grup. Se lăsa pe spate în scaunul lui. Zâmbea, cu toate că avea o privire obosită și oarecum îngrijorată.

— Bună! am zis.

— Bună! a repetat.

Avea un creion după ureche. Nu credeam că oamenii fac asta în realitate, dar, în acel moment, chiar avea un creion după ureche. Ce drăguț! El era cu totul așa de drăguț!

— Ți-a căzut asta, mi-a spus, întinzându-mi o hârtiuță împăturită.

M-am uitat la hârtia pe care o ținea în mână. Eram sigură că nu-mi pierdusem nimic, dar cine știe? Am luat-o, și expresia de îngrijorare din ochii lui a dispărut ca prin minune, transformându-se în altceva.

Simțeam cum mi se întețesc bătăile inimii.

Oare s-a mai prins cineva că asculți mereu muzică în timpul orei? Asta faci și acum? Cum reușești să asculți mereu muzică fără să ai note mici la toate materiile? De ce ți-ai șters profilul de pe AIM când am vorbit prima dată?

Am atâtea să te întreb.

L-am privit din nou, surprinsă, iar el mi-a zâmbit atât de larg, că ai fi zis că râde. Părea foarte mândru de el.

Am clătinat din cap, zâmbind totodată. Și apoi mi-am scos înadins iPod-ul din buzunar și l-am pornit.

Când m-am întors la loc pe scaun, aproape că mi-a stat inima în loc.

Celelalte fete din grupul meu se holbau la mine, și mai nedumerite de existența mea decât mă așteptasem.

— Nu uitați să vă prezentați! a strigat domnul Jordan. Numele sunt importante! ne-a zis, apoi și-a luat borcanul mare, nelipsit de pe catedră în fiecare zi, și a continuat să explice. Tema

zilei este..., şi a scos o hârtiuţă din borcan, de pe care a citit, conflictul israeliano-palestinian. Ar trebui să fie un subiect foarte bun, a comentat. Hamas! Terorism! Este Iranul complice? Subiectele de dezbatere vor fi afişate pe tablă. Distracţie plăcută!

Eu mi-am lăsat capul pe bancă.

Probabil că nu va constitui o surpriză pentru nimeni faptul că nu reuşeam să-l ignor pe Ocean.

M-am prefăcut cât am putut că personajul nu mă interesează, dar doar atât. La prefăcătorie eram bună. Îmi interzisesem să mă gândesc la el, ceea ce mă făcea să mă gândesc şi mai mult.

Acum îl urmăream prea insistent.

Dintr-odată, părea prezent pretutindeni. Într-atât, încât am început să mă întreb dacă nu cumva mă înşel, dacă nu cumva drumurile ni se intersectau din pură coincidenţă. Poate că fusese mereu prin preajmă, şi eu abia începusem să-i observ prezenţa. Era ca atunci când Navid îşi cumpărase maşina Nissan Sentra; înainte să şi-o achiziţioneze, nu remarcasem niciuna pe stradă. Acum vedeam peste tot numai Nissan Sentra.

Povestea asta mă stresa enorm.

Mă simţeam agitată doar ştiind că ne aflăm în aceeaşi clasă. Colaborarea la ora de biologie devenise mai dificilă decât fusese vreodată, fiindcă, deşi încercam să nu îmi placă de el, planul meu nu funcţiona. Îmi plăcea aproape fiecare celulă din fiinţa lui. Era o prezenţă calmă, care mă făcea mereu să, nu ştiu, să las garda jos când eram lângă el.

Iar asta mă neliniştea şi mai tare.

Mă gândeam că, dacă tac şi nu vorbesc decât atunci când e absolut nevoie, tensiunea dintre noi se va disipa, dar situaţia devenea şi mai încordată. Atunci când nu vorbeam, un tentacul

invizibil se încolăcea în jurul trupurilor noastre. Într-un fel, tăcerea mea era mai grăitoare decât orice altceva. Ajunsesem într-un impas.

Încercam întruna să mă detaşez, dar nu reuşeam.

Astăzi – era o zi de luni –, la biologie, nu am reuşit să îl ignor pe Ocean decât o jumătate de oră. Băteam cu creionul într-o foaie goală din caiet, evitând cadavrul pisicii dintre noi şi încercând să găsesc lucruri care să-mi displacă la el, când Ocean s-a întors spre mine şi mi-a zis:

— Ascultă, eu îți pronunț corect numele?

Am fost atât de surprinsă, că aproape am sărit în picioare. M-am uitat fix la el şi i-am răspuns:

— Nu.

— Ce? Serios? m-a întrebat râzând, dar cu un aer supărat. Și de ce nu mi-ai zis?

Am ridicat din umeri şi m-am întors la caietul meu.

— Pentru că nimeni nu îl pronunță corect niciodată.

— Ei bine, mie mi-ar plăcea să o fac, mi-a zis, atingându-mă pe braț şi ridicând din nou privirea. Cum se pronunță corect?

Până atunci articulase *Shi-ren*, ceea ce era mai bine decât îl rosteau ceilalți; majoritatea oamenilor îl pronunţau în două silabe accentuate: *Shir-in*, ceea ce nu era bine deloc. Corect era *Shi-rin*. Am încercat să-i explic. Am încercat să-i spun că e un „r" prelung. Că e un nume care se rosteşte încet. Cu blândețe chiar.

Ocean a încercat de mai multe ori să-l pronunțe corect, ceea ce m-a mişcat profund. Și m-a și amuzat într-o oarecare măsură.

— Sună atât de frumos! a comentat el. Ce înseamnă?

Eu am râs. Nu voiam să-i dezvălui asta, așa că am clătinat din cap.

— Ce e? a insistat el, făcând ochii mari. E ceva rău?

— Nu, am oftat eu. Înseamnă „drăgălaş". Doar că mi se pare amuzant. Cred că părinţi mei sperau să fiu altfel.

— Ce vrei să spui?

— Adică nimeni nu m-a acuzat vreodată de drăgălăşenie.

Ocean a râs, ridicând uşor din umeri.

— Nu ştiu. Nu eşti tocmai *drăgălaşă*, aş zice. Dar, a spus cu o uşoară ezitare, apoi şi-a luat creionul şi l-a răsucit între palme, eşti destul de...

S-a oprit şi a oftat, fără să se uite la mine.

Eu nu ştiam ce să fac. Nu ştiam ce să spun. Îmi doream, desigur, să ştiu ce gândeşte, dar nu voiam să ştie că îmi doresc asta, aşa că am rămas acolo, aşteptând.

— Eşti atât de puternică! a zis în cele din urmă, fixând în continuare creionul cu privirea. Parcă nu te temi de nimic.

Nu ştiu ce sperasem exact, dar răspunsul lui m-a surprins. Într-atât, încât o clipă am rămas fără cuvinte.

Rareori mă simțeam puternică. De obicei eram speriată.

Când, într-un târziu, a ridicat ochii, privirea mea era aţintită asupra lui.

— Mă tem de multe lucruri, am şoptit.

Ne uitam unul la celălalt, abia respirând, când deodată a sunat clopoţelul. Am tresărit, neaşteptat de ruşinată, mi-am luat lucrurile şi m-am făcut nevăzută.

În seara aceea, Ocean mi-a trimis un mesaj.

de ce ți-e frică? mi-a scris.

Dar eu nu i-am răspuns.

A doua zi, mă îndreptam spre ora de biologie, pregătită să fac un efort supraomenesc să trec drept un partener de laborator

distant şi plictisitor, când planurile mi-au fost date peste cap. Zădărnicite.

Ocean a dat peste mine.

Nu ştiu ce s-a întâmplat exact. Ferindu-se brusc de cineva care alerga printre mesele din laborator cu un cadavru de pisică în mână, se izbise de mine. Parcă era o scenă dintr-un film.

Avea un corp puternic și totodată delicat. Eu am ridicat mâinile, m-am sprijinit de el, iar el m-a prins, înfășurându-și brațele în jurul meu și spunând „O, scuze...", și încă mai eram îmbrăţişaţi, când, instinctiv, am ridicat capul, surprinsă, şi am încercat să spun ceva, în schimb, buzele mele i-au atins gâtul, iar pentru o clipă l-am adulmecat, apoi el mi-a dat drumul atât de repede, încât eu m-am împleticit şi m-am retras, îndepărtându-mă de el, amețită.

A fost cea mai neîndemânatică interacţiune fizică; toată povestea nu a durat decât câteva secunde. Sunt sigură că nici măcar nu a remarcat nimeni. Însă l-am văzut mângâindu-şi gâtul acolo unde îl atinsesem cu gura. Mi-am simțit inima bătând cu putere când mi-am amintit cum mă ținuse în brațe.

Niciunul dintre noi nu a mai zis nimic tot restul pauzei.

Odată ce a sunat clopoţelul, mi-am înşfăcat ghiozdanul, pregătită să fug ca să-mi salvez viaţa, când el mi-a rostit numele, aşa că, din politeţe, am rămas pe loc. De o oră, inima îmi bătea nebuneşte. Mă simţeam încordată ca o baterie supraîncărcată. Lucrurile stăteau să explodeze în mine și simțeam nevoia să o iau la fugă, să mă îndepărtez de el. Îmi fusese deosebit de greu, dureros chiar, să stau lângă el toată ora.

Mai făcusem pasiuni neînsemnate și pentru alţi băieţi până atunci. Avusesem reverii jalnice și fantezii prosteşti şi dedicasem multe pagini din jurnalul meu unor oameni deloc

remarcabili, pe care îi cunoscusem şi la care renunţasem repede de-a lungul anilor.

Dar niciodată în viaţa mea nu mai atinsesem pe cineva şi nu mă mai simţisem astfel: de parcă aş fi fost un izvor de electricitate.

— Bună! mi-a zis.

Cu mare efort, m-am întors, şi atunci am observat că arăta altfel. Părea la fel de înspăimântat ca mine.

— Bună! i-am răspuns cu jumătate de gură.

— Putem să vorbim puţin?

Eu am clătinat din cap.

— Trebuie să plec.

El a înghiţit în sec, mărul lui Adam mişcându-i-se în sus şi-n jos în gâtlej.

— Bine, mi-a zis.

S-a apropiat de mine, s-a apropiat foarte mult, iar eu am simţit că îmi explodează ceva în cap. Probabil că îmi cedau neuronii. Nu se uita la mine, ci la cei câţiva centimetri de podea dintre noi, şi am crezut că o să spună ceva, dar nu a făcut-o. Stătea acolo, iar eu îi urmăream mişcările pieptului, în timp ce inspira şi expira, şi m-am simţit cuprinsă de o uşoară ameţeală, corpul mi se încinsese, iar bătăile inimii refuzau să se domolească, pur şi simplu nu izbuteam, şi, în cele din urmă – fără să mă atingă sau să mă privească –, mi-a şoptit:

— Trebuie să ştiu dacă şi tu simţi la fel.

Atunci a ridicat privirea şi s-a uitat în ochii mei.

Eu nu am spus nimic. Nu-mi aminteam cum să fac asta. Dar trebuie să fi ghicit ceva în căutătura mea, pentru că a expirat încet; a aruncat apoi o privire fugară la buzele mele şi s-a retras. Şi-a luat ghiozdanul. Şi a plecat.

Nu credeam că o să-mi mai revin vreodată.

17
ȘAPTESPREZECE

La antrenament am fost practic bătută-n cap.

Nu îmi aminteam nici cele mai simple mișcări. Mă gândeam întruna la faptul că eu și Ocean ne atinseserăm *din întâmplare* și mă întrebam dacă, totuși, fusese *intenționat*. Simțeam că o să-mi explodeze capul. Dar totodată mă gândeam că nu vreau să fiu rănită. Nu știam ce o să se aleagă de toate astea și nici cum vom traversa această perioadă tulbure, așa că habar nu aveam ce să fac.

Mi se părea că pierdusem controlul.

Dintr-odată nu mă mai gândeam decât la cum ar fi să-l sărut. Nu mai sărutasem pe nimeni până atunci. Odată, un băiat fusese provocat să mă sărute și mă pupase pe obraz, ceea ce nu fusese tocmai respingător, în schimb, povestea fusese atât de bizară, încât până și amintirea ei îmi repugna.

În privința asta eram complet nepregătită.

Știam că fratele meu sărutase o grămadă de fete. Nu știam dacă mai făcuse și altceva și nici nu-l întrebam. De fapt, de câteva ori fusesem nevoită să-i cer să tacă, fiindcă, din nu știu ce motiv, îi era comod să-mi împărtășească astfel de detalii. Bănuiesc că părinții mei erau la curent cu numeroasele lui relații, dar se prefăceau bucuroși că nu știu nimic. De asemenea, eram aproape convinsă că părinții mei ar face infarct simultan dacă

ar afla că eu mă gândesc să sărut un băiat, ceea ce, în mod surprinzător, nu îmi schimba câtuşi de puţin intenţiile.

Nu mi se părea nimic greşit în a-l săruta pe Ocean. Doar că nu vedeam cu ce m-ar ajuta dacă aş face-o.

În momentul acela, fratele meu a aruncat o sticlă de apă spre mine.

Am ridicat privirea.

— Eşti bine? m-a întrebat. Arăți de parcă ți-ar fi rău!

Chiar aşa şi era. Mă simţeam de parcă aveam febră. Nu eram sigură că aşa e, dar îmi simţeam pielea neobişnuit de încinsă. Îmi doream să mă bag în pat şi să mă ascund acolo.

— Da, i-am răspuns. Mă simt cam ciudat. Te superi dacă mă retrag mai devreme şi mă duc acasă?

Fratele meu s-a apropiat şi şi-a luat sticla. Mi-a pus o mână pe frunte și a făcut ochii mari.

— În regulă. Te duc eu acasă, s-a oferit.

— Serios?

— Crezi că mi-aş lăsa sora febrilă să meargă pe jos până acasă? a zis, dintr-odată iritat.

— Dar nu am febră.

— Ba da, ai, m-a contrazis.

Nu se înşela. Ajunseserăm acasă mai devreme decât de obicei, aşa că mama şi cu tata nu se întorseseră încă de la muncă. Navid mi-a adus apă, mi-a dat nişte medicamente şi m-a vârât în pat. Cu toate acestea, nu îmi era rău, ci doar mă simțeam inexplicabil de ciudat. Aparent, nimic nu era în neregulă cu mine, cu excepția temperaturii crescute.

Totuși, am adormit.

Când m-am trezit, casa era cufundată în întuneric. Eram dezorientată. Am clipit des, m-am uitat în jur şi, însetată, am

luat sticla de apă pe care mi-o lăsase Navid. Am băut-o pe toată și mi-am sprijinit capul înfierbântat de peretele rece, întrebându-mă ce naiba se întâmplase cu mine. Abia atunci mi-am observat telefonul de pe noptieră. Aveam cinci mesaje necitite.

Pe primele două le primisem în urmă cu șase ore.

bună
cum a fost la antrenament?

Ultimele trei mesaje fuseseră trimise în urmă cu zece minute. M-am uitat la ceas. Era două dimineața.

probabil că dormi
dar, dacă nu, vrei să mă suni?
(îmi pare rău că îți consum toate mesajele!)

Nu eram sigură că am mintea suficient de limpede ca să sun pe cineva acum, dar nu am stat pe gânduri. I-am căutat numărul, l-am sunat imediat, apoi m-am cuibărit în așternut, trăgându-mi pătura peste cap, ca să-mi înăbuș sunetul vocii. Nu-mi doream să fiu nevoită să le explic părinților de ce consumam minutele prețioase de convorbiri telefonice stând de vorbă cu un băiat la ora două dimineața. Habar n-aveam ce-aș fi putut să le spun.

Ocean a răspuns de la primul apel, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că poate și el se ferea de mama lui. Dar, când a zis tare și răspicat „Bună!", mi-am dat seama că nu era deloc așa, că doar părinții mei stăteau permanent după fundul meu.

— Bună! am șoptit. Mă ascund sub pătură.

— De ce? a întrebat el râzând.

— Toată lumea doarme, am continuat încet. Mama și tata m-ar ucide dacă m-ar găsi la telefon la ora asta. În plus, minutele sunt scumpe.

Mi-a cerut scuze, deși nu părea că-i pare rău.

— Apropo, am febră. Am stat în pat tot timpul, i-am explicat. Abia acum m-am trezit şi am văzut mesajele tale.

— De ce? a zis el, îngrijorat. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

— Acum te simţi mai bine?

— Mă simt cam ciudat, dar cred că sunt bine.

A făcut o pauză mai lungă.

— Mai eşti acolo?

— Da. Doar că... nu băgasem de seamă, dar acum, că ai spus-o tu, nici eu nu m-am simţit prea bine în ultima vreme.

— Serios?

— Da, a zis. Eu doar...

Îmi simțeam din nou capul vâjâind.

— Te rog, putem să discutăm despre asta? mi-a zis încet, cu o voce speriată. Știu că m-ai tot evitat în ultima vreme, dar nu înțeleg de ce și, dacă nu vorbim despre asta, eu...

— Despre ce să vorbim?

— Despre noi, a rostit dintr-o suflare. Despre noi. Dumnezeule! Vreau să vorbim despre noi. Nici măcar nu pot să gândesc limpede când eşti prin preajmă. Nu mai înţeleg ce se întâmplă, a adăugat.

Îmi simțeam mintea încetinind, în timp ce inima îmi bătea din ce în ce mai tare. Mă gâtuia o stare de agitaţie îngrozitoare, dar minunată.

Mă simţeam ca paralizată.

Tânjeam să spun ceva, dar nu ştiam ce anume şi cum sau dacă ar trebui să-mi bat capul. Nu reuşeam să mă hotărăsc. Analizam totul prea mult. Pentru câteva secunde s-a așternut tăcerea. Până la urmă, Ocean a zis:

— Mi se pare mie? Îmi imaginez eu toate astea?

Vocea lui mi-a rănit inima. N-avusesem nici cea mai vagă idee cât de curajos era Ocean! Nicio idee despre cât de vulnerabil poate deveni! El nu se juca. El nu afirma nimic neclar şi pe ocolite. Îşi spunea oful, îşi punea inima pe tavă, şi îl respectam pentru asta.

Şi totuşi, mă speria.

De fapt, începeam să mă întreb dacă nu cumva febra mea era o consecinţă a situaţiei, a atitudinii lui, deoarece, cu cât vorbea mai mult, cu atât mă simţeam mai ameţită. Mi se învârtea capul, iar mintea mi se golea încet.

Am închis ochii.

— Ocean, am şoptit.

— Da?

— Eu... Eu...

M-am oprit. Am încercat să-mi limpezesc gândurile. Îi auzeam respiraţia. Simţeam că aşteaptă ceva, orice, îmi simţeam inima sfâşiindu-se şi mi-am dat seama că nu avea niciun rost să mint. Merita măcar să ştie adevărul.

— Nu ţi se pare, i-am mărturisit.

L-am auzit expirând zgomotos.

— Nu? a zis ceva mai tare.

— Nu, l-am asigurat. Şi eu simt la fel.

O vreme, niciunul dintre noi nu a mai zis nimic. Am rămas acolo, în linişte, fiecare ascultând respiraţia celuilalt.

— Şi atunci de ce mă respingi? m-a întrebat, într-un final. De ce te temi?

— De asta, i-am zis, cu ochii închişi în continuare. Mă tem de asta. Povestea noastră nu poate continua, i-am explicat. Nu are niciun viitor.

— De ce? a insistat el. Din cauza părinţilor tăi? Pentru că eu sunt un puşti alb oarecare?

Am deschis ochii și am râs, dar râsul meu suna trist.

— Nu, i-am răspuns. Nu din cauza părinților. Adică, e adevărat că părinții mei nu te vor accepta, însă nu pentru că ești alb. Părinții mei nu ar accepta niciodată niciun băiat. În general. Nu e vorba doar despre tine. Și, oricum, nu-mi pasă, am oftat eu din toți rărunchii. Nu ăsta e motivul.

— Atunci care?

Am tăcut îndelung, dar el nu m-a forțat să vorbesc. Nu a zis niciun cuvânt. Doar a așteptat.

Într-un târziu, eu am rupt tăcerea.

— Ești o persoană foarte drăguță, i-am zis. Dar habar nu ai cât de complicat ar fi. Habar nu ai cât de complicată ar deveni viața ta alături de mine. Pur și simplu, nu știi.

— La ce te referi?

— Vreau să spun că lumea e de-a dreptul îngrozitoare, Ocean! Oamenii sunt foarte rasiști.

Ocean a tăcut o clipă, apoi a spus șocat:

— Asta te frământă?

— Da, am șoptit. Da.

— Ei bine, mie, unul, nu-mi pasă ce crede lumea.

Capul mi se înfierbânta din nou. Mă simțeam amețită.

— Uite, mi-a zis cu blândețe. Nu trebuie să fie nimic serios. Nu vreau decât să te cunosc mai bine. Eu... am dat *din greșeală* peste tine și nu am mai putut să respir cum trebuie câteva ore bune, mi-a zis, cu o voce din nou încordată. Parcă am înnebunit. Mă simt de parcă... Adică, vreau să înțeleg ce înseamnă asta, a rostit. Nu vreau decât să știu ce mi se întâmplă acum.

Inima îmi bătea prea tare. Prea repede.

— Și eu simt același lucru, am șoptit.

— Serios?

— Da.

Ocean a inspirat adânc. Părea agitat.

— Am putea să... petrecem ceva timp împreună? mi-a propus. În afara şcolii? Poate undeva mai departe de dezgustătoarea noastră lucrare de laborator?

Am râs. Mă simţeam uşor ameţită.

— Asta înseamnă că eşti de acord?

Am oftat. Ardeam de dorinţă să accept. În schimb, i-am răspuns:

— Poate. Dar fără cereri în căsătorie, bine? Şi aşa primesc prea multe.

— Glumeşti, nu? a râs Ocean. Frângi inimi şi apoi faci glume pe seama lor. Uau!

— Mda, am oftat eu.

Nu ştiam ce e cu mine. Zâmbeam.

— Stai puţin! Ce-a însemnat acel „mda"? Adică accepţi să te întâlneşti cu mine?

— Sigur.

— Sigur?

— Da, am şoptit. Mi-ar plăcea mult să petrec timp cu tine.

Eram agitată, fericită şi înspăimântată deopotrivă, dar simţeam cum îmi creşte din nou temperatura. Eram gata să leşin.

— Acum chiar ar trebui să mă retrag, am zis. Te sun mai târziu, bine?

— Bine, bine, a spus.

Şi am închis amândoi.

Iar eu nu m-am dat jos din pat timp de trei zile.

18
OPTSPREZECE

Restul săptămânii am fost practic imobilizată la pat. În cele din urmă, vineri mi-a scăzut febra, dar mama m-a obligat să rămân acasă. Am încercat să-i explic că mă simt bine, că nu mai aveam alte simptome, însă a refuzat să mă asculte. Nu răcisem. Nu mă durea corpul. Nu simțeam nimic altceva în afară de faptul că mi se încingea capul.

Era ca și cum cineva îmi fiersese capul într-o baie de aburi.

Ocean îmi trimisese mesaje, dar rareori avusesem mintea limpede, aşa că nu reuşisem să-i răspund. Mi-am imaginat că o să afle, într-un fel sau altul, că mă simt rău în continuare, dar nicio clipă nu m-am gândit că o să apeleze la fratele meu.

Navid a venit să mă vadă vineri, după ore. S-a aşezat pe pat şi mi-a tras un bobârnac peste frunte.

— Încetează! am mormăit eu, întorcându-mă şi îngropându-mi fața în pernă.

— Te-a căutat prietenul tău azi.

M-am răsucit atât de repede, încât aproape că mi-am sucit gâtul.

— Poftim?

— Ai auzit bine ce-am zis!

— Nu e prietenul meu.

Navid a ridicat din sprâncene.

— Ei bine, nu știu ce i-ai făcut acestui puști, despre care zici că nu ți-e prieten, dar sunt aproape sigur că e îndrăgostit de tine.

— Ia mai taci! m-am răstit eu, îngropându-mi fața la loc, în pernă.

— Nu glumesc.

I-am arătat degetul mijlociu.

— Treaba ta! a zis Navid. N-ai decât să nu crezi. Mă gândeam că ar trebui să știi. E tare îngrijorat. Poate că ar fi bine să-l suni.

De data asta m-am încruntat. M-am întors încet, mi-am așezat o pernă sub cap și m-am uitat insistent la fratele meu.

— Vorbești serios?

Navid a ridicat din umeri.

— Nu mai amenințí că o să-l iei la bătaie? Adică mă sfătuiești *să-l sun*?

— Mi-e milă de el. Pare un tip de treabă.

— Aha! am zis râzând. Bine.

— Serios, a spus Navid și s-a ridicat. Și nu o să-ți dau decât un singur sfat, așa că ascultă cu atenție.

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Dacă tipul nu te interesează, spune-i-o acum!

— Poftim? Despre ce vorbești?

Navid a clătinat din cap.

— Nu fi rea!

— Nu sunt rea.

Fratele meu ajunsese deja la ușă, când a început să râdă zgomotos.

— Ești *nemiloasă*, mi-a zis. Nu vreau să văd cum îi frângi inima tipului ăstuia, bine? Pare inocent. E clar că nu are nici cea mai vagă idee în ce se bagă.

Am rămas holbându-mă la Navid, consternată.

— Promite-mi că, dacă nu îți place de el, îl lași să-și vadă de drum, bine? m-a rugat fratele meu.

Dar mie îmi plăcea de el. Problema nu era dacă îmi place sau nu de el. Problema era că *nu voiam* să-mi placă de el.

Parcă vedeam deja viitorul. Îmi imaginam cum mergem undeva, oriunde, și cineva îmi adresează niște vorbe îngrozitoare. Îmi imaginam cum el încremenește; stânjeneala care ne cuprinde pe amândoi, în timp ce încercăm să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, cu toate că eu mă simt tot mai umilită; știam că, inevitabil, o astfel de experiență îl va face să conștientizeze ce înseamnă să petrecem timp împreună și că, într-o bună zi, își va da seama că nu mai vrea să se afișeze în public cu mine. Îl vedeam prezentându-mă celor din anturajul lui, observând dezgustul lor ușor voalat și/sau dezaprobarea lor, mi-l imaginam cum, alături de mine, avea să își dea seama că propriii prieteni sunt rasiști nedeclarați, că părinții lui pot doar să poarte conversații superficiale cu mine, însă numai atâta vreme cât nu încercam să îl sărut pe fiul lor.

O relație cu mine avea să destabilizeze zona de siguranță și confort în care se afla Ocean. Tot ce ține de mine – chipul meu, hainele mele – devenise o chestiune politică. A fost o vreme când prezența mea nu făcea decât să-i deruteze pe ceilalți; pe atunci eram o ciudată ca toate celelalte, un soi de entitate neînțeleasă pe care o treceai ușor cu vederea și pe care o uitai la fel de repede. Dar, într-o zi, în urma unei teribile tragedii, mă trezisem în lumina reflectoarelor. Nu conta că eram la fel de zdruncinată și de îngrozită ca toți ceilalți; nimeni nu credea în durerea mea. Oameni pe care nu-i mai întâlnisem niciodată mă acuzau dintr-odată de crimă. Pe stradă, la școală, în

magazin, în benzinării şi restaurante, străinii îmi strigau să mă întorc acasă, *întoarce-te la tine, în Afganistan, teroristă nenorocită călare pe cămilă!*

Voiam să le spun că locuiesc ceva mai încolo, pe aceeaşi stradă. Că nu fusesem niciodată în Afganistan. Că nu văzusem o cămilă decât o dată, într-o excursie în Canada, şi că respectiva cămilă fusese infinit mai prietenoasă decât oamenii pe care îi întâlneam.

Dar nu mai conta ce spun. Oamenii vorbeau peste mine, vorbeau *pentru* mine, discutau despre mine fără ca măcar să îmi ceară părerea. Devenisem un subiect de bârfă: o statistică. Nu mai aveam libertatea de a fi o simplă adolescentă, o ființă umană în carne şi oase – nu, trebuia să fiu mai mult decât atât!

Eram o ofensă. Un subiect incomod de discuţie.

Şi ştiam deja că toată povestea asta cu Ocean – oricare ar fi fost ea – nu se putea sfârşi decât cu lacrimi.

Aşa că nu l-am sunat.

19
NOUĂSPREZECE

Nu credeam că, ignorându-l din nou, procedez bine, chiar nu credeam asta. Doar că nu ştiam ce altceva să fac. Nu aveam răspunsuri la toate întrebările. Ţineam la Ocean şi încercam să-l protejez, în felul meu. Încercam să ne protejez pe amândoi. Voiam să redevenim simple cunoştinţe; voiam să fim amabili unul cu celălalt şi cu asta, basta!

Aveam şaisprezece ani, mi-am zis.

Totul avea să treacă.

Ocean se va duce la balul de sfârşit de an şcolar în compania unei fete drăguţe, cu un nume uşor de pronunţat, iar eu voi merge mai departe, la propriu, atunci când tata va obţine, inevitabil, o slujbă cu un salariu mai bun şi ne va anunţa cu mândrie că ne vom muta într-un oraş şi mai mare, într-un cartier mai bun, că vom avea un viitor mai strălucit.

Totul avea să fie bine. Sau cam aşa ceva.

Desigur, singurul inconvenient în legătură cu planul meu era că Ocean nu era de acord cu el.

Luni, m-am prezentat la cursul domnului Jordan, dar aproape sigur am picat la acel subiect, pentru că nu am spus nimic toată ora, din două motive:

1. Încă mai încercam să-mi revin după febra aceea incredibilă și
2. Mă străduiam să nu atrag atenția asupra mea.

În timpul orei nu m-am uitat la Ocean. Nu m-am uitat la nimeni. M-am prefăcut că nu sunt atentă, sperând că Ocean va pricepe aluzia și că nu îmi va mai vorbi.

Era un plan stupid.

Abia ieșisem din clasă, înaintând ca din pușcă pe coridorul pustiu, când el m-a prins din urmă. M-a apucat de braț și atunci m-am întors. Părea agitat. Și cam palid. Mă întrebam cum îi par eu lui.

— Bună! mi-a șoptit.

— Bună! i-am răspuns.

Încă nu îmi dăduse drumul; degetele lui îmi înconjurau în continuare antebrațul, asemenea unei brățări largi. M-am uitat insistent la mâna lui. De fapt, nu-mi doream să se retragă, dar, când a văzut că mă uit insistent, s-a speriat și mi-a dat drumul la mână.

— Scuze! a zis.

— Pentru ce?

— Pentru orice ți-am făcut, a zis. Am greșit cu ceva, nu? Am stricat ceva.

Mi s-au înmuiat picioarele. Am încremenit. Era atât de drăguț! Era atât de drăguț și complica toată povestea!

— N-ai greșit cu nimic, l-am liniștit. Serios.

— Nu? s-a mirat, încă agitat.

Eu am clătinat din cap.

— Acum chiar trebuie să ajung la oră, bine?

Am dat să plec, când mi-a rostit numele ca pe o întrebare. M-am întors.

S-a apropiat puțin.

— Putem să stăm de vorbă? La prânz?

I-am studiat ochii, durerea pe care se străduia să și-o mascheze, și în clipa aceea mi-am dat seama că lucrurile merseseră prea departe. Lăsasem ca lucrurile să meargă prea departe, iar acum nu-l mai puteam ignora, sperând că va înțelege el. Nu puteam fi așa de nemiloasă! Nu, de fapt trebuia să-i spun - cu propoziții scurte și concise - ce avea să se întâmple. Că trebuia să punem capăt poveștii, orice ar fi însemnat ea.

Așa că am acceptat.

I-am zis care este copacul meu și l-am rugat să ne întâlnim acolo.

Desigur, nu aveam cum să anticipez faptul că cineva mă va aștepta deja acolo.

Yusef stătea sprijinit de copac.

Yusef.

Uf, aproape că uitasem cu desăvârșire de el!

Încă îl mai consideram un tip bine și aș minți dacă aș spune că nu mă întrebasem, o dată sau de două ori în ultimele două săptămâni, ce mai face, dar, în mare, îmi ieșise complet din minte. Nu aveam niciun motiv pentru care să mă gândesc în continuare la el, pentru că rareori îl văzusem prin școală.

Și habar n-aveam ce caută aici.

Îmi doream să plece, dar Ocean nu sosise încă, iar eu eram deja agitată la gândul discuției pe care urma să o purtăm; și nici nu voiam să mă văd nevoită să-i cer lui Yusef să se mute în altă parte. În plus, nu mi se părea corect să revendic un loc aflat pe proprietatea publică. Așa că mi-am scos telefonul, am cotit brusc la stânga și am început să-i scriu un mesaj lui Ocean, cerându-i să ne întâlnim în altă parte.

Yusef m-a strigat.

M-am uitat în urmă surprinsă; nu apucasem să termin şi să expediez mesajul.

— Da?

— Unde te duci? m-a întrebat, apropiindu-se şi zâmbind.

Poate că în altă zi, la altă oră, zâmbetul lui m-ar fi atras. Astăzi însă, mintea îmi era în altă parte.

— Scuze! am spus. Caut pe cineva.

— O! a exclamat el, urmărindu-mi privirea.

Am mijit ochii şi m-am uitat spre curtea liceului, unde, la prânz, se aduna în fiecare zi majoritatea elevilor. Prin urmare, curtea era un loc pe care îl evitam mai mereu, așa că acum mă uitam în jur, neştiind exact ce caut. Yusef nu avea cum să ghicească ce mă frământa. Nu mă jignise cu nimic - nici măcar nu era un musafir nepoftit -, era doar un moment nepotrivit.

— Am vrut să vin să văd copacul, mi-a zis. Speram că vei fi aici.

— Ce drăguţ! am exclamat, privind în continuare încruntată în depărtare.

Yusef şi-a înclinat capul în direcția în care mă uitam.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Nu, i-am spus. Eu doar...

— Bună!

M-am întors. Într-o clipă, teama a luat locul uşurării pe care o simţisem inițial să îl văd. Ocean venise, dar părea derutat. Se holba la Yusef, care se afla mult prea aproape de mine.

M-am îndepărtat un metru şi jumătate de Yusef.

— Bună! i-am răspuns lui Ocean, încercând să zâmbesc.

El s-a întors şovăitor spre mine.

— Pe el îl căutai? a reluat Yusef, surprins.

Cu mari eforturi, m-am abţinut să nu-l alung pe Yusef, să nu-i spun că era, în mod evident, un moment nepotrivit ca să

stăm la taifas și că, desigur, habar n-avea să interpreteze indiciile oferite de cei din jur.

— Salut, omule, care-i treaba? a zis Yusef, rostind întrebarea aproape ca pe o afirmație și întinzându-se ca să dea mâna cu Ocean.

Însă nu a dat mâna cu el, ci a făcut cum fac uneori băieții, când se îmbrățișează, bătându-se unul pe celălalt pe spate.

— O cunoști pe Shirin? Ce mică e lumea! a exclamat el.

Ocean i-a primit gestul, acceptând involuntar îmbrățișarea frățească și prietenoasă a lui Yusef, cel mai probabil doar din politețe și din amabilitate. Cu toate acestea, avea privirea aproape furioasă. Nu i-a adresat niciun cuvânt lui Yusef. Nu i-a oferit niciun răspuns și nicio explicație.

— Ascultă, i-am zis, trebuie să vorbesc cu prietenul meu între patru ochi, bine? O să mergem undeva...

— A, bine, m-a întrerupt Yusef. Atunci, îți spun pe scurt. Voiam să te întreb dacă o să ții post săptămâna viitoare. Familia mea organizează mereu un mare *iftar*[1] în prima noapte, așa că tu și fratele tău - și părinții voștri, dacă vor - sunteți bine-veniți.

Ce naiba?

— De unde știi că am un frate?

Yusef s-a încruntat.

— Navid vine la majoritatea cursurilor la care particip și eu. Și, după ultima noastră discuție, am făcut legătura. Nu ți-a spus?

— Bine, păi..., am zis, uitându-mă la Ocean, care arăta de parcă i-ar fi tras cineva un pumn în burtă. O să-i spun lui Navid să ia legătura cu tine. Acum trebuie să plec.

---

[1] La musulmani, masă tradițională care se ia seara, după apusul soarelui, în timpul postului de Ramadan (n. tr.).

Apoi mi-am luat un vag la revedere. Eram atentă numai la expresia de pe chipul lui Ocean în timp ce ne îndepărtam.

Arăta de parcă ar fi fost înşelat.

I-am spus lui Ocean că nu ştiam încotro să mergem, că voiam să stau de vorbă cu el într-un loc unde să fie linişte şi unde am putea fi singuri, iar biblioteca a fost singurul loc care mi-a venit în minte, dar acolo nu ai voie să vorbeşti, aşa că el a sugerat:

— Am maşina în parcare.

Doar atât mi-a spus. L-am urmat în linişte până la maşină. Abia după ce ne-am instalat înăuntru şi am închis uşile, despărțind micul nostru univers de restul lumii, s-a uitat la mine şi mi-a zis:

— Tu..., a oftat şi, dintr-odată, şi-a plecat privirea în podea, tu te vezi cu tipul ăla? Cu Yusef?

— Poftim? Nu.

Atunci, a ridicat privirea.

— *Nu*. Nu mă văd cu nimeni.

— O! a exclamat, plecându-şi umerii.

Stăteam față-n față pe bancheta din spate a maşinii lui, când el s-a sprijinit de portiera din spatele lui şi şi-a lăsat capul pe geam. Părea epuizat. Și-a trecut o mână peste față și, în cele din urmă, a zis:

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat de când am vorbit ultima dată?

— Cred că am avut prea mult timp de gândire.

Părea devastat. Nu văd cum altfel puteam să îi interpretez expresia. Și vocea lui era la fel de devastată când mi-a zis:

— Nu vrei să fii cu mine.

Ocean era o persoană directă. Mereu cinstit și decent, iar eu îl admiram foarte tare pentru asta. Dar, în clipa aceasta, sinceritatea lui ne îngreuna discuția mai mult decât era necesar.

Îmi făcusem un plan.

Îl încropisem pe tot în minte; sperasem că voi spune o poveste, că voi zugrăvi un tablou, că voi ilustra cât se poate de clar de ce toată povestea asta era sortită pieirii și de ce ar trebui să evităm să ne repezim spre inevitabilul și durerosul destin a ceea ce construiam noi aici.

Dar, deodată, toate motivele mele cântărite cu grijă păreau insignifiante. Prostești. Imposibil de rostit. Privindu-l în ochi, planurile mi s-au năruit; gândurile mi s-au încâlcit, sădindu-mi dezordine în minte, și nu am mai știut cum să procedez altfel decât să le dau glas într-o ordine aleatorie.

Cu toate acestea, dura prea mult. Tăceam amândoi de prea multă vreme.

Bâjbâiam.

Ocean s-a îndreptat și s-a aplecat înspre mine. Și atunci am simțit un gol în stomac. Dintr-odată simțeam pretutindeni mirosul – parfumul lui aparte și familiar. Mi-am dat seama că mă aflam în mașina lui și atunci mi-a venit ideea să mă uit în jur și să văd unde suntem și cine este el cu adevărat. Voiam să evaluez clipa, să o rețin în imagini și cuvinte. Voiam să-mi amintesc toate astea. Voiam să îmi amintesc de el.

Nu-mi mai dorisem niciodată să-mi amintesc de cineva.

— Hei, a zis el încet.

Nu știu ce a citit pe chipul meu, ce a citit în ochii sau în expresia mea, dar deodată a părut schimbat. De parcă își dăduse seama că m-am îndrăgostit nebunește, că nu-mi era deloc ușor și că, de fapt, nu voiam să plec.

Privirile ni s-au întâlnit.

Mi-a atins obrazul, mângâindu-mi pielea cu degetele, și iar mi s-a tăiat răsuflarea. M-am lăsat pe spate. Era neașteptat. Exageram. Respiram prea greu, iar obrajii mi se încinseseră din nou.

— Scuză-mă! i-am zis. Nu pot face asta.

— De ce nu?

— Pentru că... Pentru că...

— Pentru că ce?

— Pentru că nu o să funcționeze.

Devenisem agitată. Vorbele mele păreau prostești.

— Sigur nu o să funcționeze.

— Asta nu ține de noi? m-a întrebat. Nu noi deținem controlul a ceea ce funcționează și ce nu funcționează?

Am clătinat din cap.

— Nu e chiar așa de simplu! Nu înțelegi! Și nu e vina ta că nu pricepi, doar că nu știi ce nu știi, i-am zis. Nu ai cum să vezi asta. Nu ai cum să prevezi cât de diferită va fi viața ta – cum ar fi dacă ai fi cu mine, dacă ți-ai petrece timpul cu cineva ca mine, am zis și m-am oprit, încercând să-mi găsesc cuvintele. Îți va fi greu, cu prietenii și familia ta...

— De ce ești așa de convinsă că îmi pasă de ce crede lumea?

— O să-ți pese.

— Ba nu! Deja nu-mi pasă.

— Asta spui acum, am zis, clătinând din cap. Dar nu ai de unde să știi. O să-ți pese, Ocean. O să-ți pese.

— De ce nu mă lași pe mine să hotărăsc de ce o să-mi pese?

Eu clătinam în continuare din cap. Nu mă puteam uita la el.

— Ascultă-mă! mi-a zis, apucându-mă de mâini, și abia atunci mi-am dat seama că îmi tremurau mâinile.

M-a strâns de degete. M-a tras mai aproape de el. Inima îmi bătea nebunește.

— Ascultă! a repetat. Nu-mi pasă ce cred ceilalți. Chiar nu mă interesează, bine?

— Ba îți pasă! am șoptit eu. Crezi că nu îți pasă, însă realitatea e alta.

— De ce zici asta?

— Fiindcă... Fiindcă aşa zic eu mereu. Mereu spun că nu mă interesează ce cred alţii. Susţin că nu mă deranjează, că nu dau doi bani pe părerea unor tâmpiți, dar nu e adevărat, i-am explicat, simţind că mă usturā ochii. Nu e adevărat; mă doare de fiecare dată, ceea ce înseamnă că încă îmi mai pasă. Înseamnă că încă nu sunt suficient de puternică, fiindcă, de fiecare dată când cineva îmi adresează o vorbă rea sau o remarcă rasistă, de fiecare dată când o persoană bolnavă mintal și fără adăpost face un tărăboi îngrozitor atunci când mă vede pe stradă, de fiecare dată *mă doare*. Mă doare întruna. Doar că, pe parcurs, îmi revin mai uşor. Și nu știi cum e, i-am zis. Nu știi cum e viața mea și nici cum ar fi să faci parte din ea. Să fii în public de partea mea. Nu cred că îți dai seama că te vei transforma într-o țintă. Că riști să-ți pierzi viața fericită şi comodă pe care o duci.

— Nu duc o viață fericită și comodă, a intervenit el, cu ochii lucioși și cu o privire intensă. Și, dacă viața pe care o duc poate fi considerată un model de fericire, atunci lumea e chiar mai haotică decât credeam. Fiindcă eu nu sunt fericit și nu vreau să semăn cu părinții mei. Nu vreau să semăn cu niciunul dintre cunoscuții mei. Vreau să decid singur cum să-mi trăiesc viața, înțelegi? Vreau să aleg cine să-mi fie alături.

Mă holbam la el, cu inima bătându-mi cu putere.

— Poate că ție îți pasă ce cred alții, mi-a zis, cu glas ceva mai moale. Și e în regulă. Dar, sincer, pe mine nu mă interesează.

— Ocean, am şoptit. *Te rog.*

Încă mă mai ținea de mâini, prezența lui făcându-mă să mă simt că trăiesc și că sunt în siguranță, şi nu ştiam cum să-i spun că nu mă răzgândisem câtuși de puțin și că, pe cât vorbea mai mult, pe atât simțeam că îmi plesneşte inima.

— Te rog să nu faci asta, mi-a spus. Te rog să nu fugi de mine doar pentru că te temi de părerile unor rasişti şi ale unor

ticăloşi. Fugi de mine dacă mă urăşti! Dacă mă consideri urât şi prost, spune-mi-o, şi îţi jur că mă va durea mai puţin!

— Nu pot să fac asta, i-am zis. Eşti un om minunat.

Ocean a oftat. Nu se uita la mine când mi-a zis:

— Asta nu prea mă ajută.

— Şi mai cred că ai nişte ochi foarte frumoşi.

— Serios? s-a mirat el, ridicând privirea.

Am dat din cap că da.

El a râs discret. M-a apucat de mâini şi mi le-a strâns la piept; părea foarte puternic. Îi simţeam inima bătând nebuneşte sub palmele mele. Îi simţeam linia corpului pe sub cămaşă şi eram uşor ameţită.

— Hei, mi-a zis.

Eu l-am privit în ochi.

— Nu ai nicio jignire pe care ai vrea să mi-o aduci? Ceva care să mă facă să te urăsc câtuşi de puţin?

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, Ocean! Sincer, îmi pare rău pentru tot!

— Nu înţeleg cum poţi fi atât de sigură! mi-a zis el, cu o faţă tristă. Cum poţi fi atât de sigură că relaţia nu va funcţiona, dacă nu eşti dispusă să-i acorzi o şansă?!

— Dar o ştiu deja, i-am răspuns. Ştiu deja ce o să se întâmple.

— Nu ştii ce o să se întâmple, m-a contrazis.

— Ba da, ştiu! i-am zis. Chiar ştiu. Ştiu deja cum se va desfăşura întreaga poveste.

— Ba nu! Doar crezi că ştii. Dar nu ai nici cea mai vagă idee.

— Ba ştiu, i-am zis, fiindcă eu...

Şi atunci m-a sărutat.

Nu era aşa cum citisem că va fi. A fost un sărut fugar, nu unul blând şi simplu. M-a sărutat, iar eu m-am simţit cuprinsă de euforie, de parcă toate simţurile mi se amestecaseră, iar

ființa mea fusese redusă la răsuflare și la bătăi de inimă. Nu a fost deloc cum credeam că o să fie. A fost mai bine, infinit mai bine, de fapt cred că a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Nu mai făcusem asta niciodată, dar, după cum am constatat, nu am avut nevoie de un ghid. M-am lăsat purtată de val, de el, și mi-a plăcut când mi-a despărțit buzele, am savurat senzația, gustul lui dulce și călduț, și am simțit că delirez, sprijinită de portieră, cu mâinile în părul lui. Nu mă mai gândeam la nimic, la nimic în afară de asta, la cât de incredibil era ce se întâmpla, când el s-a retras puțin ca să respire. Și-a lipit fruntea de a mea și a exclamat „O! Uau!", iar eu am crezut că s-a sfârșit, însă el m-a sărutat din nou. Iar și iar.

Am auzit ceva sunând undeva. Îl auzeam de parcă era primul sunet pe care îl percepusem vreodată.

Și atunci mi-a venit mintea la loc.

A fost ca o explozie sonică.

M-am ridicat repede. Aveam o privire sălbatică. Și abia mai respiram.

— O, Doamne! am exclamat. Pentru Dumnezeu, Ocean!

El m-a sărutat din nou.

Și eu m-am lăsat dusă de val.

Când ne-am dezlipit unul de celălalt, amândoi respiram greoi. Uitându-se fix la mine, el a exclamat:

— Măi, să fie!

Vorbise însă atât de încet, de parcă ar fi zis-o doar pentru el!

— Trebuie să plec, trebuie să plec! i-am spus.

M-a privit buimac cum îmi iau ghiozdanul, a făcut ochii mari și, deodată atent, m-a rugat:

— Nu pleca!

— Trebuie să plec, i-am răspuns. S-a sunat, trebuie să ajung la oră.

Era, desigur, o minciună, fiindcă nu dădeam doi bani pe acel curs, ci fugeam din laşitate. Am apucat de mâner şi am deschis portiera.

— Nu, aşteaptă! m-a rugat el.

— Poate că ar fi mai bine să rămânem doar prieteni, bine? i-am zis şi am coborât repede din maşină, înainte să apuce să mă sărute din nou.

O singură dată am privit în urmă şi l-am văzut uitându-se lung după mine pe geam, în timp ce mă îndepărtam.

Părea şocat.

Şi am ştiut că tocmai înrăutăţisem şi mai mult situaţia.

20
DOUĂZECI

Am chiulit de la ora de biologie.

Experimentul pe cadavrul de pisică se încheiase oficial și, de o vreme, ne reluaserăm lucrul obișnuit cu manualul, până când aveam să primim următoarea temă, dar eu tot nu puteam face față situației. Nu știam cum o să reacționez când o să dau din nou ochii cu el. Întâmplarea era încă prea recentă. Îmi simțeam trupul ca pe un pachet de nervi, de parcă mușchii și oasele îmi fuseseră extirpate, ca să facă loc tuturor acestor trăiri inedite.

Între noi, lucrurile scăpaseră oficial de sub control.

Toată după-amiaza îmi pipăisem buzele, confuză și uimită, temându-mă ca nu cumva să îmi fi imaginat totul. Febra ce-mi învăluia capul refuza să cedeze. Habar nu aveam ce mi se întâmplase. Dar toată nebunia zilei mă umplea de nerăbdare să ajung la antrenament. Breakdance-ul mă ajuta să mă concentrez și să mă controlez; dacă munceam din greu, vedeam și rezultatele. Îmi plăcea cât de simplu era totul.

Fără dedesubturi.

— Ce naiba ai?!

Așa m-a întâmpinat fratele meu.

Am dat drumul genții pe podea. Jacobi, Bijan și Carlos stăteau grămadă într-un colț al sălii de dans și se prefăceau că nu se uită la mine.

— Ce e? am zis, încercând să discern ceva pe fețele lor. Ce s-a întâmplat?

Navid și-a închis ochii strâns. Apoi i-a redeschis. Și-a ridicat privirea în tavan și și-a trecut mâinile prin păr.

— Ți-am zis *să-l suni*. Nu să te *cuplezi* cu el.

Am încremenit.

Îngrozită.

Navid clătina din cap.

— Ascultă, a reluat. Nu-mi pasă, bine? Nu-mi pasă că te săruți cu un tip – niciodată nu te-am considerat o sfântă –, dar trebuie să fii atentă. Nu poți să te cuplezi cu cineva ca el. Te vede lumea.

Până la urmă, am reușit să deschid gura, dar, când am încercat să vorbesc, cuvintele sunau ca niște șoapte.

— La ce te referi, Navid? l-am întrebat, străduindu-mă să nu fac un atac de cord.

Dintr-odată, Navid părea derutat. Se holba la mine de parcă nu era sigur că teama mea e reală. De parcă nu știa dacă mă prefăceam că nu înțeleg cum naiba aflase că astăzi mă sărutase cineva pentru prima dată.

— Mașinile au geamuri, să știi.

— Și ce-i cu asta?

— Și ați fost văzuți împreună, mi-a răspuns iritat.

— Da, asta am înțeles, dar cui îi pasă? aproape că am strigat, panica inițială transformându-se rapid în furie. De ce i-ar păsa cuiva? Și de ce ți-ar spune *ție*?

Navid s-a încruntat la mine. Încă nu se putea hotărî dacă mă joc sau nu cu mintea lui.

— Măcar știi ceva despre el? m-a iscodit. Despre acest Ocean?

— Normal că știu.

— Atunci, nu înțeleg de ce ești așa de nedumerită!

Respirația mi se întețise. Îmi venea să țip.

— Navid, i-am zis precaută, jur că, dacă nu îmi spui chiar acum ce naiba se petrece, o să-ți trag una la boașe!

— Hei, nu-i nevoie să devii violentă! a zis el, dându-se înapoi.

— *Nu înțeleg*, am reluat, de astă dată țipând. De ce i-ar păsa cuiva pe cine aleg eu să sărut sau nu? Nu cunosc *pe nimeni* în școala asta.

— Puștoaico, a zis el râzând, nu-i nevoie să cunoști tu pe cineva în școală. E de-ajuns să cunoască el. Prietenul tău e mare vedetă.

— Nu e prietenul meu.

— Mă rog.

Atunci am simțit cum mă cuprinde panica, gâtuindu-mă...

— Ce vrei să spui? Cum adică „e mare vedetă"?

— Este, cum s-ar zice, băiatul lor de aur. Face parte din echipa de baschet a liceului.

Amețită, am simțit nevoia să mă așez. Mi se făcea rău. Îmi era greață la propriu. Nu mă pricepeam deloc la baschet. În general, sporturile nu mă interesau. Nu eram în stare să spun cine și ce rahat a făcut cu mingea sau cine a dat coș sau de ce era așa important pentru ceilalți că o făcuse, dar aflasem un lucru important despre această școală atunci când ajunsesem aici: cu toții erau obsedați de echipa de baschet.

Sezonul trecut fusese unul extraordinar pentru ei și erau încă în fruntea clasamentului. Auzeam asta în fiecare zi la știrile de dimineață. Ni se amintea aproape zilnic că sezonul

începe în două săptămâni, să nu uităm să ne susţinem echipa, că ar trebui să asistăm la meciurile de acasă şi la cele din deplasare, că ar trebui să mergem la antrenamentele echipei îmbrăcaţi în culorile şcolii, fiindcă, după cum insistau, era important să menţinem viu spiritul şcolii. Dar eu nu mă duceam niciodată. Nu asistasem niciodată la niciun meci. Nu făceam decât lucrurile absolut obligatorii. Nu fusesem niciodată voluntar. Nu participam la nimic. Nu făcusem niciodată parte din nenorocitul ăla de Key Club. Chiar azi primisem un e-mail prin care mi se amintea că, peste cincisprezece zile – în ziua primului meci de baschet al sezonului –, cu toţii trebuia să ne îmbrăcăm în negru din cap până-n picioare. Prin asta, conducerea şcolii voia să facă o glumă: trebuia să ne prefacem că asistăm la înmormântarea echipei adverse.

Ideea mi s-a părut *ridicolă*.

Și atunci...

— Stai puțin, am zis, confuză. Cum poate să fie în echipa şcolii? El e în clasa a zecea.

Navid ar fi vrut să-mi ardă una peste ceafă.

— Vorbeşti serios? Cum de ştiu eu mai multe despre tipul ăsta decât tine? E într-a unsprezecea.

— Dar participă la două dintre..., am început, apoi m-am întrerupt.

Ocean venea la cursul avansat de biologie. Eu nu aveam ce căuta acolo – de fapt, o luasem cu un an înainte; în mod normal, cursul avansat de biologie era destinat elevilor dintr-a unsprezecea și a douăsprezecea. Celălalt curs, cel de Perspective globale, era opţional.

Numai celor din clasa a noua nu le era permis să participe.

Ocean era cu un an mai mare decât mine. Aşa se explica de ce părea în felul acela de sigur în privinţa facultăţii, când

am adus vorba despre asta. Îmi vorbise despre alegerea şcolii ca despre ceva palpabil; ceva ce chiar ar trebui să te îngrijoreze. Pentru el, facultatea se apropia. În curând avea să susţină o testare SAT. Anul următor avea să-şi depună candidatura la facultate.

Era baschetbalist.

O, Doamne!

M-am întins pe spate pe podeaua tocită a sălii de dans şi m-am uitat îndelung la spoturile din tavan. Îmi venea să intru în pământ.

— Şi asta-i rău? l-am întrebat cu voce speriată. E rău de tot?

L-am auzit pe Navid oftând. S-a apropiat şi şi-a plecat privirea spre mine.

— Nu e rău. E doar... ciudat. E un subiect numai bun de bârfă. Lumea e confuză.

— *La naiba!* am exclamat, strângând din ochi.

Era exact ce nu-mi dorisem.

21
DOUĂZECI ȘI UNU

Când m-am întors acasă în ziua aceea m-am bucurat pentru prima dată de faptul că părinților mei nu le păsa de ce se întâmpla la școală. De fapt, erau atât de zăpăciți, încât, sincer, nici măcar nu credeam că tata știe unde se află liceul. Mai întâi mă întorsesem de la filmul *Harry Potter* cu o oră mai târziu, iar acum asta – *asta* era ceva ce i-ar fi făcut să înnebunească! Să își mai imagineze și că liceul meu american ar putea fi mai înspăimântător decât străzile rău famate de la periferia orașului? Părea un salt aproape imposibil.

Nu reușisem niciodată să-i fac pe părinții mei să se intereseze cu privire la ce se petrece la școală. Nu făceau niciodată voluntariat; nu veneau niciodată la întrunirile de la școală. Nu citeau buletinele informative. Nu făceau parte din asociația de părinți și nici nu se ofereau să supravegheze balurile școlare. Mama nu intrase în campus decât ca să semneze documentele de înscriere la școală. Altfel, povestea asta nu îi interesa. Singura dată când au manifestat vreun interes a fost imediat după 11 septembrie, în ziua în care indivizii aceia m-au imobilizat când mă întorceam de la școală și mă îndreptam spre casă. În ziua aceea, Navid mi-a salvat, practic, viața. A venit cu polițiștii exact când tipii ăia se pregăteau să mă dea cu capul

de un zid de beton. Fusese ceva premeditat; cineva din clasă îi auzise vorbind și plănuind să vină după mine și îl anunțase pe Navid.

Polițiștii nu au arestat pe nimeni în ziua aceea. Farurile mașinii de poliție îi speriaseră îndeajuns pe atacatori, care s-au retras, așa că, atunci când ofițerii de poliție au coborât din mașină, m-au găsit șezând pe trotuar, tremurând și chinuindu-mă să-mi dezleg eșarfa de la gât. Polițiștii au oftat, i-au sfătuit pe cei doi nemernici să se lase de prostii și i-au trimis acasă.

Navid era furios.

Le repeta întruna să facă ceva, că indivizii aceia trebuie arestați, dar polițiștii i-au cerut să se liniștească, motivând că sunt doar niște copii și că nu era nevoie de atâta dramatism. Apoi, ofițerii s-au apropiat de mine, în timp ce mă aflam încă pe jos, și m-au întrebat dacă mă simt bine.

N-am înțeles prea bine întrebarea.

— Te simți bine? a repetat unul dintre polițiști.

Nu murisem și, dintr-un motiv sau altul, mi-am zis că probabil asta însemna că sunt bine. Așa că am dat din cap că da.

— Ascultă, mi-a zis el, poate că ar trebui să te mai gândești în legătură cu... ținuta asta a ta, m-a sfătuit, arătând discret spre chipul meu. Așa umbli tot timpul? m-a iscodit, clătinând din cap și oftând. Îmi pare rău, puștoaico, dar parcă o cereai cu tot dinadinsul! Nu te mai transforma singură în țintă! Acum, situația e complicată. Lumea e speriată. Înțelegi? m-a întrebat. Vorbești engleză? a continuat.

Îmi amintesc că am clătinat atât de tare din cap, că abia mă puteam ține pe picioare. Îmi amintesc că am ridicat privirea la polițist, de-a dreptul neputincioasă. Îmi amintesc că mă holbam înspăimântată la pistolul pe care îl avea prins la șold.

— Uite, mi-a zis şi mi-a întins o carte de vizită. Dacă te crezi vreodată în pericol, sună la numărul ăsta, bine?

Am luat cartea de vizită. Era un număr de telefon de la Protecția copilului.

Nu fusese prima experiență de acest fel – nu aici debutase furia mea –, dar fusese un moment cheie, pe care nu aveam să îl uit.

Când am ajuns acasă în ziua aceea, încă atât de şocată, încât nu izbuteam să plâng, părinții mei s-au schimbat. A fost pentru prima dată când mi s-au părut așa de neputincioşi! Erau înmărmuriți. În ziua aceea, tata mi-a sugerat să renunț la eşarfă. Că poate așa îmi va fi mai bine. Mai uşor.

Dar eu am refuzat.

I-am spus că situația e sub control, că totul va fi bine, că nu trebuie să-și facă griji, că nu voiam decât să fac un duş, după care mă voi simți mai bine. Nu era nimic grav, i-am liniştit. Le-am zis părinților că sunt bine fiindcă am ştiut cumva că ei aveau nevoie de o minciună mai mult decât mine. Dar, o lună mai târziu, când ne-am mutat, am ştiut că nu fusese o simplă coincidență.

În ultima vreme mă gândisem mult la toată situația asta insuportabilă. La epuizarea care îmi însoțea decizia personală de a-mi acoperi zilnic părul cu o bucată de pânză. Obosisem să mă confrunt că toate porcăriile astea. Uram gândul că prostia asta părea să otrăvească totul în jur. Uram faptul că îmi pasă. Uram felul în care oamenii mă intimidau, încercând să mă convingă că, de fapt, eu eram problema.

Simţeam că nu voi avea niciodată o clipă de răgaz.

Înainte să deschid uşa casei, m-am oprit o clipă cu mâna pe clanță. Știam că mama găteşte, fiindcă în aerul rece plutea o aromă delicioasă. Era mirosul acela perfect, care mă purta

înapoi în vremea copilăriei: mirosul de ceapă călită în ulei de măsline.

Mi-am simțit corpul relaxându-se.

Am intrat, am pus ghiozdanul jos şi m-am aşezat pe un scaun la masa din bucătărie. M-am lăsat purtată de sunetele şi mirosurile reconfortante şi familiare ale căminului nostru, agățându-mă de ele ca de un colac de salvare, şi m-am uitat lung la mama, care era, negreşit, o ființă de-a dreptul superioară. Se confrunta cu atâtea. Supraviețuise atâtor greutăți. Era cea mai curajoasă şi mai puternică femeie pe care o cunoscusem şi, cu toate că ştiam că e discriminată zilnic, rareori vorbea despre asta. În schimb, depăşea orice obstacol şi nu se plângea niciodată. Aspiram la nivelul ei de bunăvoință şi perseverență. Muncea cât era ziua de lungă și se întorcea acasă cu puțin timp înaintea tatălui meu, apoi pregătea o masă copioasă. Zâmbea mereu, ne dădea o palmă peste ceafă sau ne servea o lecție de înțelepciune.

Azi, îmi doream cu disperare să îi cer sfatul. Dar ştiam că probabil voi primi o palmă peste ceafă, aşa că m-am răzgândit. În schimb, am oftat. M-am uitat la telefon. Aveam şase apeluri ratate şi două mesaje de la Ocean...

sună-mă, te rog

te rog

Le citisem deja de vreo sută de ori. Mă zgâiam la cuvintele din telefon, copleşită de tot soiul de emoții. Numai când îmi aminteam că mă sărutase, şi simțeam cum roşesc! Mi-l aminteam perfect, fiecare părticică din trupul lui. Mintea mea înregistrase momentul în detalii surprinzătoare, pe care le rememoram iar şi iar. Când închideam ochii, încă îi mai simțeam

buzele lipite de ale mele. Îmi aminteam ochii lui, felul în care mă privise, și îmi simțeam pielea încinsă și vibrând. Dar, când m-am gândit la consecințe – la nebunia cu care va trebui să mă confrunt la școală a doua zi –, m-am simțit groaznic și m-am rușinat. Mă simțeam ca o proastă care nu știuse care-i e locul în ierarhia acestei școli stupide – nu îl întrebasem niciodată ce face în timpul liber! Dintr-odată îmi părea rău că lipsisem de la toate acele întruniri premergătoare meciurilor. L-aș fi văzut atunci, când baschetbaliștii defilau în mijlocul sălii de sport!

Și aș fi știut.

Dar acum mă afundasem până la genunchi în rahat, metaforic vorbind, și nu știam ce să fac. Nu credeam că soluția ar fi să îl ignor pe Ocean – de fapt, nici nu sunt sigură că fusese vreodată –, dar nu știam nici dacă o discuție cu el avea să-mi fie de ajutor. Încercasem deja. De fapt, chiar azi. În asta constase planul meu. Considerasem că e matur din partea mea să pun capăt personal situației. Aș fi putut fi – de fapt, aș fi preferat să fiu – o lașă și să-i trimit un simplu mesaj nepoliticos, prin care să-i cer să mă lase în pace, definitiv; dar alesesem să procedez cum se cuvine. Considerasem că merită să discutăm. Dar reușisem, cumva, să stric totul și mai rău.

În seara aceea am tărăgănat totul. Am rămas jos cu părinții mult mai mult decât de obicei. Am mâncat cina încet, plimbând mâncarea prin farfurie mult timp după ce toți ceilalți se ridicaseră de la masă, și am răspuns „Sunt bine, doar puțin obosită" atunci când părinții mi-au pus îngrijorați mai multe întrebări. Navid nu mi-a spus prea multe, adresându-mi totuși câte un zâmbet înțelegător, pe care îl apreciam.

Cu toate acestea, nimic nu îmi era de ajutor.

Trăgeam de timp. Nu voiam să urc în camera mea, unde ușa închisă, liniștea și intimitatea mă forțau să iau o decizie.

Mă temeam că voi ceda și că îl voi suna pe Ocean, că îi voi auzi vocea şi că nu voi mai putea fi obiectivă şi că, în cele din urmă, voi accepta, în mod inevitabil, să mă mai văd o dată cu el și să încerc să văd ce va fi şi, într-un final, să mă întâlnesc iarăşi cu el fiindcă, uau!, îmi doream cu disperare să îl sărut din nou. Dar ştiam că toată situația îmi punea în pericol sănătatea. Aşa că am evitat să o fac.

Și am reușit să evit asta până la trei dimineața.

Stăteam întinsă în pat, perfect trează, incapabilă să îmi deconectez mintea şi corpul, când telefonul a bâzâit pe masa de alături. Mesajul lui Ocean era deopotrivă simplu şi înduioşător.

:(

Nu ştiu de ce, dar emoticonul cu față tristă m-a făcut să las garda jos. Poate pentru că părea atât de uman! Atât de real!

Am luat telefonul, căci eram slabă şi îmi era dor de el și pentru că petrecusem deja ore în şir întinsă acolo şi gândindu-mă la el. Creierul meu cedase ispitei cu mult înainte ca el să-mi scrie.

Și, cu toate acestea, eram prudentă.

M-am uitat după numărul lui – deşi ezitam, plimbându-mi degetul peste butonul de apel –, conștientă că o căutam cu lumânarea. Totodată eram o adolescentă foarte sentimentală. Nu eram un model de perfecțiune. Și, categoric, nu eram o sfântă, după cum subliniase fratele meu. Nu eram nici pe departe o sfântă.

Aşa că l-am sunat.

Când a răspuns, Ocean părea schimbat. Agitat. L-am auzit expirând înainte să spună:

— Bună!

— Bună! am șoptit, ascunsă din nou sub așternuturi.

Câteva secunde el nu a zis nimic.

Am așteptat.

— Eram convins că nu o să mă suni, mi-a spus, într-un final. Că nu o să mă mai suni niciodată.

— Îmi pare rău!

— Asta-i din cauză că te-am sărutat? m-a întrebat încordat. N-ar fi trebuit să o fac?

Am închis ochii strâns. Discuția aceasta se juca deja cu nervii mei.

— Ocean, a fost un sărut uimitor, l-am încredințat.

Îi auzeam respirația modificându-se în timp ce vorbeam.

— Sărutul a fost perfect, l-am liniștit. M-a dat gata.

El tot nu zicea nimic.

Și apoi...

— De ce m-ai sunat? a șoptit, parcă dintr-odată dărâmat.

Știam că sosise clipa. Acum e-acum. Era momentul să o spun. După toate așteptările mele, aveam să sufăr cumplit, dar trebuia să dau glas gândurilor mele.

— Fiindcă..., am început, nu vreau să fac asta.

L-am auzit cum își ține răsuflarea. L-am auzit întorcându-se cu spatele la telefon și înjurând, apoi a reluat:

— E din cauza idioților ălora de la școală? Pentru că am fost văzuți împreună?

— Da, are legătură cu asta.

El a înjurat din nou.

Apoi eu am șoptit:

— Nu știam că ești baschetbalist.

Părea o remarcă stupidă, de fapt n-ar fi trebuit să conteze ce sport practică în timpul liber, dar începusem să cred că îmi ascunsese dinadins acest detaliu. Nu era un puști ca oricare altul,

care se apucase și el de baschet în timpul liber. Era un jucător cheie în echipă. Se pare că înscrisese impresionant de multe goluri, ținând cont de vârsta lui. Mă rog, de coșuri. În cele din urmă, când îmi făcusem curaj să mă încui în cameră, îl căutasem pe internet. Erau o mulțime de articole despre el în ziarele locale. Colegiile îi dădeau deja târcoale, se vehiculau burse, se discuta despre potențialul și despre viitorul lui. Am dat peste câteva bloguri și emisiuni online sponsorizate de școală, care erau destul de edificatoare, dar, când am mers mai departe, am descoperit pe o rețea de socializare un cont anonim, care îi era dedicat în întregime și care conținea statistici din ultimii ani - o mulțime de numere, pe care nu le înțelegeam, privitoare la puncte, defensive și intercepții -, și dintr-odată devenisem confuză.

Evident, baschetul juca un rol important în viața lui Ocean; și asta de mult, în mod cert. Și tocmai îmi dădeam seama că, deși era și vina mea că nu îl întrebasem mai multe despre el, faptul că omisese acest detaliu era la fel de ciudat. Nu menționase despre baschet nici măcar în treacăt, în niciuna dintre conversațiilor noastre.

— Mi-aş dori să nu fi aflat niciodată despre asta, mi-a zis, și întreaga poveste a început să capete sens.

Și atunci... s-a apucat să mi se confeseze.

Mi-a zis că începuse să joace baschet când părinții lui divorțaseră, fiindcă noul prieten al mamei lui era antrenorul echipei de baschet pentru tineret. Susținea că o făcuse doar pentru că mama lui părea fericită că petrece timp în compania noului ei prieten. Juca bine, ceea ce-l făcea fericit pe prieten. Iar asta o făcea pe mama lui fericită. Și astfel era el însuși fericit.

Ocean avea doisprezece ani când mama se despărțise de prietenul ei. A vrut să renunțe la baschet, dar mama nu l-a

lăsat. Susţinuse că lui îi face bine. Că ea e fericită să îl vadă jucând astfel. Apoi, pe nepusă masă, ambii părinţi ai mamei lui s-au stins din viaţă în urma unui tragic accident de maşină, iar mama lui aproape că îşi pierduse minţile. Dar era groaznic din două motive, mi-a explicat el. Zicea că femeia suferise un puternic şoc emoţional şi totodată se pomenise că nu mai era nevoită să lucreze. Părinţii ei îi lăsaseră toată averea lor – terenuri, investiţii, tot soiul de lucruri –, iar Ocean susţinea că toţi acei bani sfârşiseră prin a-i distruge viaţa.

Mi-a zis că şi-a petrecut următorii ani încercând să-şi împiedice mama să plângă la tot pasul şi că, până la urmă, schimbaseră rolurile. Se pomenise că el devenise responsabil de toate, în timp ce ea era o ruină şi pierduse legătura cu toată lumea, mai puţin cu ea însăşi. În sfârşit, când mama lui reuşise să depăşească acele momente grele, se concentrase în întregime asupra obligaţiilor ei sociale. Mi-a zis că era obsedată să-şi găsească un nou soţ – privelişte îngrozitoare şi dureroasă.

— Nici măcar nu observă atunci când nu sunt acasă, mi-a zis. E mereu plecată, mereu în compania prietenilor sau la întâlnire cu vreun alt tip pe care eu nu vreau să-l cunosc. E atât de convinsă că o să-mi fie bine – îmi spune la tot pasul că sunt un băiat bun –, iar apoi dispare! Îmi lasă bani pe masă, după care nu ştiu când o să mai aud de ea. E mereu pe drumuri. Nu are un program stabilit. Nu îşi ia niciodată niciun angajament. Nu vine niciodată la meciurile mele. Odată am lipsit de acasă o săptămână, ca să văd ce o să se întâmple, şi nici măcar nu m-a sunat. Într-un târziu, când m-am întors, a părut surprinsă să mă vadă. Mi-a zis că a presupus că sunt în cantonament la baschet sau ceva asemănător. Dar eram la jumătatea anului şcolar, a adăugat după o scurtă ezitare.

Mi-a mărturisit că juca în continuare, deoarece echipa devenise un substitut pentru familia lui. Era singurul lucru care-i mai rămăsese.

— Dar simt atâta presiune! mi-a mărturisit. E atâta presiune să joc, încât încep să urăsc baschetul. Tot ce ține de el. Antrenorul mă ucide, mă stresează în legătură cu statisticile lui și cu toate premiile astea stupide și... nici nu mai știu de ce fac asta! mi-a zis. Nu am jucat niciodată baschet de plăcere. Baschetul a pus stăpânire pe toată viața mea. Ca un parazit. Iar lumea e atât de *obsedată* de asta! a zis furios. De parcă nu se pot gândi la nimic altceva. Numai despre asta mi se vorbește. De parcă numai asta sunt eu. De parcă asta e *tot* ce însemn eu. Și nu e așa deloc!

— Normal că nu e, l-am încredințat în șoaptă.

Înțelegeam prea bine cum e să fii caracterizat prin prisma unui lucru superficial, de parcă nu vei putea să scapi nicicând din cușca în care ai fost închis.

Simțeai că erai gata să explodezi.

— Ocean, îmi pare rău de mama ta! i-am zis.

— Iar mie îmi pare rău că nu ți-am povestit toate astea mai înainte!

— E în regulă, serios, l-am liniștit. Te înțeleg.

Ocean a oftat.

— Poate că o să sune ciudat, știu - sau prostesc -, dar mi-a plăcut faptul că nu te interesa cine sunt. Că nu mă cunoșteai. Că nu știai *nimic* despre mine. Și nu mă refer la prima zi, ci la toate lunile care au urmat, mi-a zis. Am tot așteptat să afli - mă gândeam că poate o să mă vezi la întrunirile dinaintea meciurilor sau că vei veni la vreun eveniment sau ceva similar. Dar n-a fost așa. Nici măcar nu mă vedeai după ore.

— După ore? am zis.

Și atunci, într-un moment de limpezime a minții, mi-am amintit că l-am zărit în ușa sălii noastre de dans. Și, câteva clipe mai târziu, părăsise sala de sport.

— Ce faci după ore?

Ocean a râs.

— Vezi? La asta mă refer. Mă duc la antrenamente, mi-a răspuns. Suntem mereu la sala de sport. Te-am văzut intrând în sala de dans cu tipii ăia și mă întrebam dacă poate, a zis, râzând din nou, nu știu, poate că într-o bună zi o să treci pe lângă mine. Și o să mă vezi în echipament de baschet. Doar că nu s-a întâmplat niciodată. Și m-am obișnuit să vorbesc cu tine așa. Fără gălăgia din jur. Ca și cum ți-ai fi dorit cu adevărat să mă cunoști.

— Dar chiar mi-am dorit să te cunosc, am recunoscut eu. Și încă îmi mai doresc.

El a oftat.

— Și atunci, de ce dai înapoi? De ce renunți la toate astea?

— Nu trebuie să renunțăm la nimic. Putem să fim din nou prieteni. Să stăm de vorbă, i-am zis. Și totodată să păstrăm o anumită distanță.

— Eu nu vreau distanță, mi-a zis el. Nu mi-am dorit asta niciodată.

Nu știam ce să zic. Mă durea sufletul.

— Tu chiar îți dorești asta? m-a întrebat, și vocea îi suna din nou încordată. Tu chiar îți dorești să fii departe de mine? Sincer?

— Normal că nu, am șoptit.

A tăcut o clipă, două. Apoi mi-a vorbit din nou, cu blândețe. Era atât de dulce!

— Iubito, te rog, nu face asta, mi-a cerut.

M-am simțit străbătută de un fior care m-a lăsat o clipă fără suflare. Acel *iubito* era totul și nimic în același timp. Cuvântul

era atât de încărcat de emoţie, de parcă îşi dorea să fiu a lui, de parcă îşi dorea să ne aparţinem unul altuia.

— Te rog, mi-a şoptit. Hai să fim un cuplu. Să ieşim împreună. Vreau să petrec mai mult timp cu tine.

Mi-a zis că-mi promite că nu va mai încerca să mă sărute, iar eu voiam să-i răspund „să nu cumva să îndrăzneşti să nu mă mai săruți", dar m-am abținut.

În schimb, am făcut exact ceea ce îmi propusesem să nu fac.

Și anume, am cedat.

22
DOUĂZECI ȘI DOI

Pe negândite, la școală totul devenise al naibii de ciudat.

Din persoana pe care oamenii pretindeau că nu o văd, acum se holbau la mine fără ocolişuri. Unii elevi nici nu se mai deranjau să se ferească atunci când treceam prin preajmă, ci vorbeau deschis despre mine. De fapt, unii dintre ei chiar mă arătau cu degetul.

Faptul că mă antrenasem să ignor chipurile celorlalţi îmi era acum de folos. Nu mă uitam la nimeni și nimic atunci când treceam pe culoare. Ocean şi cu mine nu aveam niciun plan; nu ne gândiserăm cum va fi ziua de azi, pentru că Ocean era absolut sigur că totul va decurge bine, că suntem înconjuraţi de nişte idioți şi că nimic din toate astea nu conta. Știam că se înșela, desigur, că totul conta, că înotam prin acea canalizare numită liceu și că nu era în beneficiul nostru să pretindem altceva. Știam că era doar o chestiune de timp până când lucrurile vor lua o turnură urâtă. Dar, cel puțin, acea primă zi a fost complet lipsită de incidente. Sau cam aşa ceva.

Primele patru ore au trecut uşor. M-am detaşat complet; mi-am ascuns căştile sub eşarfă şi am ascultat muzică, în timp ce lumea îşi vedea de ale ei. Era destul de bine. În plus, Ocean și cu mine nu ne-am așezat unul lângă celălalt la ora domnului

Jordan, așa că povestea noastră era discretă. Ocean a venit la mine după ce s-a sunat de ieșire, zâmbind atât de larg, încât toată fața i se luminase. M-a salutat. Eu i-am răspuns. Apoi ne-am despărțit. Mai departe aveam cursuri diferite.

Pe la prânz, situația a luat-o razna.

O fată necunoscută m-a încolțit. S-a întâmplat rapid. M-a luat complet pe neașteptate. M-a împins spre una dintre băncile de picnic din curte.

Eram șocată.

— Pot să te ajut cu ceva? m-am răstit la ea.

Era o indiancă frumoasă. Avea părul lung și închis la culoare și ochii foarte expresivi, care astăzi îmi spuneau răspicat că și-ar dori să mă ucidă. Era foarte palidă.

— Ești un model jalnic pentru fetele musulmane *de pretutindeni*! mi-a zis.

Eram atât de surprinsă, încât practic am început să râd. Scurt, și totuși am râs.

Îmi imaginasem atâtea feluri în care ziua asta ar fi putut să meargă prost, dar la asta nu mă așteptasem.

O clipă am crezut că glumește. Am așteptat să-și retragă cuvintele și să-mi zâmbească.

Dar nu a făcut-o.

— Vorbești serios? am întrebat-o.

— Știi cât trebuie să muncesc zi de zi ca să îndrept răul pe care cei ca tine îl fac credinței noastre? Imaginii femeii musulmane, în general?

De data asta m-am încruntat.

— Ce naiba spui acolo?

— E interzis să umbli de colo-colo, sărutându-te cu băieți! mi-a aruncat ea.

Am privit-o cu atenție.

— Tu nu ai sărutat niciodată un băiat?

— Aici nu e vorba despre mine, ci despre tine, s-a răstit ea. Porți hijab, mi-a zis. E o lipsă de respect la adresa tuturor lucrurilor pe care trebuia să le susții.

— Ăăă, bine, am zis, mijind ochii la ea și schițând un zâmbet.

I-am arătat degetul mijlociu și mi-am văzut mai departe de drum.

Ea s-a ținut după mine.

— Fetele ca tine nu merită să poarte hijab, mi-a zis, ținând pasul cu mine. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă ai renunța la el!

În cele din urmă, m-am oprit. Am oftat și m-am întors spre ea.

— Ești întruchiparea a tot ce e mai rău în oameni, știai asta? A tot ce e mai rău în religie. Cei ca tine ne fac pe noi, ceilalți, să părem nebuni! Și nici măcar nu cred că îți dai seama de asta, am zis clătinând din cap. Nu știi absolut nimic despre mine, înțelegi? Habar nu ai cum am trăit, prin ce am trecut și de ce aleg să port hijab. Și nu e datoria ta să mă judeci pe mine și stilul meu de viață. Sunt o ființă umană cât de poate de bună, ai înțeles? Cât despre tine, n-ai decât să te duci dracului!

A rămas cu gura căscată, într-o expresie atât de dramatică, încât o clipă a părut un personaj dintr-o bandă desenată. A deschis ochii incredibil de mult și gura ei forma un „o” perfect.

— Uau! a exclamat ea.

— La revedere!

— Ești și mai îngrozitoare decât te credeam.

— Cum zici tu.

— O să mă rog pentru tine.

— Mersi! i-am zis și am luat-o din nou din loc. Am un test după prânz, așa că ar fi grozav dacă ți-ai putea canaliza întreaga energie în acea direcție.

— Ești o ființă groaznică! mi-a strigat.

Eu am plecat, făcându-i cu mâna în semn de rămas-bun.

Ocean stătea sub copacul meu.

Când m-a văzut apropiindu-mă, s-a ridicat.

— Bună! mi-a zis.

Avea o privire atât de luminoasă - de fericită - în lumina soarelui! Era o zi frumoasă, de sfârșit de octombrie. Oficial, era toamnă. Era răcoare, și îmi plăcea la nebunie!

— Bună! i-am răspuns zâmbind.

— Cum a fost ziua asta pentru tine? am întrebat amândoi în același timp.

— Ciudată, am răspuns la unison.

El a râs.

— Da, a zis, trecându-și mâna prin păr. Ciudată rău.

M-am abținut cu greu să nu-i spun *Ți-am zis eu*, pentru că nu voiam să fiu genul acela de persoană, cu toate că îi spusesem că așa va fi, prin urmare am ales o variațiune a aceleiași fraze, sperând că nu o să observe:

— Da, i-am zis. Mi-am... imaginat că așa va fi.

— Da, da. Știu, mi-a spus rânjind.

— Așadar, am zis, întorcându-i zâmbetul. Îți pare rău? Ești gata să renunți?

— Nu! mi-a răspuns, părând o clipă de-a dreptul supărat. Bineînțeles că nu.

— Bine, am ridicat eu din umeri. În cazul ăsta, să înceapă distracția!

23
DOUĂZECI ȘI TREI

Primele două săptămâni nu au fost chiar aşa de rele cum mă aşteptasem, cu excepţia faptului că începusem postul, care mă cam obosea. Sincer, Ramadanul era luna mea preferată din an, oricât de bizar ar suna. Majoritatea oamenilor nu se omorau să țină post o lună întreagă – în fiecare zi de la răsărit până la apus –, dar mie îmi plăcea la nebunie. Îmi plăcea nespus senzația pe care mi-o dădea. Simțeam că mi se deschidea sufletul şi mi se ascuțea mintea; atunci îmi simțeam mintea limpede cum rareori mi se mai întâmpla în tot restul anului. Și asta mă făcea parcă mai puternică. După ce supravieţuiam unei luni întregi de concentrare şi autodisciplină, mă consideram în stare să depăşesc orice obstacol. Fie mental, fie fizic.

Navid *ura* asta.

Toată ziua nu făcea decât să se plângă. Nu era niciodată mai enervant decât în timpul Ramadanului. Se văicărea întruna. Susţinea că postul îi distruge dieta echilibrată, constând în grătar din piept de pui, şi îşi studia muşchii abdominali în oglindă. Zicea că postul îl încetinește, că muşchii lui au nevoie de energie, că toate eforturile lui se duceau pe apa sâmbetei, că pierde prea mult în greutate, că slăbește pe zi ce trece mai tare și că nu ştia ce se va alege de musculatura lui, pe care se chinuise să o

lucreze atât de mult! În plus, îl durea capul, era obosit și îi era sete; apoi își studia din nou abdomenul și, scoțând un sunet furios, exclama: „E un mare rahat!"

Și o ținea așa cât era ziua de lungă.

Deloc surprinzător, Ocean era curios în legătură cu toată povestea. Renunțasem să mai folosesc cuvântul *fascinat* ca să descriu felul în care se atașa de mine și de viața mea, fiindcă sensul peiorativ al cuvântului nu mi se mai părea corect. De fapt, sentimentele lui păreau atât de sincere, încât nici măcar nu mai eram în stare să-l tachinez în această privință. Era genul pe care îl răneai ușor. Într-o zi, când m-a întrebat din nou despre mâncarea persană, iar eu m-am amuzat că știe așa puține, că avusese impresia că falafelul și humusul sunt mâncăruri de-ale noastre, dintr-odată s-a simțit atât de jenat, încât a refuzat să se mai uite la mine.

Așa că încercam să-l iau cu duhul blândeții.

Așa cum susținuse, lui Ocean nu părea să-i pese de ciudățenia generală care descria situația noastră. Dar eram totodată foarte atenți. Evenimentele legate de baschet deveniseră și mai dese decât mă așteptasem – Ocean era ocupat mai tot timpul. Așa că o luam pas cu pas.

La început nu am făcut prea multe.

Nu i-am cunoscut pe prietenii lui. Nu m-am dus la el acasă. Nu petreceam tot timpul împreună; nici măcar nu mâncam mereu la prânz împreună. Ca să fiu sinceră, toate astea se întâmplau la propunerea mea, nu a lui. Ocean nu era prea încântat de distanța pe care o impuneam, dar numai așa simțeam că pot să fac față – voiam ca lumile noastre să se contopească treptat, fără să semene haos –, iar el accepta resemnat. Cu toate astea, îmi era teamă. Mă temeam de toate lucrurile cărora va trebui să le facă față. De cele cu care poate că dădea piept deja.

Îl întrebam zilnic cum se simte, dacă se întâmplase ceva, dacă cineva făcuse vreun comentariu, dar el refuza să discute. Zicea că nu vrea să se gândească la asta. Nu voia să întreţină astfel de situaţii.

Aşa că am cedat.

După o săptămână, am renunţat să-l mai iscodesc.

Nu voiam decât să mă bucur de prezenţa lui.

Weekendul următor avea loc un alt concurs de breakdance, la puţin timp după ce eu şi Ocean începuserăm să ieşim, oficial, împreună, şi eram foarte entuziasmată. Voiam să vină cu mine, să vadă cum e să asişti personal la aşa ceva şi, ca bonus, era o ieşire cu aprobarea părinţilor, ceea ce făcea mai lesne de crezut orice minciună suplimentară pe care le-o spuneam mamei şi tatălui meu. Nu aveam de gând să le mărturisesc adevărul despre Ocean, căci nu-mi puteam imagina că m-ar fi lăsat să ies noaptea în compania unui băiat dornic să mă sărute, şi nu mă deranja deloc să mint în legătură cu asta. Părinţilor mei nu le-ar fi păsat de rădăcinile şi de religia lui Ocean; ştiam asta deja. Dimpotrivă, ar fi dezaprobat întâlnirea noastră indiferent cine ar fi fost el. Sub nicio formă nu voiau să accepte faptul că sunt o adolescentă obişnuită, pe care o atrag băieţii, şi cu asta, basta! Aşa că mă simţeam uşurată că nu trebuie să le dau nicio explicaţie. Toată povestea era deja suficient de dramatică fără să-i mai implic şi pe părinţii mei şi inevitabilele lor crize.

În ultimă instanţă, mi-am zis că o să ticluiesc un plan; aveam să petrec o sâmbătă seară foarte amuzantă. În plus, Ocean îi putea cunoaşte oficial pe Navid şi pe ceilalţi băieţi, iar eu aveam ocazia să-l introduc în această lume pe care o iubeam. Dar, când i-am spus lui Ocean, el a părut surprins. Apoi, politicos.

— O! a exclamat el. Bine. Sigur.

Ceva nu era în regulă.

— Nu-ți surâde planul meu, am zis. Nu ți se pare prea bun.

Vorbeam la telefon. Era târziu, foarte târziu, și eu șușoteam din nou de sub așternuturi.

— Nu, nu, mi-a zis râzând. E un plan grozav. Mi-ar plăcea nespus să văd o întrecere din astea – sună excelent –, doar că...

A ezitat. A râs din nou și, în cele din urmă, l-am auzit oftând.

— Ce e? l-am întrebat.

— De fapt, îmi doream să fim singuri.

— O! am exclamat și mi-a venit inima la loc.

— Iar tu mă inviți să ies cu tine și cu încă... patru tipi, a continuat și, din vocea lui, am dedus că zâmbea. Ceea ce e în regulă, dacă asta îți dorești, doar că eu...

— Uau! Ce proastă sunt!

— Ce? Nu, nu ești proastă. Să nu mai spui asta, m-a rugat. Nu ești proastă. Eu sunt egoist. Eram nerăbdător să te am doar pentru mine.

Mi-am simțit obrajii învăluiți de o căldură plăcută și am zâmbit.

— Putem să le facem pe amândouă? mi-a propus. Să participăm la eveniment și apoi, nu știu, să facem ceva doar noi doi?

— Categoric, am încuviințat.

Evenimentul avea loc târziu, mult după apusul soarelui, așa că Navid și cu mine am terminat postul și am cinat înainte să ieșim în oraș. Am mers împreună cu mașina, apoi, când am ajuns, ne-am întâlnit cu Carlos, cu Jacobi și cu Bijan în parcare. Ceva mai târziu și-a făcut apariția și Ocean, dar ne-am întâlnit înăuntru, după ce am schimbat mai întâi câteva mesaje.

Încăperea era ticsită de lume.

Mai asistasem deja la câteva dueluri – aveau loc aproape la fiecare sfârşit de săptămână –, dar acesta era de departe cel mai important. Trupele din seara aceasta erau mai bune, miza era mai mare. Privind în jur, mi-am dat seama că părinţii mei sigur nu ştiau la ce fel de eveniment consimţiseră să mergem în tot acest timp; nu-mi imaginam că, dacă ar fi venit şi ar fi văzut ce se petrecea aici, ar mai fi aprobat să venim.

Nu prea era un loc potrivit pentru nişte adolescenţi.

Majoritatea celor prezenţi păreau studenţi – sau aproape –, dar, deşi arătau ca o adunătură de huligani, în realitate nu erau. Aspectul participanţilor era aşa cum te-ai fi aşteptat – piercing-uri, tatuaje, o puzderie de hanorace şi pantaloni de trening –, dar nu îţi puteai da seama prea uşor care dintre ei e cel mai bun. Era mereu o surpriză. Ştiam, de exemplu, că un coreean aflat în celălalt capăt al încăperii, care rareori vorbea şi care mereu venea la dueluri îmbrăcat cu aceeaşi cămaşă albă, modestă, aceiaşi pantaloni şi aceiaşi ochelari cu rame subţiri, mai târziu se lăsa într-un şort de culoare metalizată şi executa mişcările *air flare*[1] ca nimeni altul. Erau momente când, după încheierea duelului şi cât timp muzica duduia în continuare, participanţii se adunau roată şi te dădeau pe spate. Nu era nimic oficial. Era pură adrenalină.

Adoram asta.

Ocean măsura încăperea cu privirea, cu ochii mari. Trupele se pregăteau, juriul se aşeza la locul lui, iar DJ-ul încălzea atmosfera, dând basul atât de tare, încât făcea pereţii să vibreze. Trebuia să strigăm ca să ne auzim.

— Asta faci tu în weekend? m-a întrebat.

---

[1] Mişcare acrobatică, în care dansatorul îşi învârteşte corpul în jurul unei axe verticale, rotindu-şi picioarele în aer, şi descrie o mişcare circulară pe ringul de dans, deplasându-se pe mâini (n. tr.).

— Asta, plus teme, i-am răspuns râzând.

Încăperea era atât de aglomerată, încât eu şi Ocean ne aflam deja foarte aproape unul de celălalt. Stătea în spatele meu, ca să nu-mi obstrucţioneze vederea, şi nu i-a trebuit decât un pas ca să elimine distanţa de câţiva centimetri dintre noi. I-am simţit mâinile pe talie şi am inspirat adânc; m-a tras încet în spate, mai aproape de el. A fost o mişcare discretă; nu cred că a mai observat cineva. Mulţimea era aşa de zgomotoasă şi dezlănţuită, că abia îi zăream capul lui Navid câţiva metri mai încolo. Dar mi-am petrecut restul serii cu mintea în două locuri în acelaşi timp.

Evenimentul a fost uimitor. Duelurile mi s-au părut dintotdeauna palpitante. Adoram să văd oamenii făcând lucruri la care erau foarte buni, iar trupele care se duelau erau mereu dintre cele mai bune.

Dar, de data asta, pentru mine nu a mai fost la fel. Eram numai pe jumătate prezentă.

Cealaltă jumătate era concentrată în fiecare clipă la trupul cald şi puternic care stătea lipit de mine. Nu crezusem că e posibil ca un lucru atât de simplu să aibă un efect în felul ăsta de puternic asupra sistemului meu cardiovascular, dar inima mea nu-şi încetinea nicio clipă bătăile rapide! Nu reuşeam să mă relaxez deloc. Nu ştiam cum. Nu petrecusem niciodată o oră atât de aproape de cineva! Aveam nervii încordaţi la maximum, iar senzaţia era cu atât mai intensă, cu cât nu vorbeam mai deloc. Nu ştiam cum să spun cu voce tare că era o nebunie felul în care cineva poate să transmită altcuiva atâtea senzaţii cu aşa de puţin efort! Dar ştiam că şi eu, şi Ocean ne gândeam la acelaşi lucru. Îmi dădeam seama din mişcările subtile alte trupului lui. O auzeam în felul în care inspira uşor, dar sacadat. În respiraţia lui încordată, atunci când s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— De unde naiba ai apărut?

Am întors capul puțin, cât să-i văd fața, și i-am șoptit:

— Credeam că ți-am spus că m-am mutat aici din California.

Râzând, Ocean m-a tras și mai aproape, cuprinzându-mi talia cu brațele, apoi a clătinat din cap și mi-a zis:

— Nu a fost deloc amuzant. A fost o glumă proastă.

— Știu. Îmi pare rău! i-am spus râzând. Doar că îmi dai o stare de agitație.

— Chiar așa?

Eu am dat din cap că da.

L-am simțit inspirând adânc, pieptul umflându-i-se. Nu a comentat nimic, dar am perceput tremurul respirației, atunci când a expirat.

24
DOUĂZECI ȘI PATRU

În seara aceea, Navid m-a scos din încurcătură.

După ce mulțimea s-a retras, mi-a înlesnit plecarea undeva cu Ocean o oră.

— O oră, nu mai mult, m-a avertizat. Doar atât pot să-ți ofer. E târziu deja și, dacă te duc acasă mai târziu de ora unsprezece, mama o să mă ucidă. Bine?

Eu m-am mulțumit să-i zâmbesc.

— Nu, nu, mi-a zis, clătinând din cap. Fără zâmbete. Mă întorc fix într-o oră. Și lasă zâmbitul. Vreau să te găsesc pe jumătate fericită când mă întorc. Dacă te distrezi prea mult, voi fi nevoit să trag o bătaie cuiva. Pari un tip de treabă, dar vreau să-ți fie clar că, dacă-i faci vreun rău, te omor, a zis apoi, uitându-se la Ocean. Ai înțeles?

— Navid...

— Nu, nu, am înțeles, a râs Ocean. E în regulă. Am băgat la cap.

Navid l-a cercetat cu atenție.

— Bun băiat!

— Pa! i-am zis.

Navid a ridicat o sprânceană la mine, apoi, în cele din urmă, a plecat.

Ocean și cu mine am rămas deodată singuri în parcare și, cu toate că luna era abia în primul pătrar, cerul era frumos și strălucitor. În aer pluteau un miros înghețat și proaspăt și aroma unei plante al cărei nume nu îl cunoșteam, dar care părea că se trezise la viață în ultimele câteva seri.

Deodată, lumea părea plină de promisiune.

Ocean m-a condus la mașina lui și, abia după ce mi-am pus centura de siguranță, mi-am dat seama că nu îl întrebasem unde mergem. Într-un fel, nici nu-mi păsa. Aș fi fost mulțumită doar să stăm în mașină și să ascultăm muzică.

Atunci mi-a zis, fără să-l întreb, că mergem într-un parc.

— E în regulă? m-a întrebat, uitându-se la mine. E unul dintre locurile mele preferate. Voiam să ți-l arăt și ție.

— Sună grozav! i-am zis.

Când a pornit mașina, am coborât geamul și m-am sprijinit de portieră, cu brațele pe geamul deschis și capul lăsat pe brațe. Am închis ochii, savurând vântul care îmi biciuia fața. Adoram vântul. Adoram aroma nopții. Mă umplea de o fericire imposibil de descris.

Ocean a tras într-o parcare.

În depărtare, în lumina felinarelor, se zărea conturul discret al unor dealuri joase, acoperite de verdeață. Părea un parc imens, care se întindea la nesfârșit, dar era, în mod evident, închis la ora aceea. Și totuși, era luminat de felinarele puternice ale unui teren de baschet din apropiere.

Nu era deloc impresionant. Terenul părea părăsit, iar coșurilor le lipseau plasele. Dar câteva felinare stradale îi dădeau un aspect impunător, în special la această oră târzie din noapte. Ocean a oprit mașina. Deodată, totul s-a cufundat în întuneric. Doar în depărtare se zărea o lumină difuză, lăptoasă. Deveniserăm niște simple siluete.

— Aici am învățat să joc baschet, mi-a explicat în șoaptă. Aici vin uneori, când simt că îmi pierd mințile, a zis, apoi a făcut o pauză. În ultima vreme vin des aici. Încerc întruna să-mi amintesc că nu am urât dintotdeauna baschetul.

I-am cercetat chipul în întuneric.

Aveam foarte multe să-i spun, dar părea un subiect așa de important pentru el, încât voiam totodată să fiu atentă. Nu știam dacă era bine să-i spun ce aveam de gând.

În cele din urmă i-am zis.

— Nu înțeleg de ce *ești nevoit* să joci baschet! Dacă-ți displace în felul ăsta de mult, nu poți, pur și simplu, nu știu, să renunți?

Ocean a zâmbit. Se uita drept înainte, prin parbriz.

— Apreciez că te-ai gândit să-mi spui asta, mi-a zis. Face ca totul să pară așa de simplu! a zis oftând. Dar, aici, oamenii sunt nebuni după baschet. E mai mult decât un joc. E, mai degrabă, un stil de viață. Dacă renunț, voi dezamăgi o grămadă de lume. Voi enerva o grămadă de lume. Și ar fi... foarte rău.

— Da, înțeleg, am zis. Dar cui îi pasă?

El s-a uitat la mine și a ridicat din sprâncene.

— Vorbesc serios. E adevărat că nu mă pricep la baschet, dar nu-mi e greu să-mi dau seama că ești obligat să faci ceva ce nu-ți dorești. Așa că de ce ai face-o – de ce să te supui la un asemenea chin – de dragul altcuiva? Ce câștigi din asta?

— Nu știu, a zis el încruntându-se. Doar că îi cunosc pe oamenii ăștia. Baschetul este singurul lucru despre care mai discut cu mama. Iar pe antrenorul meu îl știu dintotdeauna – îl cunosc încă dinainte să încep să joc în liceu –, și el și-a pierdut atâta timp ajutându-mă, antrenându-mă. Simt că îi datorez asta. Iar acum se bazează pe mine să joc. Nu doar pentru el, ci pentru întreaga școală. În ultimii doi ani – clasa a unsprezecea

și a douăsprezecea - pentru asta ne-am tot pregătit. Echipa mea se bazează pe mine. E greu să dau înapoi acum. Nu pot să-i trimit la naiba pe toți.

Am tăcut o clipă. Îmi era tot mai limpede că sentimentele lui Ocean în legătură cu acest sport erau mult mai complicate decât lăsa să se înțeleagă. Erau atâtea lucruri în legătură cu orașul acesta și cu interesele lui pe care eu încă nu le înțelegeam. Poate că eram incapabilă să o fac.

Cu toate acestea, aveam încredere în instinctul meu.

— Ascultă, i-am zis cu blândețe. Nu cred că ar trebui să continui ceva ce nu te face să te simți bine, înțelegi? Nu trebuie să renunți la baschet. Nu asta e soluția. Vreau să subliniez un lucru. Ceva la care sper că te vei gândi data viitoare când te simți presat de povestea asta.

— Da?

Am oftat.

— Te gândești întruna dacă-i vei dezamăgi sau nu pe oamenii ăștia. Pe mama ta. Pe antrenor. Pe colegii de echipă. Și pe toți ceilalți. Dar nimănui nu pare să-i pese că te dezamăgește *pe tine*. Ceilalți te rănesc permanent, i-am zis. Iar asta mă face să-i urăsc.

El a clipit.

— Nu e corect, i-am șoptit. În mod evident, suferi din cauza asta, iar lor nu le pasă nici cât negru sub unghie.

Ocean și-a întors privirea.

— Uau! a exclamat el râzând. Nimeni nu mi-a mai expus astfel situația.

— Mi-ar plăcea să îți iei singur apărarea. Te frămânți atâta cu privire la alții. Dar eu o să-mi fac griji pentru tine. O să fac eu asta pentru tine, bine?

Ocean a înlemnit. S-a întors la mine cu o privire impenetrabilă.

— Bine, a șoptit într-un târziu.

Eu am șovăit.

— Scuze! Am fost răutăcioasă? Toată lumea îmi spune că sunt răutăcioasă, dar nu o fac intenționat, nu voiam decât să...

— Eu cred că ești perfectă, m-a întrerupt el.

Pe drumul de întoarcere, am tăcut amândoi. Am stat învăluiți într-o tăcere reconfortantă, până când, în cele din urmă, Ocean a dat drumul la radio. M-am uitat la el, la mâinile lui scăldate de lumina lunii, în timp ce alegea o melodie, ale cărei versuri nu le auzeam și nici nu aveam să mi le amintesc vreodată.

Inima îmi bătea nebunește.

Mult mai târziu în noaptea aceea, mi-a scris.

îmi e dor de tine
mi-aș dori să te pot ține în brațe

M-am holbat îndelung la cuvintele acelea, copleșită de emoții.

și mie îmi e dor de tine
atât de dor

Stăteam întinsă în pat, cu ochii pironiți în tavan. Abia respiram. Mă întrebam de ce, atunci când te simți bine, îți vine greu să respiri, când telefonul a bâzâit din nou.

ador faptul că te gândești mine
începeam să cred că nimeni nu-și mai face griji pentru mine

Ceva din sinceritatea lui mi-a frânt inima.

e ciudat?
să-ți dorești ca un om să-și facă griji pentru tine
nu e ciudat
e ceva omenesc

Apoi l-am sunat.

— Bună! mi-a zis, dar vocea lui era pierită, oarecum absentă. Părea trist.

— O, iartă-mă! Dormeai?

— Nu, nu. Doar stăteam în pat.

— Și eu.

— Sub pătură?

— Fie vorbim așa, fie nu vorbim deloc, bine? am zis eu, râzând.

— Nu mă pot plânge, mi-a spus, și mai că l-am văzut zâmbind. Accept orice-mi poți oferi.

— Serios?

— Îhî.

— Pari somnoros.

— Da, a recunoscut în șoaptă. Nu știu. Sunt obosit și totodată foarte fericit.

— Chiar așa?

— Da, mi-a șoptit. Mă faci atât de fericit! a zis, a inspirat adânc și a râs. Ești ca un drog pentru mine.

Am zâmbit, neștiind ce să-i răspund.

— Mai ești acolo?

— Da, sunt aici.

— La ce te gândești?

— Mă gândeam că mi-ar plăcea să fii aici.

— Da?

— Da. Ar fi grozav.

El a râs și m-a întrebat de ce.

Aveam sentimentul că amândoi ne gândeam la același lucru și că niciunul dintre noi nu îi dădea glas. Dar îmi dorisem toată noaptea să îl sărut. De fapt, mă gândisem insistent la asta. Mă gândisem la trupul lui, la cum mă simțisem când mă aflasem în brațele lui, dorindu-mi să mai fim singuri, să avem mai mult timp la dispoziție, visând la mai mult. Mai mult din toate. Deseori visam cu ochii deschiși că e aici, în camera mea. Mă întrebam cum ar fi să adorm în brațele lui. Voiam să experimentez tot soiul de momente alături de el.

Mă gândeam la asta tot timpul.

Ceva îmi spunea că spera să i-o mărturisesc. Cu voce tare. În seara asta. Poate chiar acum. Iar gândul ăsta mă speria de moarte.

Întotdeauna făcuse el pasul și în locul meu.

Mereu își mărturisise deschis sentimentele. Îmi spunea cum se simte, chiar și atunci când un lucru era nesigur, când altfel eu aș fi tăcut.

Așa că am încercat să fiu curajoasă.

— Mi-e dor de tine, i-am șoptit. Știu că nu au trecut decât câteva ore de când te-am văzut, dar îmi e deja dor de tine. Vreau să-ți văd chipul. Vreau să îți simt brațele în jurul meu, am spus închizând ochii. Pari atât de puternic și mă faci să mă simt în siguranță - ești extraordinar! i-am șoptit. Ești atât de minunat, că uneori nu-mi vine să cred că exiști cu adevărat!

Am deschis ochii, ținând telefonul încins apăsat pe obrazul îmbujorat, și m-am simțit ușurată când el nu a spus nimic. Am lăsat liniștea să mă învăluie, ascultându-l cum respiră. Tăcerea lui îmi dădea senzația că plutesc, că tocmai aterizasem într-un confesional.

— În seara asta mi-am dorit sincer să te sărut, am șoptit. Mi-ar plăcea să fii aici.

L-am auzit oftând.

Sau, mai degrabă, expirând încet și prelung. Avea vocea încordată și ușor gâtuită când, în cele din urmă, a zis:

— Chiar nu ai cum să ieși din casă la ora asta?

— Mi-aș dori să pot, am zis râzând. Și crede-mă că m-am gândit la asta.

— Nu cred că te-ai gândit la fel de mult ca mine.

— Ar trebui să închid, i-am spus zâmbind. E trei dimineața.

— Chiar așa?

— Da.

— Uau!

Am râs din nou încet.

Ne-am urat noapte bună.

Am închis ochii, strângând telefonul la piept, și am simțit camera învârtindu-se cu mine.

25
DOUĂZECI ȘI CINCI

Ocean și cu mine am petrecut mai bine de trei săptămâni fără nicio problemă. Din când în când, lumea ne privea întrebătoare, dar regulile mele în legătură cu timpul petrecut împreună nu lăsaseră ca lucrurile să scape de sub control. Vorbeam aproape în fiecare seară, ne vedeam cât de des ne permitea orarul, însă la școală păstram distanța. Curând, majoritatea oamenilor își văzuseră de treburile lor, neavând nimic nou de povestit. Refuzam să le hrănesc bârfele. Nu răspundeam la întrebările stupide ale celor din jur. Ocean își dorea mult să mă ducă el cu mașina la școală, dar, cu toate că și eu îmi doream la fel de mult, nu i-am acceptat propunerea, fiindcă nu voiam să ne dăm în spectacol.

Lui nu-i plăcea asta. De fapt, ura felul în care îl respingeam. Dar, cu cât mă îndrăgosteam mai tare de el, cu atât voiam să-l protejez mai mult. Și dragostea era tot mai mare în fiecare zi.

Într-o zi ne-am oprit la dulăpiorul meu, ca să-mi schimb cărțile, iar el m-a așteptat sprijinindu-se de peretele metalic al compartimentelor acelora urâte, trăgând cu ochiul din când în când în dulăpiorul meu deschis. Dintr-odată, privirea i s-a însuflețit.

— Ăla e jurnalul tău? m-a întrebat.

A întins mâna şi a înşfăcat caietul jerpelit - atunci mi-am simţit inima bătând atât de repede, că parcă vedeam numai scântei în faţa ochilor. I l-am smuls din mână şi l-am strâns la piept o clipă, de-a dreptul îngrozită. Nu voiam să-l citească. Niciodată. Aveam să-mi pierd orice fărâmă de demnitate în prezenţa lui dacă ar fi citit pasajele lungi care descriau ce simt când sunt cu el - sau măcar în preajma lui. Erau mult prea grăitoare.

Probabil că avea să mă considere nebună.

El s-a amuzat de mine, de expresia mea, de viteza cu care îi smulsesem jurnalul, dar, în final, m-a luat de mână zâmbind. Mi-a mângâiat palma cu degetele şi jur că uneori nu era nevoie de nimic mai mult ca să simt că mi se învârteşte capul!

Mi-a strâns mâna la piept. Deseori îmi strângea mâinile la piept, iar eu nu înţelegeam exact de ce o face. Nu mi-a explicat niciodată, dar nu mă deranja. Mi se părea adorabil.

— De ce nu vrei să-ţi citesc jurnalul? m-a întrebat.

Am clătinat din cap, cu ochii cât cepele.

— E foarte plictisitor.

El a râs zgomotos.

Îmi amintesc limpede când l-am văzut prima oară - m-am uitat la el exact când Ocean râdea, pentru că simţisem că cineva mă străpungea cu privirea. Rareori îmi venea să caut sursa privirilor aţintite asupra mea, dar acum era altceva. Era o nevoie stringentă. Şi atunci m-am întors şi l-am văzut pe antrenorul lui de baschet pentru prima dată.

A clătinat din cap la mine.

Eram atât de surprinsă, că am făcut un pas în spate. Nu am ştiut cine e tipul, până când Ocean nu s-a uitat să vadă ce m-a

speriat. Fața i s-a luminat. L-a salutat și, cu toate că tipul - am aflat atunci că era antrenorul Hart - a răspuns frumos cu un semn din cap, am sesizat milisecunda în care a ezitat, analizând detaliile aspectului meu. L-am văzut uitându-se rapid la mâinile noastre împreunate.

Apoi s-a îndepărtat.

Iar eu m-am simțit cuprinsă de o stare de greață.

26
DOUĂZECI ȘI ȘASE

Ocean a venit pe la noi de Ziua Recunoştinţei.

Părinții mei adorau Ziua Recunoştinţei și o sărbătoreau foarte frumos. Totodată, mama avea o slăbiciune: ținea mereu uşa deschisă pentru cei care nu aveau unde să meargă, mai ales de sărbători. Era o tradiție în familia noastră. În fiecare an, la masa de Ziua Recunoştinţei se strângeau diverşi musafiri; mereu era câte cineva – de obicei prieteni de-ai fratelui meu – care nu avea familie cu care să petreacă acea zi sau care își ura familia și nu voia să-și petreacă ziua împreună. Cu toții își găseau refugiu în casa noastră.

Aşa îi convinsesem pe părinții mei să-l lase pe Ocean să vină.

Nu le-am spus decât că e un prieten de la şcoală, un prieten despre care am pretins că nu are cu cine să pregătească un curcan de Ziua Recunoștinței, dar care e foarte interesat de mâncarea persană.

Ultima informaţie i-a încântat enorm pe părinții mei.

Aşteptau mereu ocazia să-i învețe pe alții secretele mâncărurilor persane. Orice mâncare fusese inventată de persani şi, chiar dacă n-ar fi inventat-o, cu siguranţă o îmbunătăţiseră. Dacă ştiai să le explici cu delicateţe şi în detaliu că exista ceva ce

persanii nu inventaseră şi nici nu îmbunătăţiseră, părinţii mei susţineau că atunci probabil că nu merita să încerci acel lucru.

Partea interesantă e că anul acesta Ziua Recunoştinţei picase fix în mijlocul Ramadanului, aşa că aveam să ne întrerupem postul şi să luăm cina toţi odată. Dar începeam devreme pregătirile pentru cină, iar musafirii erau mereu invitați să ne ajute.

Navid s-a văicărit toată ziua, deși primise cea mai simplă sarcină, aceea de a face piureul de cartofi. Ocean îl găsea pe Navid amuzant. Am încercat să-i explic că fratele meu nu făcea nimic, că era extrem de enervant când ținea post, dar Ocean a ridicat din umeri.

— Cu toate astea, e amuzant, mi-a zis.

Poate veți fi surprinşi să aflaţi că părinţilor mei le-a plăcut enorm de Ocean. Poate pentru că nu i-a contrazis când i-au explicat că în limba persană Shakespeare se pronunță *sheikheh peer*, care înseamnă „șeic bătrân", şi că ei considerau că e o dovadă clară că Shakespeare a fost, de fapt, un erudit persan. Sau poate pentru că Ocean a mâncat tot ce i-au pus în față şi pentru că părea că a savurat bucatele din plin. Părinții mei pregătiseră şase feluri de mâncare complet diferite pentru prietenul meu care nu mai încercase niciodată mâncarea persană. Se uitau la el cum mănâncă şi, de fiecare dată când spunea că îi place, ei ridicau privirea la mine radiind, mândri ca nişte păuni, găsind în Ocean o dovadă în plus că persanii inventaseră exclusiv cele mai bune lucruri, inclusiv mâncarea.

Ocean stătea răbdător lângă tata, căruia îi plăcea să le arate tuturor clipurile lui preferate de pe internet. Nu a dat nici cel mai mic semn de iritare, nici măcar atunci când tata l-a obligat să urmărească videoclip după videoclip despre designul şi eficiența robinetelor de proveniență europeană.

Mai târziu, după terminarea mesei, când mama a pornit samovarul, Ocean a ascultat cu atenţie în timp ce părinţii mei încercau să-l înveţe limba persană. Doar că nu îi explicau cu adevărat, ci doar discutau. Nu înţeleg de ce mama era convinsă că poate întipări în creierul cuiva talentul de a vorbi limba persană.

Tocmai spusese ceva foarte complicat şi dădea din cap spre Ocean, despre care credea că va fi un student desăvârşit, fiindcă de ce *n-ar vrea* să înveţe persana, câtă vreme persana era, în mod evident, cea mai bună dintre limbi, aşa că a repetat fraza. Apoi i-a făcut semn lui Ocean.

— Aşadar, ce-am spus? l-a întrebat.

Ocean a făcut ochii cât cepele.

— Nu aşa înveţi pe cineva o limbă străină, am intervenit eu, dându-mi ochii peste cap. Nu-l poţi învăţa persana prin osmoză.

Mama m-a concediat, fluturând din mână.

— Înţelege el, mi-a răspuns, uitându-se la Ocean. Înţelegi, nu? Înţelege, i-a zis tatălui meu.

Tata a încuviinţat din cap, de parcă era lucrul cel mai limpede din lume.

— Ba nu înţelege! am insistat eu. Nu vă mai purtaţi atât de ciudat!

— Dar nu suntem ciudaţi, a protestat tata, cu o expresie jignită. Lui Ocean îi place persana, a zis, uitându-se la prietenul meu. Nu-i aşa, băiete?

— Da, a răspuns el.

Iar părinţii mei s-au simţit încântaţi.

— Asta-mi aminteşte de o poezie pe care am citit-o aseară, a reluat tata, cu privirea tot mai însufleţită.

S-a ridicat în grabă de la masă şi a dat fuga după ochelari şi după cărţi.

Eu am gemut.

— O să stăm aici toată noaptea, i-am şoptit mamei. Opreşte-l!

Mama mi-a făcut semn să iau loc.

— *Harf nazan*, mi-a zis, adică „fă linişte".

Apoi l-a întrebat pe Ocean dacă mai vrea nişte ceai, iar el a zis că nu, mulţumesc, şi totuşi ea i-a mai turnat puţin, iar tata a petrecut restul serii citind şi traducând poezie veche persană - Rumi, Hafez, Saadi -, unii dintre cei mai mari poeţi, şi eu m-am întrebat dacă Ocean va mai sta vreodată de vorbă cu mine. De fapt, adoram acest ritual al părinţilor mei; petrecusem multe nopţi cu ei la masa din bucătărie, mişcată până la lacrimi de câte un vers deosebit de profund. Problema acum era că îţi lua o veşnicie să traduci din persana veche în engleză. Chiar şi o simplă poezie dura nespus de mult, fiindcă părinţii mei petreceau zece minute traducând din persana veche în persana modernă, apoi mă rugau să îi ajut să o traducă din persana modernă în engleză.

— Ei bine, nu e acelaşi lucru, au zis douăzeci de minute mai târziu, ridicând mâinile în aer. În engleză, pur şi simplu, nu e la fel! Nu are aceeaşi savoare. Se pierde din emoţie. Va trebui să înveţi persană! i-au spus lui Ocean, care s-a mulţumit să le zâmbească.

Nu a durat mult până când au început să-i ceară încuviinţarea. Ori de câte ori le spuneam să-l lase, să-i mai dea o pauză, se întorceau la Ocean, aşteptând ca el să-i susţină. Desigur că, din politeţe, el le-a luat apărarea, insistând că nu îl deranjează, iar mama l-a întrebat încă o dată dacă mai vrea ceai, el a răspuns că nu, dar ea i-a mai turnat puţin, apoi l-a întrebat dacă mai vrea ceva de mâncare şi el a zis că nu, mulţumesc, şi ea i-a umplut patru caserole cu resturi de mâncare, pe care i le-a pus în faţă. Totuşi, când a văzut mâncarea, Ocean a părut sincer recunoscător, aşa că, până la finalul serii, părinţii mei erau pe

jumătate îndrăgostiți de el, gata să renunțe la mine în schimbul unui adolescent exemplar.

— E atât de politicos! îmi repeta mama întruna. Tu de ce nu ești așa? Cu ce-am greșit noi? a continuat, uitându-se la Ocean. Ocean, *azizam*[1], a zis, te rog să-i spui lui Shirin să nu mai înjure atât.

O clipă, Ocean a fost cât pe ce să se dea de gol. Era gata să izbucnească în râs, dar s-a abținut în ultimul moment.

Eu l-am străfulgerat cu privirea.

Mama continua să vorbească:

— Folosește cuvinte ca „tâmpit" și „rahat" la tot pasul. Și o întreb mereu: Shirin *joon*[2], de ce te obsedează rahatul într-atât? De ce e totul de rahat?

— Iisuse! Mamă! am exclamat eu.

— Nu-l amesteca pe Iisus în povestea asta! m-a certat ea, arătând spre mine cu lingura de lemn, înainte să-mi dea una după ceafă cu ea.

— O, Doamne! am exclamat. Încetează!

Mama a oftat teatral.

— Vezi? i s-a adresat lui Ocean. N-are pic de respect.

El s-a mulțumit să zâmbească. Părea că abia se abține să nu transforme acel zâmbet într-un hohot de râs. A strâns din buze și și-a dres glasul. Dar ochii îl trădau.

În cele din urmă, a oftat și s-a ridicat, s-a uitat lung la grămada de cutiuțe de plastic din fața lui și a zis că ar fi mai bine să se retragă. Era miezul nopții. Nu glumeam când vă ziceam de clipurile acelea nesfârșite despre robinete.

Dar, în timp ce-și lua rămas-bun, se uita la mine de parcă nu-și dorea cu adevărat să plece, de parcă îi părea rău că trebuie

---

[1] „Dragul meu", în lb. persană în orig. (n. tr.).

[2] „Dragă", în lb. persană în orig. (n. tr.).

să o facă. I-am făcut cu mâna din celălalt capăt al încăperii, el le-a mai mulțumit o dată părinților mei și, când l-am văzut îndreptându-se spre sufragerie, am urcat la etaj. Nu voiam să rămân prea mult și să-mi iau la revedere de nenumărate ori. Părinții mei erau prea inteligenți; eram sigură că se prinseseră că sunt îndrăgostită de tipul ăsta, dar nu voiam să creadă că sunt obsedată de el. La nici măcar un minut după ce am închis ușa dormitorului, am auzit un ciocănit discret. Am rămas șocată să-i văd pe Navid și pe Ocean.

— Aveți cincisprezece minute, ne-a zis Navid. Cu plăcere, a adăugat și l-a împins pe Ocean în dormitorul meu.

Ocean zâmbea, clătinând din cap. Și-a trecut o mână prin păr, oftând și râzând în același timp.

— Sunt amuzanți ai tăi, mi-a zis. Navid m-a târât până aici, pretinzând că vrea să-mi arate banca de forță din camera lui. Chiar are așa ceva?

Eu am dat din cap că da. Dar începeam să intru în panică.

Ocean se afla la mine în dormitor, iar eu nu eram pregătită pentru asta. Absolut deloc. Știam că Navid încerca să-mi facă o favoare, dar nu avusesem ocazia să-mi fac ordine în cameră, să mă asigur că nu rămâne vreun sutien la vedere sau să, nu știu, să fac să par mai grozavă decât eram în realitate. Deodată m-am pomenit îngrijorată de cum se vede dormitorul meu prin ochii altcuiva.

Dar Ocean nu se uita în jur.

Patul meu mic, de o persoană, se afla în colțul din dreapta al camerei. Pilota era boțită, iar pernele stăteau unele peste altele, într-un echilibru precar. Pe pat zăceau aruncate la întâmplare câteva haine – un tricou și pantalonii scurți în care dormeam. Telefonul era pe noptieră, conectat la încărcător. Pe peretele opus se afla biroul, pe care se odihneau calculatorul

și o grămadă de cărți. În celălalt colț al camerei se afla un manechin, pe care fixasem o haină cu bolduri. Mașina de cusut aștepta alături, pe podea, iar lângă ea, o cutie plină cu toate celelalte materiale necesare – multe papiote, bolduri, o pernuță și plicuri cu ace.

În mijlocul camerei era un amestec de lucruri.

O mână de carioci stăteau înșirate pe covor, lângă un caiet de schițe, un casetofon vechi și o pereche și mai veche de căști de-ale tatălui meu. Pe perete nu era mare lucru, cu excepția unor schițe în creion, pe care le realizasem cu un an în urmă.

Am examinat încăperea în doar câteva secunde și am hotărât că e în regulă. Pe de altă parte, Ocean încă se uita insistent; el analiza totul și mai îndelung. Mă neliniștea.

— Dacă aș fi știut că o să urci la mine în cameră în seara asta, aș fi... făcut puțină ordine, am zis.

Dar el nu părea să mă audă. Privirea lui rămăsese ațintită asupra patului.

— Aici stai în fiecare seară, când vorbești cu mine? m-a întrebat. Atunci când te ascunzi sub pătură?

Am dat din cap că da.

S-a îndreptat spre pat și s-a așezat. S-a uitat în jur. Apoi mi-a observat pijamalele și s-a zăpăcit o clipă, după care a zis, ridicând privirea la mine:

— O, uau! Poate pare o prostie, dar tocmai mi-am dat seama că trebuie să îți dai jos eșarfa când ajungi acasă.

— Ăăă, da, am zis, râzând scurt. Nu dorm așa.

— Prin urmare, a reluat încruntându-se, noaptea, când vorbești cu mine, arăți cu totul altfel.

— Nu complet diferit. Dar cam așa ceva. Da.

— Și asta porți? m-a întrebat, atingând tricoul și pantalonii scurți de pe pat.

— Asta am purtat noaptea trecută, am încuviințat întrucâtva agitată, da.

— Noaptea trecută, a șoptit el, ridicând din sprâncene.

Apoi a inspirat adânc, și-a mutat privirea și a luat una dintre pernele mele de parcă ar fi fost de sticlă.

Petrecuserăm ore în șir la telefon noaptea trecută, discutând vrute și nevrute, și numai amintirea conversației noastre mi-a făcut inima să tresară. Nu știam exact la ce oră ne culcaserăm într-un final, dar era așa de târziu, că nu-mi mai amintesc decât cum mi-am vârât fără vlagă telefonul sub pernă, înainte să mă las, fericită, pradă viselor.

Voiam să-mi imaginez că și Ocean se gândește la ce mă gândesc eu: că și el simțea relația noastră consolidându-se cu o viteză înspăimântătoare și impresionantă. Nu știam cum sau dacă ar trebui să încetinesc puțin lucrurile. Dar nu aveam cum să știu cu certitudine. Iar Ocean tăcea de atâta vreme, că începeam să mă îngrijorez. Rămăsese nemișcat pe pat, cercetându-mi dormitorul cu privirea, așa că starea de nervozitate mi s-a amplificat și mai tare.

— E ciudat rău? am zis într-un târziu. Povestea asta e ciudată rău?

Ocean a râs și s-a ridicat, a clătinat din cap și a zâmbit.

— La asta crezi că mă gândesc acum?

Am ezitat, cumpănind din nou situația.

— Poate?

El a râs din nou. Apoi s-a uitat la ceasul meu de perete.

— Se pare că ne-au mai rămas doar cinci minute, a zis, înaintând și oprindu-se în fața mea.

— Da, am îngăimat.

S-a apropiat și mai mult de mine. Și-a strecurat mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor mei și aproape că mi s-a

oprit respirația. M-a tras spre el, trupurile ni s-au atins, iar el s-a aplecat, lipindu-și fruntea de a mea. M-a cuprins de talie și m-a ținut așa o clipă.

— Ascultă, mi-a șoptit. Pot să-ți spun că ești foarte, foarte frumoasă? Am voie să-ți spun asta?

Mi-am simțit obrajii arzând. Stătea atât de aproape, încât eram convinsă că îmi aude bătăile inimii. Trupurile noastre păreau lipite.

I-am șoptit numele.

M-a sărutat o dată încet, apoi a zăbovit, buzele noastre atingându-se în continuare. Îmi tremura tot corpul. Ocean a închis ochii.

— *E o nebunie*, a zis.

Apoi m-a sărutat cu disperare, pe neașteptate, și eu m-am simțit străbătută de un fior și de o căldură explozivă și mistuitoare. Dintr-odată am simțit că mă topesc. Avea buzele moi și mirosea atât de bine, că mi s-a golit mintea. Mâinile mi-au urcat de pe talie, pe spatele lui, și, dintr-o mișcare greșită, le-am băgat sub puloverul lui.

Am înmărmurit.

Atingerea pielii lui mi-a dat o senzație neașteptată. Inedită. Oarecum înspăimântătoare. Ocean a întrerupt sărutul și a zâmbit discret fără să se retragă.

— Ți-e teamă să mă atingi? m-a întrebat.

Am dat din cap că da.

L-am simțit zâmbind și mai larg.

Atunci, mi-am trecut degetele peste spatele lui neted, și el a inspirat brusc și scurt. I-am simțit mușchii încordându-i-se.

I-am urmărit cu grijă curbura coloanei vertebrale. I-am atins talia, mișcându-mi mâinile pe trupul lui. Părea atât de puternic! Contururile corpului lui erau atât de alarmant de

excitante! Tocmai când deveneam mai îndrăzneață, el și-a coborât mâinile, apucându-le pe ale mele.

A mai inspirat o dată neregulat și și-a lipit fața de obrazul meu. A râs tremurat, fără niciun cuvânt. A dat din cap, și atât.

Plăcerea de a mă afla aproape de el nu semăna cu nimic din ce îmi imaginasem până atunci! Era suprarealist. Imposibil. Acum, mă cuprinsese în brațele lui puternice și calde, trăgându-mă și mai mult spre el, și aproape că m-a ridicat de la podea.

O părticică din creierul meu știa că nu e o idee bună. Știam că Navid ar fi putut să apară în orice clipă. Și că părinții mei se aflau la doar câțiva pași de noi. Știam, dar într-un fel nu-mi păsa.

Am închis ochii și mi-am sprijinit capul pe pieptul lui, adulmecându-l.

Ocean s-a retras puțin. M-a privit în ochi și dintr-odată ochii lui au devenit intenși. Lucioși, profunzi și înspăimântați.

— Ce-ai face dacă m-aș îndrăgosti de tine? m-a întrebat.

Tot trupul meu i-a răspuns la întrebare. Căldura mi-a invadat sângele și oasele. Inima mi s-a umplut de emoție și nu am mai știut cum să spun ce gândesc, ce vreau să spun, și anume...

Asta înseamnă dragostea?

Dar nu am mai apucat.

Navid a ciocănit tare la ușă și ne-am despărțit ca așchiile unui obuz.

Ocean era ușor îmbujorat. O clipă s-a uitat în jur, apoi s-a uitat la mine. Nu și-a luat tocmai rămas-bun. Doar m-a privit.

Apoi a plecat.

Două ore mai târziu, mi-a scris.

eşti în pat?
da
pot să te întreb ceva ciudat?

M-am holbat o clipă la telefon şi am inspirat adânc.

bine
cum arată părul tău?

Am râs zgomotos, apoi mi-am amintit că părinţii mei dormeau. Fetelor nu părea că le pasă de părul meu, dar băieții mă întrebaseră asta dintotdeauna. Mereu aceeaşi întrebare, de care parcă nu se plictiseau niciodată.

e castaniu. Şi destul de lung.

Și atunci m-a sunat.

— Bună! mi-a zis.

— Bună! i-am răspuns zâmbind.

— Îmi place că-mi pot imagina locul în care te afli. Cum arată camera ta.

— Nici acum nu-mi vine să cred că ai fost azi aici.

— Da. Apropo, mersi pentru invitație! Părinţii tăi sunt minunați. M-am distrat grozav!

— Mă bucur că nu ți s-a părut un chin, i-am zis, dar dintr-odată m-am întristat, căci nu știam cum să-i spun că mi-aş dori ca mama lui să-şi revină. Apropo, părinţii mei sunt oficial îndrăgostiți de tine.

— Serios?

— Da. Sunt convinsă că m-ar schimba cu tine în orice zi.

Ocean a râs. O vreme nu a mai zis nimic.

— Hei, am spus într-un târziu.

— Da?

— E totul în regulă?

— Da, da, mi-a răspuns cam fără suflare.

— Eşti sigur?

— Mă gândeam doar că fratele tău nu prea ştie să-şi aleagă momentele.

Rămăsesem o clipă în urmă; abia după o secundă am înţeles ce voia să spună.

Nu apucasem să-i răspund la întrebare.

Și deodată m-a cuprins tulburarea.

— La ce te refereai când m-ai întrebat ce aş face? am zis. De ce m-ai întrebat asta?

— Cred că voiam să ştiu dacă te-ai speria şi te-ai îndepărta, mi-a explicat, inspirând scurt.

O parte din mine adora nesiguranţa lui. Faptul că parcă habar nu avea că şi eu eram în aceeaşi stare ca el.

— Nu, i-am răspuns încet. Nu m-aş speria.

— Nu?

— Nu, i-am zis. Nici gând.

27
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Ramadanul a luat sfârşit. Am sărbătorit, am schimbat cadouri, iar Navid a devorat toată mâncarea din bucătărie. Semestrul se apropia de sfârşit cu paşi repezi. Ne îndreptam spre a doua săptămână din decembrie și reușisem să păstrez o oarecare distanță între mine și Ocean, atât cât puteam să rezistăm.

Trecuseră aproape două luni de când mă sărutase în maşină.

Nu-mi venea să cred.

În pacea calmă și relativă care ne învăluia eforturile de a trece neobservați, timpul gonea pe lângă noi. Zbura, practic. Nu mai fusesem niciodată atât de fericită! Ocean era *amuzant*. Era minunat și era deştept! Și nu rămâneam niciodată fără subiecte de conversație. Nu avea prea multe ore libere, deoarece baschetul era o activitate extraşcolară solicitantă, care necesita o grămadă de timp, dar mereu găseam o modalitate de a face lucrurile să funcţioneze.

Eram mulţumită de compromisul pe care îl făceam. Așa eram în siguranță. Trebuia să trăim cu secretul, dar era mai sigur așa. Nimeni nu ştia de relaţia noastră. În cele din urmă, oamenii încetaseră să se mai holbeze la mine pe culoare.

Și totuși, Ocean își dorea mai mult.

Nu-i plăcea să se ascundă. Zicea că astfel părea că facem ceva greşit şi ura asta. Mi-a subliniat iar şi iar că nu îi pasă ce

cred ceilalți. Nu-i păsa și nu voia ca niște idioți să dețină un asemenea control asupra vieții lui.

Sincer, nu puteam să-l contrazic.

Și eu mă săturasem să mă tot ascund; mă săturasem să-l evit la școală, să tot cedez în fața cinismului meu. Dar Ocean era mult mai vizibil decât știa și decât înțelegea el însuși. De îndată ce am devenit mai atentă la el – și la lumea lui –, am început să discern nuanțele subtile ale vieții lui. Ocean avea foste prietene în școală. Foști colegi de echipă. Rivalități. Unii tipi erau invidioși pe succesul lui, iar unele fete îl urau pentru că nu le acorda atenție. Și chiar mai important: existau oameni care își clădiseră cariera pe spinarea echipei de baschet a liceului.

Aflasem între timp că Ocean este foarte bun la baschet, dar nu știam cât de bun, până când nu am început să ascult. Era de-abia în clasa a unsprezecea, dar își întrecea detașat colegii de echipă și, ca urmare, atrăgea o grămadă de atenție; se spunea că e suficient de bun, încât să câștige toate titlurile de Jucător al anului la nivel statal și național – și nu doar el, ci și antrenorul lui.

Informația mă tulbura.

Ocean avea acea înfățișare tipic americană grație căreia toate fetele se îndrăgosteau de el, căutătorii de talente știau unde îi este locul, comunitatea îl considera mereu un băiat bun, cu un mare potențial și cu un viitor strălucit. Am încercat să-i explic de ce prezența mea în viața lui avea să fie atât complicată, cât și controversată, dar Ocean nu a înțeles. Pur și simplu, nu considera că e mare scofală.

Dar nu voiam să ne certăm pe tema asta. Așa că am ajuns la un compromis.

Într-o dimineață am acceptat să mă conducă la școală cu mașina. Credeam că va fi un pas mic și bine chibzuit. Total nevinovat. Dar, desigur, uitam întruna că liceul găzduia un număr

infinit de clişee şi că, într-un fel, Ocean nu putea fi separat de propriul stereotip. Până şi locul în care îşi lăsa maşina în parcarea şcolii părea să aibă importanţă. Nu avusesem niciodată un motiv sau vreo dorinţă să aflu asta, fiindcă eu eram ciudata care mergea pe jos la şcoală în fiecare zi. Nu avusesem niciodată de-a face cu această parte a campusului dimineaţa, nu-i văzusem niciodată pe indivizii ăştia şi nu vorbisem niciodată cu ei. Dar în ziua aceea, când Ocean mi-a deschis portiera, am păşit într-o lume complet diferită. Toată lumea era prezentă. Aici, în această parcare, se vedea cu prietenii lui în fiecare dimineaţă.

— O! Uau! a fost o idee proastă, i-am zis când el m-a luat de mână. Ocean, am repetat, a fost o idee proastă.

— Nu e o idee proastă, m-a contrazis, strângându-mă de degete. Nu suntem decât doi oameni care se ţin de mână. Nu e sfârşitul lumii.

Şi atunci m-am întrebat cum m-aş simţi în pielea lui. Cât de sigură şi de normală trebuie să fi fost viaţa lui, ca să spună aşa ceva cu atâta nonşalanţă şi să o şi creadă totodată.

Câteodată voiam să-i spun că pentru unii oameni chiar înseamnă sfârşitul lumii.

Dar n-am făcut-o. Nu i-am spus-o, pentru că atenţia mi-a fost distrasă. O tăcere descurajantă a pus stăpânire pe grupul din faţa noastră şi mi-am simţit corpul încordându-se, în timp ce mă uitam în gol, drept înainte. Aşteptam ceva, un soi de ostilitate care nu s-a manifestat nicio clipă. Am reuşit să ne croim drum prin parcare fără incidente, în vreme ce toate privirile erau aţintite asupra noastră. Nimeni nu mi-a adresat niciun cuvânt. Tăcerea lor părea combinată cu surpriza şi mi se părea că încercau să se hotărască ce să creadă. Ce atitudine să ia.

Ocean și cu mine am reacționat complet diferit în această situație.

Eu i-am spus că ar trebui să ne reluăm drumul spre școală separat, că a fost o încercare drăguță, și totuși, o idee proastă.

El nu a fost deloc de acord.

Îmi spunea întruna că lucrurile decurseseră bine, că era ciudat, dar nicidecum rău, și insista în special asupra faptului că nu accepta ca părerile lor să îi controleze viața.

— Vreau să fiu cu tine, mi-a zis. Vreau să te țin de mână și să luăm prânzul împreună, nu vreau să fiu nevoit să mă prefac că nu..., a spus, oftând din greu. Nu vreau să mă prefac că nu te văd, înțelegi? Nu-mi pasă că altora nu le place asta. Nu vreau să-mi fac griji la tot pasul. Cui îi pasă de oamenii ăștia?

— Nu sunt prietenii tăi? l-am întrebat.

— Dacă într-adevăr mi-ar fi prieteni, s-ar bucura pentru mine, mi-a răspuns.

A doua zi a fost mai rău.

A doua zi, când am coborât din mașina lui Ocean, nimeni nu s-a mai arătat surprins. S-au purtat ca niște nesuferiți.

Cineva chiar l-a întrebat:

— Ce naiba te tot afișezi cu Aladdin pe aici, frățioare?

Nu era o insultă nouă pentru mine. Dintr-un motiv sau altul, le plăcea să folosească numele Aladdin ca să mă jignească, ceea ce mă întrista, pentru că mie chiar îmi plăcea Aladdin. Adoram filmul acela în copilărie. Dar dintotdeauna îmi dorisem să le spun că nu e insulta potrivită. Voiam să înțeleagă, în primul rând, că Aladdin era băiat și, în al doilea rând, că nici măcar nu era el cel care își acoperea părul. Nici măcar nu era o insultă corectă, și mă deranja că era așa de inofensivă! Filmul oferea multe variante mai răutăcioase, ca de exemplu, nu știu, să mă

compare cu Jafar, dar nu găsisem niciodată momentul potrivit ca să deschid subiectul în acele situații.

Cu toate acestea, Ocean și cu mine am reacționat diferit la insulta lor.

Eu eram iritată, însă Ocean era *furios*.

În acel moment am simțit că Ocean era de fapt și mai puternic decât îmi păruse. Avea un corp subțire și musculos, dar dintr-odată l-am simțit foarte impozant alături de mine. Tot trupul i s-a încordat; mâna lui părea străină într-a mea. Era furios și totodată dezgustat și clătina din cap. Îmi dădeam seama că e gata să spună ceva, când deodată cineva mi-a aruncat în față un rulou cu scorțișoară pe jumătate mâncat.

Eram șocată.

O clipă s-a așternut o tăcere deplină, cât ruloul dulce și lipicios mi-a atins o parte din ochi și obrazul și apoi mi-a alunecat încet pe bărbie și a căzut pe jos. Eșarfa îmi era plină de glazură.

Asta era ceva nou, mi-am zis.

Persoana care a aruncat cu ruloul în mine râdea nebunește, așa că Ocean aproape că și-a ieșit din minți. L-a apucat pe individ de cămașă și l-a zgâlțâit foarte, foarte tare, iar eu nici nu mai știam ce se întâmplă. Eram atât de uimită, că nu mai gândeam limpede. Tot ce mi-am dorit a fost să dispar.

Și așa am și făcut.

Nimeni nu mai aruncase niciodată *cu mâncare* în mine. M-am îndepărtat paralizată de frică, simțindu-mă ca o proastă, umilită și îngrozită. Încercam să-mi croiesc drum spre toaleta fetelor, fiindcă voiam să mă spăl pe față, dar Ocean m-a ajuns din urmă și m-a prins de mijloc.

— Hei, hei..., mi-a zis, abia respirând.

Însă nu voiam să mă uit la el, nu voiam să mă vadă mânjită pe față cu chestia aia, așa că m-am retras. Fără să-l privesc în ochi.

— Ești bine? m-a întrebat. Îmi pare atât de rău!

— Da, am zis, întorcându-mă. Vreau doar să... să mă spăl pe față, OK? Ne vedem mai târziu.

— Stai, stai! m-a rugat.

— Pe mai târziu, Ocean, promit! i-am zis, făcându-i cu mâna și văzându-mi de drum. Sunt bine.

De fapt, nu eram bine. Aveam să fiu bine. Dar nu ajunsesem acolo încă.

Am intrat în baia fetelor și mi-am pus ghiozdanul pe podea. Mi-am desfăcut eșarfa de pe cap și mi-am șters glazura de pe față cu un șervețel de hârtie umed. Am încercat să-mi curăț tot așa și eșarfa, însă fără rezultat. Am oftat. A trebuit să spăl anumite porțiuni din ea în chiuvetă, așa că am udat-o pe toată și eram ușor demoralizată când mi-am înfășurat eșarfa jilavă în jurul gâtului.

Tocmai atunci cineva a intrat în baie.

Mă bucuram că cel puțin mă ștersesem pe față înainte ca fata să intre. Tocmai îmi desfăcusem părul strâns în coadă de cal - trebuia să îmi curăț niște glazură din păr și apoi să mi-l leg la loc -, când ea s-a apropiat de chiuveta de alături. Știam că atrăgeam atenția, pentru că îmi pusesem ghiozdanul pe jos, mă descoperisem, iar acum eram înconjurată de grămăjoare de șervețele umede de hârtie, dar speram că nu va observa. Că nu mă va lua la întrebări. Nu știam cine e și nici nu mă interesa; pur și simplu, nu voiam să am de-a face cu nimeni astăzi.

— Bună! m-a salutat fata și, instinctiv, am ridicat capul.

O să țin minte toată viața clipa în care părul mi-a încadrat chipul, răsfirându-se în valuri lungi, când m-am întors, cu elasticul de păr prins pe încheietura mâinii.

I-am aruncat o privire întrebătoare.

Iar ea mi-a făcut o poză.

— Ce naiba?! am izbucnit, retrăgându-mă nedumerită. De ce mi-ai...

— Mersi! mi-a zis, zâmbind.

Eram uluită. A ieşit pe uşă, iar mie mi-a luat o clipă să-mi revin. Şi câteva secunde în plus ca să înţeleg.

Iar când am înţeles, am încremenit.

Şi m-a cuprins o greaţă de am crezut că o să leşin.

Fusese o zi mizerabilă.

În cele din urmă, Ocean m-a găsit pe culoar. M-a luat de mână, iar când m-am întors, la început, nu a spus nimic, ci doar s-a uitat la mine.

— O fată mi-a făcut o fotografie în baie, i-am şoptit.

El a inspirat încordat.

— Da, mi-a zis. Ştiu.

— Ştii?

El a dat din cap că da.

M-am întors. Îmi venea să plâng, dar îmi jurasem că nu o să o fac. Îmi promisesem. În schimb, am şoptit:

— Ce se întâmplă, Ocean? Ce se petrece aici?

El a clătinat din cap. Părea distrus.

— E vina mea, mi-a zis. E numai vina mea. Ar fi trebuit să te ascult, să nu permit una ca asta...

Şi atunci un tip pe care nu îl mai văzusem în viaţa mea a trecut pe lângă noi, l-a bătut pe Ocean pe spinare şi a zis:

— Băiete, te înţeleg, şi eu aş vrea o bucăţică din asta...

Ocean l-a împins cu putere, iar tipul, furios, a strigat ceva şi s-a prăbuşit pe spate, aterizând pe coate.

— Ce naiba ai? i-a zis Ocean. Ce te-a apucat?

Au început să ţipe unul la celălalt, dar eu nu mai suportam. Simţeam nevoia să plec.

Ştiam câte ceva despre camerele digitale, dar nu aveam una, aşa că în clipa aceea nu înţelegeam cum răspândise lumea atât de repede fotografiile cu mine! Ştiam doar că cineva mă fotografiase fără eşarfă – fără acordul meu –, iar acum trimitea fotografia tuturor. Era un soi de violare a intimităţii, cu care nu mai avusesem nicicând de-a face. Îmi venea să urlu.

Era părul *meu* şi îmi venea să urlu.

Era părul meu, era faţa mea, era corpul meu şi era treaba mea ce fac cu ele.

Bineînţeles că nimănui nu-i păsa.

Am chiulit de la şcoală.

Ocean voia să vină cu mine. Se scuza întruna şi încerca din răsputeri să îndrepte lucrurile, dar eu nu îmi doream decât să fiu singură. Aveam nevoie de timp.

Aşa că am plecat.

M-am plimbat o vreme, încercând să-mi limpezesc gândurile. Nu ştiam ce altceva să fac. O parte din mine îşi dorea să se întoarcă acasă, dar mă temeam că, dacă mă închid în dormitor, nu voi mai ieşi niciodată. Şi nici nu-mi doream să plâng, pentru nimic în lume.

Cu toate astea, îmi venea să plâng şi totodată să urlu, dar nu voiam să dau frâu sentimentelor. Nu voiam decât să trec peste asta. Voiam să supravieţuiesc întâmplării fără să mă pierd cu firea.

Câteva ore mai târziu, când mi-a scris Navid, am ştiut că lucrurile luaseră o întorsătură urâtă. Dacă Navid auzise povestea, însemna că lucrurile luaseră amploare. Aşa că el era îngrijorat.

L-am asigurat că sunt în regulă și că am plecat din campus. Sfârșisem prin a mă ascunde într-o bibliotecă locală. Mă oprisem dinadins la secțiunea cu cărți de groază.

Navid mi-a zis să mă duc la antrenament.

de ce?

pentru că o să te ajute să te gândești la altceva o vreme

Am oftat.

cât e de grav?

Câteva secunde mai târziu, mi-a răspuns:

păi, grozav nu e

M-am strecurat înapoi în campus abia când am fost sigură că, oficial, orele se terminaseră. M-am dus la vestiar să îmi iau geanta cu echipamentul, dar, când am deschis ușa, a căzut o bucată de hârtie. Am despăturit-o și înăuntru am descoperit două fotografii cu mine, printate una lângă cealaltă. Într-una purtam eșarfă, în cealaltă nu.

M-am uitat confuză la cea din urmă, însă nimic altceva nu era în neregulă cu fotografia. Era o poză perfect normală. Dintotdeauna îmi plăcuse părul meu. Mi se părea frumos. Arăta bine în fotografie, de fapt arăta chiar mai bine decât în realitate. Dar această constatare a făcut întâmplarea și mai dureroasă. Era mai evident ca niciodată că nu se voia o glumă proastă; ideea nu era să mă facă să par urâtă sau proastă. Cea care făcuse asta voise să mă demaște fără permisiunea mea, să mă umilească, încălcându-mi intenționat decizia de a păstra pentru mine anumite

părți din corpul meu. Voiau să mă priveze de puterea pe care credeam că o am asupra propriului corp.

Era o trădare care durea mai tare decât orice altceva.

Când am ajuns la antrenament, Navid părea trist.

— Te simți bine? m-a întrebat îmbrățișându-mă.

— Da, i-am zis. Școala asta e de rahat.

El a inspirat adânc. M-a mai strâns o dată la piept înainte să-mi dea drumul.

— Da, a zis, apoi a expirat. Așa e.

— Oamenii sunt atât de nebuni! mi-a zis Bijan, clătinând din cap. Îmi pare rău că treci prin asta!

Nu știam ce să-i răspund. Așa că am schițat un zâmbet.

Carlos și Jacobi mă compătimeau.

— Hei, să-mi arăți pe cine vrei să caftesc pentru tine. O fac cu plăcere! s-a oferit Carlos.

Atunci am zâmbit de-a dreptul.

— Nici măcar nu știu cine a făcut-o, i-am zis. Adică, am văzut-o pe fata care m-a fotografiat, dar asta-i tot ce știu, am spus, oftând. Nu cunosc pe nimeni în şcoala asta.

Atunci, Jacobi m-a întrebat ce s-a întâmplat, cum reuşise fata să mă fotografieze, şi le-am povestit că mă dusesem la baie să mă spăl, pentru că un individ îmi aruncase în față cu un rulou cu scorțișoară, şi am încercat să râd, astfel încât întâmplarea să pară amuzantă, dar dintr-odată toți patru au tăcut.

Privirile lor erau inexpresive.

— A aruncat cineva în tine cu un rulou cu scorțişoară? a repetat Navid, consternat. Faci mişto de mine?

Eu am clipit şi am ezitat.

— Nu.

— Cine? a întrebat Jacobi de astă dată? Cine a făcut asta?

— Nu ştiu...

— Nenorocitul! a exclamat Carlos.

— Și Ocean n-a făcut nimic? a intervenit Bijan. L-a lăsat să arunce cu mâncare în tine?

— Ce? Nu! am zis repede. Nu, nu, Ocean cred că s-a luat la bătaie cu tipul, doar că eu am plecat și nu am mai...

— Așadar Ocean îl cunoaşte pe individul ăla, a reluat Bijan fără să se uite la mine, ci la Navid.

— Adică, aşa cred, am zis prudentă, dar nu cred că e...

— Știi ceva, la naiba cu prostia asta! a exclamat Navid și și-a luat lucrurile.

Și ceilalți au făcut la fel. Cu toții și-au strâns lucrurile.

— Stați puţin! Unde vă duceți?

— Nu te teme! mi-a zis Carlos.

— Ne vedem acasă! mi-a spus Navid, strângându-mă de braț când a trecut pe lângă mine.

— Navid, stai!

— Te descurci să te întorci singură acasă azi? m-a întrebat Jacobi.

— Da, i-am răspuns. Da, dar...

— Bine, excelent! Ne vedem mâine.

Și au plecat.

A doua zi am aflat că îl bătuseră măr pe tipul acela, fiindcă poliția a venit la noi acasă, căutându-l pe Navid, care a ridicat din umeri. Le-a spus părinților mei, care erau îngroziți, că fusese o mare neînțelegere. I se părea hilar. Le-a zis că albii sunt singurii care cheamă vreodată poliția când văd bătăi pe stradă.

În cele din urmă, puștiul nu a depus plângere. Așa că incidentul a trecut.

Totul avea să fie bine pentru Navid.

În schimb, pentru mine situația devenea din ce în ce mai rea.

28
DOUĂZECI ȘI OPT

Una era să trebuiască să dau eu piept cu o asemenea situație. Mai trecusem prin asta şi altă dată. Știam cum să fac față loviturilor şi cum să merg mai departe, cu toate că mă răneau. Am avut grijă să mă arăt complet nepăsătoare în legătură cu poza aceea, astfel că, în câteva zile, toată tărășenia a fost dată uitării. Nu am alimentat-o. Deloc. Și s-a stins de la sine.

Pe de altă parte, pentru Ocean era ceva nou.

Cei din jur își dăduseră acum arama pe față. Și îl vedeam cum încearcă să depăşească experiența copleșitoare şi cumplită...

Era ca un copil care auzea vorbindu-se despre moarte pentru prima oară.

Dintr-odată, lumea nu-i mai dădea pace. Peste noapte, chipul meu devenise celebru, iar faptul că Navid îl bătuse pe unul dintre puștii ăia pentru că aruncase cu un rulou în mine complicase şi mai tare lucrurile. Nu-mi plăceau metodele lui Navid, dar un lucru ştiu sigur: nimeni nu avea să mai arunce vreodată cu ceva în mine. Însă acum, colegii erau îngroziți numai la gândul de a fi în preajma mea. Erau furioşi şi speriați totodată, probabil cea mai periculoasă combinație de sentimente, iar faptul că Ocean umbla cu mine era mai scandalos

ca oricând! Prietenii lui îi spuneau lucruri îngrozitoare despre el și despre mine – lucruri pe care nu vreau să le repet –, iar el era pus în poziția ingrată de a-mi lua apărarea în fața acestor afirmații injurioase la adresa credinței mele, a ceea ce înseamnă să fii musulman, sau a cum e să fii eu. Era epuizant.

Cu toate acestea, Ocean jura că nu îi pasă.

Lui nu, dar mie da.

Simțeam cum mă retrag în cochilia mea, din dorința de a ne salva, atât pe el, cât și pe mine, sacrificându-ne astfel fericirea recent descoperită, și știam că simte că asta se întâmplă. Simțea distanța tot mai mare dintre noi – mă vedea retrăgându-mă și închizându-mă în mine –, iar eu îi desluşeam panica. I-o ghiceam în felul cum mă privea. I-o distingeam în glas atunci când mă întreba *Te simți bine?* seara, la telefon. O simțeam când mă atingea discret, temându-se că m-ar putea speria în orice clipă.

Dar, cu cât mă retrăgeam eu mai tare, cu atât mai ferm devenea el.

Ocean făcuse o alegere și era așa de hotărât să și-o urmeze, încât înfuria pe toată lumea. Prietenii îl respingeau, dar nu-i păsa; antrenorul îl necăjea întruna vorbindu-i despre mine, dar el îl ignora.

Cred că îi scotea din minți tocmai faptul că nu era în asentimentul lor, că nu dădea doi bani pe părerile celor pe care îi cunoștea dinainte să mă fi cunoscut pe mine.

Era jumătatea lui decembrie, cu o săptămână înainte de vacanța de iarnă, când lucrurile au luat o întorsătură foarte urâtă.

La urma urmei, nu era decât o glumă.

O glumă stupidă. Cineva a vrut să-i joace un renghi lui Ocean, iar situația a ieșit complet de sub control, aruncându-ne în aer tot universul.

Un necunoscut a spart sistemul de protecţie al calculatoarelor şi a trimis un e-mail către întreaga bază de date a şcolii. Toţi elevii şi profesorii din zonă – chiar şi părinţii care se aflau pe lista de e-mail a şcolii – au primit acest mesaj. Era îngrozitor! Şi nici măcar nu făcea referire la mine, ci la Ocean.

Era acuzat că e susţinător al terorismului, că e împotriva Americii, că sprijină ideea de a omorî oameni nevinovaţi, fiindcă îşi dorea să aibă acces la şaptezeci şi două de virgine. Mesajul propunea eliminarea lui din echipă. Afirma că nu e un reprezentant demn de oraşul lui, că e o ruşine pentru veteranii care susţineau meciurile lor. Îi atribuiau diverse apelative îngrozitoare. Şi, desigur, mai rău era că apărea şi o fotografie cu noi doi ţinându-ne de mână în şcoală. Iată dovada că e prieten cu duşmanul, părea să sublinieze!

Şcoala a început să primească apeluri furioase. Scrisori. Părinţii îngroziţi cereau o explicaţie, o întrevedere, o întâlnire în cadrul primăriei. Nu mi-am imaginat niciodată că oamenilor le pasă atât de mult de dramele care învăluie echipa de baschet a şcolii, dar, la naiba!, se pare că era ceva important! S-a dovedit că Ocean Desmond James era un personaj important. Până la întâmplarea cu pricina, cred că nici măcar el nu îşi dăduse seama cât de important e!

Cu toate acestea, era lesne de înţeles cum se ajunsese aici. Mă aşteptasem. Mă temusem de momentul acesta. Însă lui Ocean îi era greu să se obişnuiască cu ideea că lumea e plină de astfel de persoane îngrozitoare. Am încercat să-i explic că dintotdeauna au existat fanatici şi rasişti. Mi-a zis că el nu-i privise niciodată astfel, că nu-i crezuse niciodată capabili de aşa ceva, iar eu i-am răspuns că îl înţeleg, însă că el văzuse lucrurile dintr-o perspectivă a clasei privilegiate.

Era şocat.

Nu mai aveam intimitate nicăieri – nici măcar ca să discutăm despre cele întâmplate. Vorbeam noaptea, desigur, dar ziua rareori aveam ocazia să ne întâlnim față-n față. La școală încă se făcea vâlvă pe tema asta, așa că nici măcar nu mai puteam să ne oprim și să stăm de vorbă pe culoar. Fiecare curs era un chin. Până și profesorii păreau îngroziți. Numai domnul Jordan era înțelegător, însă știam că nu putea face prea multe. Persoane cu care nu schimbasem niciodată nici măcar o privire se apropiau zilnic și îmi șopteau diverse lucruri când mă așezam.

— Ce trebuie să facă pentru a obține cele șaptezeci și două de virgine?

— Nu e împotriva religiei tale să te întâlnești cu băieți albi?

— Așadar ești rudă cu Saddam Hussein?

Îi trimiteam pe toți la dracu'; dar era ca în jocul *Omoară cârtița* – continuau să apară la nesfârșit.

Într-o după-amiază, Ocean a chiulit de la un antrenament de baschet, ca să petrecem în cele din urmă o clipă în doi. De la o vreme, antrenorul chema echipa la antrenamente suplimentare și de prisos, iar Ocean susținea că o face ca să-l mențină pe el ocupat – că se străduia să ne țină la distanță. Știam că decizia lui Ocean de a lipsi de la antrenament avea să se întoarcă împotriva noastră, și totodată eram recunoscătoare pentru aceste clipe de liniște. Muream de nerăbdare să-l văd, să-i vorbesc între patru ochi și să mă conving cu ochii mei că se simte bine.

Stăteam în mașina lui, în parcarea restaurantului IHOP.

Ocean își sprijinea capul de geam, ținându-și ochii închiși, și îmi povestea cum evoluaseră lucrurile în ultima vreme. Antrenorul îl implora să pună capăt situației, explicându-i că avea să fie ușor: școala îi lua o declarație conform căreia nu fusese decât o farsă, o prostie. Nimic mai mult. Și cu asta, basta!

M-am încruntat.

Ocean era supărat, dar nu înțelegeam de ce. Nu părea o idee chiar aşa de rea!

— De fapt, pare soluția perfectă, i-am zis. E simplu.

Atunci Ocean a râs, fără vlagă. În cele din urmă, s-a uitat în ochii mei și mi-a zis:

— Pentru ca declarația să stea în picioare, va trebui să nu mai fiu văzut niciodată cu tine.

M-am simțit de parcă cineva mi-ar fi tras un pumn în stomac.

— O! am exclamat.

De fapt, cel mai bine ar fi ca lumea să nu mai facă niciodată legătura între mine şi Ocean, îi spusese antrenorul. Deja circulau prin școală nenumărate zvonuri la adresa noastră, iar acum fotografia cu noi doi era prea mult, i-a zis. Era o chestiune de natură politică. Toate știrile păreau să indice faptul că ne pregăteam să începem un război cu Irakul și, cu toate că știrile erau mereu nebuneşti, în ultima vreme deveniseră cu adevărat demențiale. Toată lumea era cu nervii întinși la maximum. Toată lumea era ca pe arcuri. Antrenorul lui Ocean voia să le spună tuturor că fotografia cu noi doi împreună era o farsă, că fusese prelucrată în Photoshop, dar explicația ar fi fost credibilă doar dacă Ocean ar fi promis că nu-şi va mai petrece timpul cu mine. Nu trebuia să mai apară poze cu noi doi împreună.

— O! am repetat.

— Da.

Ocean părea epuizat. Și-a trecut ambele mâini prin păr.

— Și atunci, am zis, inspirând adânc şi dureros, adică... aş înțelege dacă tu...

— Nu! a zis Ocean și s-a ridicat, deodată speriat. Nu! Nu, la naiba, dă-l încolo, la naiba cu toți, nu-mi pasă!

— Dar...

El a clătinat energic din cap.

— Nu! a zis încă o dată și s-a holbat la mine, nevenindu-i să creadă. Nu pot să cred că te-ai gândi măcar să... Nu, nici nu încape discuție! I-am zis să se ducă dracului!

O clipă n-am știut ce să zic. Mă simțeam deopotrivă furioasă, rănită și enorm de fericită, toate în același timp. Habar n-aveam cărei emoții să mă las pradă, care dintre ele m-ar fi condus în direcția corectă. Știam că faptul că îmi doream să fiu cu Ocean nu garanta și că o să funcționeze.

Ocean trebuie să-mi fi ghicit lesne gândurile, căci s-a aplecat și m-a luat de mâini.

— Nu e mare scofală, bine? Poate că acum așa pare, dar îți promit că totul o să se rezolve. Nimic din toate astea nu contează. Nimic. Și nu schimbă deloc ceea ce simt.

Dar eu nu îl mai puteam privi în ochi.

— Te rog! mi-a zis. Nu îmi pasă. Sincer. Nu-mi pasă dacă mă elimină din echipă. Nimic din toate astea nu mă interesează. Niciodată nu m-au interesat.

— Da, am șoptit.

Însă eram convinsă că prezența mea în viața lui nu făcuse decât să-i îngreuneze situația.

Lui nu-i păsa.

Dar mie, da.

Mie îmi păsa. Conflictul luase amploare, și încă repede, și nu mai puteam să pretind că nu îmi este teamă. Mă durea faptul că Ocean avea să fie evitat de toată lumea din oraș. Îmi păsa de șansele lui. Îmi păsa de viitorul lui. I-am explicat că, dacă va fi eliminat din echipă, va rata ocazia de a mai primi o bursă, iar el mi-a zis să nu-mi fac griji în privința asta, că nici măcar nu are nevoie de bursă, că mama lui pusese bine o parte din moștenirea ei, tocmai ca să plătească facultatea.

Cu toate acestea, situația mă frământa.

Îmi păsa. Clătinam din cap, zgâindu-mă la palmele mele deschise, când el mi-a atins obrazul. Avea o privire îndurerată.

— Hei, mi-a șoptit, nu face asta, bine? Nu renunța la mine. Nu am de gând să plec nicăieri.

Mă simțeam ca paralizată.

Nu știam încotro să o apuc. Instinctul îmi spunea să plec. Să-l las să-și vadă de viața lui. Până și Navid îmi zisese că lucrurile ajunseseră prea departe, că ar trebui să pun capăt relației.

Iar a doua zi, m-a încolțit antrenorul Hart.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e bine să stau de vorbă singură cu el, dar m-a găsit în mulțime și m-a atacat cu o ploaie de cuvinte, chemându-mă la el în birou. Mi-a jurat că nu vrea decât să purtăm o discuție amicală despre toată povestea asta, dar, în clipa în care am intrat, a început să țipe la mine.

M-a acuzat că îi distrug viața lui Ocean. Mi-a zis că și-ar dori să nu mă fi mutat niciodată în orașul lor, că, din clipa în care îmi făcusem apariția, îi distrăsesem atenția, că știuse din capul locului că probabil îi băgam lui Ocean în cap tot soiul de idei despre retragerea din echipă, făcându-le astfel probleme. Susținea că, de când venisem, stricasem totul, în tot orașul, și m-a întrebat dacă eu nu vedeam ce am provocat. Părinții și elevii erau înnebuniți. Meciurile se amânaseră. În joc era reputația lor! Era un oraș cu oameni patrioți, zicea el, iar relația mea cu Ocean le distrugea imaginea. Echipa aceasta era importantă, mi-a explicat, din motive pe care nu aveam cum să le înțeleg, fiindcă era sigur că, de oriunde aș fi venit, acolo baschetul nu exista. Nu i-am zis că de acolo de unde venisem însemna din California, dar nici măcar nu mi-a dat ocazia să vorbesc. Apoi mi-a spus că trebuie să-l las naibii în pace pe Ocean, înainte să-l privez de tot ce are mai bun în viață!

— Pune capăt relației, domnișoară! mi-a sugerat. Și fă-o chiar acum!

Îmi doream nespus să-l trimit la dracu', dar adevărul era că mă cam speria. Părea extrem de furios, așa cum nu mai văzusem niciun adult cu care mă aflasem vreodată singură într-o încăpere. Ușa era închisă. Mă simțeam lipsită de apărare. Nu puteam să am încredere în el.

Însă scurta noastră discuție mi-a lămurit cât de cât lucrurile.

Antrenorul Hart era un idiot și, cu cât țipa mai tare la mine, cu atât deveneam mai furioasă. Nu voiam să mă forțeze să iau o decizie serioasă în felul acesta! Nu voiam să fiu manipulată de nimeni. De fapt, începeam să cred că, dacă îl părăseam pe Ocean într-un moment ca acesta, ar fi fost cea mai mare dovadă de lașitate. Și, mai rău, ar fi fost o cruzime din partea mea.

Așa că am refuzat.

Atunci, antrenorul mi-a zis că, dacă nu mă despart de el, se va asigura nu doar că Ocean va fi dat afară din echipă, ci și că va fi exmatriculat pentru comportament inadecvat.

I-am zis că sunt sigură că Ocean se va descurca cumva.

— De ce ești așa de încăpățânată?! mi-a aruncat antrenorul Hart, mijind ochii la mine.

Părea genul care țipă la tot pasul, un tip scund și îndesat, cu o față în permanență roșie.

— Renunță tu la el! a continuat. Ne irosim vremea cu toții din pricina ta și, la final, nici nu va merita toată osteneala. Te va uita într-o săptămână.

— Bine, i-am zis. Acum pot să plec?

El s-a înroșit și mai tare.

— Dacă-ți pasă de el, atunci desparte-te de el! Nu-i distruge viața.

— Sincer, nu înțeleg de ce e toată lumea atât de supărată din cauza unui meci stupid de baschet! i-am zis.

— E vorba despre cariera mea, mi-a răspuns, trântind masa când s-a ridicat. Mi-am dedicat întreaga viață acestui sport. Avem șanse mari în play-off în sezonul acesta. Am nevoie să joace bine. Tu îi distragi atenția, așa că trebuie să dispari, mi-a zis. *Acum*.

Nu-mi dădusem seama, în timp ce mă îndreptam spre casă în seara aceea, cât de departe mersese nebunia aceea. Nu îmi dădusem seama că antrenorul lui era atât de hotărât să șteargă totul cu buretele – să mă facă să plec –, încât era dispus să-i facă rău lui Ocean în acest proces. Aici, departe de antrenorul lui cel nervos, analizam situația ceva mai obiectiv.

Și, sincer, întreaga poveste începea să mă cam înspăimânte.

Nu era vorba că aș fi crezut că Ocean nu-și va reveni dacă va fi dat afară din echipă; nici măcar nu era vorba că nu pot să-i mărturisesc ce îmi spusese antrenorul lui, că practic mă amenințase ca să mă despart de el. Știam că Ocean o să mă creadă și că o să-mi ia apărarea. Ce mă speria cel mai tare nu erau amenințările. Nu erau discursul injurios și xenofobia evidentă. Nicidecum. Ce mă speria cel mai mult era faptul că…

Nu consideram că merit să facă asemenea sacrificiu pentru mine.

Îmi spuneam că într-o lună Ocean o să se trezească, amețit și destabilizat în urma acestei lovituri emoționale, și o să-și dea seama că, de fapt, nu a meritat; că eu nu meritam. Că și-a ratat șansa de a deveni un mare sportiv, într-un moment important al carierei lui la liceu, și că, drept urmare, a pierdut ocazia de a juca baschet la facultate, la nivel profesionist. Dacă e să dăm crezare întregii nebunii, Ocean era numai bun pentru asta, și chiar mai mult! Nu-l văzusem niciodată jucând – ceea ce acum mi se părea amuzant –, dar nu cred că oamenii aceștia ar fi fost

atât de supărați dacă Ocean nu ar fi fost cu adevărat foarte bun la înscris coșuri!

Deodată m-a apucat frica.

Mă temeam că Ocean va pierde toate lucrurile pentru care muncise încă din copilărie, numai ca, în final, să-și dea seama că eu nici măcar nu eram deosebită. Că fusesem o alegere proastă.

Avea să ajungă să mă urască.

Aveam șaisprezece ani, mi-am zis. El, șaptesprezece. Eram doar doi copii. Momentul acesta părea o viață întreagă – ultimele luni păruseră o veșnicie –, dar liceul nu reprezenta lumea întreagă, nu? Nu putea fi așa. În urmă cu cinci luni nici măcar nu știam de existența lui Ocean.

Și totuși, nu voiam să-l părăsesc. Mă temeam că nu mă va ierta nicicând dacă îl voi abandona, și mai ales acum, când îmi spunea în fiecare zi că asta nu schimbase nimic pentru el, că nu va permite ca părerile celor din jur să îi dicteze cum să-și trăiască viața. Mă temeam că, dacă mă voi despărți de el, mă va considera o lașă.

Și știam că nu sunt.

Am ridicat brusc privirea, la auzul unui claxon. A fost necruțător. Insuportabil. Mă aflam pe la jumătatea bulevardului central, deplasându-mă pe aceeași bucată de trotuar pe care mergeam zilnic spre casă, dar eram cufundată în gânduri; nu eram atentă la drum.

În față, mă aștepta o mașină. Trăsese pe dreapta, iar șoferul, oricine ar fi fost el, mă claxona întruna.

Nu am recunoscut mașina.

Mi-a sărit inima din piept și am făcut un pas înapoi. Șoferul îmi făcea frenetic cu mâna, și numai faptul că era femeie m-a făcut să mă opresc. Instinctul îmi dicta să fug mâncând

pământul, dar m-am gândit că poate are nevoie de ajutor. Poate că rămăsese în pană de benzină. Poate că voia să împrumute un telefon.

M-am îndreptat într-acolo, precaută. Femeia s-a aplecat pe geam afară.

— Uau! a făcut râzând. Dar greu mai e să ți se atragă atenția!

Era o doamnă mai în vârstă, blondă și drăguță. Avea o privire prietenoasă, așa că mi-am simțit pulsul încetinind.

— Sunteți bine? am întrebat-o. Vi s-a stricat mașina?

Ea mi-a zâmbit și m-a privit surprinsă.

— Sunt mama lui Ocean, s-a prezentat. Mă numesc Linda. Tu ești Shirin, nu-i așa?

O! mi-am zis. *La naiba! La naiba! La naiba!*

La naiba!

Am clipit. Inima îmi bătea sacadat.

— Vrei să facem o plimbare?

29

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

— Uite ce e! Vreau să îți spun încă de la început, mi-a zis, uitându-se la mine în timp ce conducea, că nu îmi pasă că provii din alt mediu. Nu de asta sunt aici.

— Bine, am șoptit eu.

— Însă relația voastră îi face mari probleme lui Ocean în momentul de față. Aș fi o mamă iresponsabilă dacă nu aș încerca să îi pun capăt.

Mai aveam puțin și izbucneam în râs. Nu consideram că tocmai asta ar face-o iresponsabilă, îmi venea să-i spun.

În schimb, i-am zis:

— Nu înțeleg de ce vorbește toată lumea *cu mine* despre asta. Dacă nu doriți ca fiul dumneavoastră să petreacă timp cu mine, poate ar trebui să discutați *cu el.*

— Am încercat. Dar nu mă ascultă. Nu ascultă pe nimeni.

S-a uitat din nou la mine. Atunci mi-am dat seama că habar nu aveam încotro ne îndreptam.

— Speram că tu vei fi mai înțeleaptă.

— Asta pentru că nu mă cunoașteți, i-am zis. Ocean este înțeleptul în relația noastră.

Ea a zâmbit.

— Nu o să te rețin, îți promit. Îmi dau seama că fiul meu te place cu adevărat. Nu vreau să vă rănesc nici pe tine, nici pe el, doar că sunt unele lucruri pe care tu nu le știi.

— Cum ar fi?

— Păi, a zis ea, inspirând adânc, de pildă faptul că m-am bazat dintotdeauna pe ideea că Ocean va obține o bursă ca jucător de baschet.

Apoi s-a uitat la mine așa de lung, că am crezut că o să ne ciocnim de ceva.

— Nu pot risca să fie dat afară din echipă.

Eu m-am încruntat.

— Ocean susține că nu are nevoie de bursă. Că aveți bani puși deoparte pentru facultate.

— Nu am.

— Poftim? m-am holbat eu la ea. De ce nu?

— Asta nu te privește! mi-a tăiat-o.

— Ocean știe? Că ați cheltuit toți banii lui de facultate?

Pe neașteptate, femeia a roșit și, pentru prima dată, i-am citit răutatea în ochi.

— În primul rând, nu sunt banii lui, ci ai mei. Eu sunt adultul familiei și, câtă vreme locuiește în casa mea, eu decid cum trăim. Iar, în al doilea rând..., a ezitat puțin, nu discut cu tine problemele mele personale.

Eram șocată.

— De ce ați vrea să-l mințiți? De ce nu îi spuneți deschis că nu are bani de facultate?

Obrajii i se acoperiseră de pete roșii, inestetice, și strângea atât de tare din dinți, încât credeam că o să cedeze și o să înceapă să țipe la mine. În schimb, mi-a zis foarte înțepată:

— Relația noastră este și așa destul de încordată! Nu vedeam ce rost are să înrăutățesc și mai mult situația.

Apoi a pus frână dintr-odată.

Ne aflam în fața casei mele.

— De unde știți unde locuiesc? am întrebat-o uimită.

— Nu a fost greu de aflat.

A parcat mașina și s-a întors spre mine.

— Dacă va fi eliminat din echipă din cauza ta, nu va mai putea merge la școală. Înțelegi?

Mă privea drept în ochi și, dintr-odată, mi-am pierdut curajul. Avea un aer de superioritate. Binevoitor. Mă simțeam ca un copil.

— Trebuie să fiu sigură că înțelegi, mi-a zis. Înțelegi?

— Înțeleg, i-am zis.

— Și vreau să mai știi că nu îmi pasă de unde provine familia ta. Nu îmi pasă ce religie aveți. Orice părere ai avea despre mine, nu vreau să mă crezi intolerantă. Fiindcă nu sunt. Și nici pe fiul meu nu l-am educat așa.

Rămăsesem holbându-mă la ea. Respiram scurt și ascuțit.

Ea a continuat să vorbească.

— Aici e vorba de mai mult decât de a lua atitudine, bine? Îmi amintesc și eu cum era la șaisprezece ani, dacă-ți vine să crezi. Toate sentimentele acelea, a zis fluturând din mână. Pare o treabă serioasă. De fapt, m-am măritat cu iubitul meu din liceu. Ți-a povestit Ocean?

— Nu, am șoptit.

— Da, a zis, dând din cap. Și vezi cât de bine au funcționat lucrurile.

Uau, cât de mult o uram!

— Nu vreau decât să înțelegi că nu are legătură cu tine, a continuat. Aici e vorba despre Ocean. Și, dacă îți pasă de el câtuși de puțin – ceea ce presupun că e adevărat –, atunci trebuie să renunți la el. Nu-i mai face atâtea probleme, bine? E băiat bun. Nu merită toate astea.

Deodată m-am umplut de furie. O simțeam cum îmi inundă creierul.

— Mă bucur că am stat de vorbă, mi-a zis și s-a aplecat peste mine ca să-mi deschidă portiera. Dar ți-aș fi recunoscătoare dacă nu i-ai spune lui Ocean ce s-a întâmplat. Îmi doresc să pot salva relația cu fiul meu.

S-a retras în scaunul ei, însă portiera deschisă mă invita să cobor.

În clipa aceea am simțit greutatea imaterială a celor șaisprezece ani ai mei așa cum nu o mai simțisem niciodată până atunci. Nu aveam niciun control asupra situației. Nicio putere. Nici măcar nu aveam permis de conducere. Nu aveam o slujbă, nu aveam cont în bancă. Nu puteam face nimic. Nu puteam să ajut în niciun fel, ca să îndrept lucrurile. Nu aveam nicio relație și nici nu m-ar fi ascultat nimeni. Simțeam totul și nimic în același timp.

Nu mai aveam nicio șansă. Mama lui Ocean mă privase de toate opțiunile. Ea o dăduse-n bară, iar acum era vina mea că Ocean nu avea bani ca să meargă la facultate.

Devenisem țapul ispășitor. Îmi era așa de clar!

Și totuși, trebuia să o fac. Trebuia să înalț un zid permanent între noi. Mama lui Ocean era îngrozitoare, dar totodată știam că nu puteam permite ca Ocean să fie dat afară din echipă. Nu suportam gândul apăsător că eu aveam să fiu motivul pentru care viața lui a decurs prost.

Și uneori îmi spuneam că adolescența era cel mai rău lucru care mi se întâmplase vreodată.

30
TREIZECI

Era îngrozitor.

Habar n-aveam cum să procedez altfel – ne fusese greu să ne vedem –, aşa că i-am trimis un mesaj. Era târziu. Foarte târziu. Ceva îmi spunea că încă e treaz.

bună
trebuie să vorbesc cu tine

Nu mi-a răspuns, dar, nu ştiu cum, am simţit că nu era pentru că nu văzuse mesajul. Mă cunoştea destul de bine, încât să îşi dea seama când era ceva cu mine. M-am întrebat de multe ori apoi dacă în clipa aceea a simţit că avea să se întâmple un lucru rău.

Mi-a răspuns după zece minute.

nu

L-am sunat.

— Încetează! mi-a zis cu o voce aspră. Nu face asta. Nu îmi zice aşa ceva, bine? Îmi pare rău, îmi pare foarte rău pentru tot! Regret că te-am pus în postura asta! Regret nespus!

— Ocean, te rog!

— Ce ți-a zis mama?

— Poftim? am făcut, năucită. De unde știi că am vorbit cu mama ta?

— Nu știam, dar acum știu. Mă temeam că o să încerce să stea de vorbă cu tine. M-a bătut la cap toată săptămâna, implorându-mă să mă despart de tine. Așa a făcut? Ți-a cerut asta?

Abia mai puteam să respir.

— Ocean...

— Nu o face! m-a rugat. Nu pentru ea! Nu o face pentru niciunul dintre ei...

— Aici e vorba despre tine, l-am întrerupt. Despre fericirea ta. Despre viitorul tău. Despre viața ta. Vreau să fii fericit, iar eu nu îți fac decât rău, i-am explicat.

— Cum poți să spui una ca asta? mi-a zis, cu o voce tremurândă. Cum poți să gândești așa ceva? Îmi doresc relația asta mai mult decât orice mi-am dorit în viață. Vreau o relație cu tine. Te vreau *pe tine*. Pentru totdeauna.

— Ai șaptesprezece ani, i-am zis. Suntem la liceu, Ocean. Habar nu avem ce înseamnă pentru totdeauna.

— Am putea fi împreună pentru totdeauna, dacă ne-am dori.

Știam că sunt nemiloasă și mă uram pentru asta, dar trebuia să găsesc o cale de a pune capăt conversației înainte să mă distrugă.

— Mi-aș dori să fie mai simplu, i-am zis. Mi-aș dori ca lucrurile să fie altfel. Mi-aș dori să fim mai mari. Să ne putem lua propriile decizii...

— Nu, iubito, nu spune asta...

— Știi, acum poți să-ți vezi de viața ta, i-am zis, cu voce tremurândă și simțind cum mi se sfâșie inima. Poți să fii din nou un adolescent normal.

— Nu vreau să fiu normal! mi-a zis cu disperare. Nu vreau nimic din toate astea, orice ar însemna ele. De ce nu mă crezi?

— Trebuie să închid, i-am spus, fiindcă deja plângeam. Trebuie să închid.

Și asta am și făcut.

M-a sunat înapoi. De o sută de ori. Mi-a lăsat mesaje vocale pe care nu le-am ascultat niciodată.

Și am adormit plângând.

31
TREIZECI ȘI UNU

Au urmat două săptămâni de vacanță de iarnă, timp în care mi-am înecat durerea în muzică, am citit până târziu în noapte, m-am antrenat din greu şi am făcut desene urâte şi deloc impresionante. Am scris în jurnal. Mi-am făcut haine noi. M-am dedicat antrenamentelor.

Ocean continua să mă sune.

Îmi scria iar și iar...

Te iubesc
Te iubesc
Te iubesc
Te iubesc

Parcă murise o parte din mine. Dar aici, în furtuna mută din sufletul meu, era o linişte familiară. Redevenisem eu însămi, singură în camera mea, cu cărțile şi gândurile mele. Dimineața beam cafeaua cu tata, înainte ca el să plece la serviciu. Seara stăteam cu mama şi urmăream episod după episod din serialul nostru preferat, *Little House on the Prairie*, după ce găsise de cumpărat la supermarket setul de DVD-uri.

Dar majoritatea zilelor mi le petreceam cu Navid.

În prima seară venise în camera mea. Mă auzise plângând și se așezase pe pat, trăsese pătura de pe mine, îmi îndepărtase părul de pe față și mă sărutase pe frunte.

— Să-l ia naiba de oraș! a exclamat.

De atunci nu am mai vorbit despre asta, și nu pentru că nu mă întreba nimic. Pur și simplu, nu îmi găseam cuvintele. Încă nu îmi exprimasem sentimentele, în afară de lacrimi și de câteva înjurături.

Așa că ne antrenam.

În vacanța de iarnă nu aveam acces în sala de dans a școlii, iar de cutiile de carton pe care le foloseam în weekend ne săturaserăm, așa că am făcut o îmbunătățire. Ne-am dus la Home Depot și am cumpărat o rolă de linoleum, pe care am îndesat-o în mașina lui Navid. Era ușor să întindem linoleumul pe aleile pustii și în parcări. Uneori, părinții lui Jacobi ne lăsau să folosim garajul lor, dar nu prea conta unde eram; ne instalam casetofonul și dansam.

Vă vine să credeți sau nu, am deprins destul de bine mișcarea *crab walk*. Navid începuse să mă învețe cum să execut un *cricket*, care era ceva mai dificil, și pe zi ce trece deveneam tot mai bună. Navid era în culmea fericirii, dar numai pentru că avea un interes personal în progresul meu.

Încă se gândea la concursul de talente al școlii – lucru de care mie nu-mi mai păsa nici cât negru sub unghie –, dar plănuia asta de atâta vreme, că nu mă lăsa inima să-i spun că nu mai vreau să particip. Așa că îi ascultam ideile legate de coregrafie, melodiile pe care avea de gând să le mixeze și care muzică se potrivea cu mișcările de forță. O făceam pentru el. În mod cert, uram școala aceasta mai mult decât urâsem oricare altă școală pe care o frecventasem și nu mă interesa câtuși de

puţin să fac impresie. Dar, în ultimele luni, Navid mă antrenase atât de bine, încât nu mai puteam da înapoi acum.

Și, în plus, deveniserăm foarte buni la breakdance.

Prima săptămână de vacanță s-a scurs cu greu. În ciuda oricărei dovezi contrare, îmi era imposibil să mă prefac că, în locul sentimentelor copleșitoare de până atunci, nu aveam un gol imens în suflet. Eram paralizată în permanență.

Mă zgâiam la mesajele lui Ocean înainte de culcare, urându-mă pentru tăcerea mea. Voiam cu disperare să-i răspund, să-i spun că și eu îl iubesc, dar mă temeam că, dacă îi scriu, nu voi mai putea da înapoi. Mi-am zis că încercasem de atâtea ori să stabilesc o limită, dar nu fusesem niciodată suficient de puternică încât să o și respect.

De-aş fi făcut-o!

De i-aş fi spus lui Ocean să plece când venise după mine, după cursul domnului Jordan! De nu i-aş fi scris în noaptea aceea! De n-aș fi acceptat să iau prânzul cu el! Dacă nu m-aș fi dus cu Ocean la maşina lui, nu m-ar fi sărutat niciodată şi nu aș fi aflat, nu aș fi aflat cum e să fii cu el, și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat! Dumnezeule, uneori chiar îmi doream să mă pot întoarce în timp şi să şterg toate momentele care ne-au condus la clipa de față! Aş fi putut să ne scutesc pe amândoi de probleme. De toată durerea aceasta.

În a doua săptămână, Ocean nu mi-a mai scris.

Durerea pulsa ca o tobă; un ritm pe care puteam compune o melodie. Era mereu prezentă, ascuțită, constantă, rareori slăbind în intensitate. Am învățat să înăbuş sunetele în timpul zilei, dar noaptea urlau prin golul din pieptul meu.

32
TREIZECI ȘI DOI

Yusef devenise bun prieten cu Navid, iar eu habar nu avusesem despre asta până când nu a început să participe la antrenamentele noastre de breakdance. Părea că fratele meu îl introdusese în arta breakdance-ului, iar acum era dornic să învețe.

Ne antrenam în colțul unei parcări mici și puțin frecventate, când Yusef a venit pentru prima dată. Eu eram cu capul în jos când l-am văzut. Navid tocmai mă învăța cum să mă învârt în cap. Când mi-a dat drumul la picioare ca să-l salute pe Yusef, am căzut în fund.

— Doamne! am strigat. Navid, ce naiba!

Mi-am scos casca, mi-am rearanjat eșarfa și am încercat să mă ridic cu demnitate.

— Trebuie să înveți să-ți menții echilibrul, a zis Navid, ridicând din umeri.

— Bună! m-a salutat Yusef zâmbind.

Ochii îi scânteiau; întreaga față părea să-i strălucească. Îi stătea bine când zâmbea.

— Nu știam că o să fii și tu aici.

— Da, am zis, trăgându-mă absentă de tricou.

Am încercat să-i întorc zâmbetul, dar nu îmi venea să zâmbesc, așa că i-am făcut cu mâna.

— Bine ai venit!

Am petrecut restul săptămânii împreună, toți șase. Carlos, Bijan și Jacobi îmi deveniseră prieteni, ceea ce era încurajator. Nu aduceau vorba despre întâmplarea cu Ocean, cu toate că știau povestea, dar își arătau bunăvoința în alte feluri. Îmi transmiteau că le pasă, fără să o exprime prin cuvinte. Iar Yusef era grozav. Prietenos.

Ușor.

De fapt, era uimitor că nu trebuia să îi explic totul la fiecare pas. Pe Yusef nu îl înspăimântau fetele cu hijab; nu îl dezorientau. Nu avea nevoie de manual ca să navigheze prin mintea mea. Sentimentele și alegerile mele nu trebuiau însoțite de explicații permanente.

Nu se purta niciodată ciudat cu mine.

Nu-mi punea niciodată întrebări tâmpite. Nu se întreba niciodată cu glas tare dacă trebuie sau nu să fac duș cu chestia aia pe mine. Într-o zi, anul trecut – la alt liceu –, în timpul orei de matematică un tip despre care nu știam mare lucru se holba la mine. Întruna. După cincisprezece minute, am simțit că nu mai suport. M-am întors, pregătită să-i spun să-l ia naiba, când el mi-a zis:

— Bine, să presupunem că faci sex și îți cade chestia aia de pe cap. Ce faci atunci?

Yusef nu punea niciodată astfel de întrebări.

Era drăguț.

A început să vină mai mereu pe la noi pe acasă. Venea după antrenament, ca să mănânce și să joace jocuri video cu fratele meu, și întotdeauna se purta foarte, foarte frumos. Yusef era alegerea perfectă pentru mine, știam asta. Și cred că și el o știa, deși nu spunea niciodată nimic în acest sens. Doar că se uita la mine ceva mai insistent decât alții. Îmi zâmbea mai des decât o făceau alții. Cred că aștepta să vadă dacă voi face vreun gest.

Dar eu nu am făcut.

În ajunul Anului Nou mă aflam în sufragerie cu tata, care citea o carte. Tata citea tot timpul. Citea dimineața, înainte să plece la muncă, şi seara, înainte de culcare. Deseori îmi spuneam că are mintea de geniu nebun şi inima de filosof. În seara aceea mă uitam insistent când la el, când la ceaşca mea de ceai rece, şi mă gândeam.

— Baba, i-am zis.

— Hmmm? a făcut şi a dat pagina.

— Cum îți dai seama dacă o decizie este corectă?

Tata a ridicat capul. A închis cartea. Și-a scos ochelarii. M-a privit în ochi o clipă, după care a zis în persană:

— Dacă decizia pe care ai luat-o te aduce mai aproape de omenire, atunci a fost una corectă.

— O!

S-a uitat o secundă la mine şi am înțeles că mă îndeamnă, fără vorbe, să-i spun ce mă frământă. Dar nu eram pregătită. Încă nu eram pregătită. Aşa că m-am prefăcut că nu pricep.

— Mulțumesc! Mă gândeam şi eu..., i-am zis.

— Sunt convins că ai făcut ce trebuie, mi-a zis, schițând un zâmbet.

Doar că eu nu credeam asta.

33
TREIZECI ȘI TREI

Școala a reînceput într-o joi. Aveam un nod în gât, însă Ocean nu era acolo. Și nu a participat la niciunul dintre cursurile pe care le aveam împreună. Nu știam dacă venise la școală în ziua aceea, fiindcă nu l-am văzut deloc și, dintr-odată, m-am temut că poate s-a transferat la alte cursuri. Nu-l puteam învinovăți dacă o făcuse, desigur, dar speram să-l pot zări o clipă. Să-i văd măcar chipul.

Altfel, la școală atmosfera era dezamăgitoare. Devenisem o eroare de Photoshop, iar ultimele două săptămâni, cât fuseserăm în vacanță, parcă le dăduse tuturor un soi de amnezie. Nimeni nu-și mai bătea capul cu mine. Acum erau alte zvonuri pe val, zvonuri care nu aveau legătură cu mine și cu viața mea. Din câte-mi dădeam seama, Ocean revenise la statutul lui inițial. Nimeni nu mai avea de ce să intre în panică, fiindcă eu fusesem extrasă chirurgical din viața lui.

Totul era bine.

Oamenii mă ignorau din nou, așa cum o făcuseră ei dintotdeauna.

Stăteam sub copacul meu, când am văzut-o iar pe fata aceea.

— Bună! mi-a zis.

De data aceasta, avea părul lung şi brunet strâns în coadă, dar era negreşit aceeaşi fată care mă acuzase că sunt o persoană îngrozitoare.

Nu eram sigură că vreau să o salut.

— Da?

— Pot să stau jos? m-a întrebat.

Am ridicat o sprânceană, dar am invitat-o să ia loc.

O clipă am tăcut amândouă.

— Îmi pare nespus de rău de cele întâmplate! mi-a zis în cele din urmă. Cu fotografia aceea. Cu Ocean.

Stătea pe iarbă, cu picioarele încrucișate, sprijinită de copacul meu, şi se uita în depărtare, spre curte.

— Trebuie să fi fost oribil!

— Parcă mă acuzai că eu sunt o persoană îngrozitoare.

Atunci s-a întors spre mine.

— Oamenii din oraşul ăsta sunt foarte rasişti. Uneori e extrem de greu să locuiești aici.

Am oftat.

— Da, ştiu, i-am zis.

— Când te-am văzut prima dată, nu mi-a venit să cred, mi-a spus, privind din nou în zare. Te-am văzut în prima zi de şcoală. Nu-mi venea să cred ce curaj ai să porți hijab aici. Nimeni altcineva nu o mai face.

Am rupt un fir de iarbă şi l-am îndoit în două.

— Nu sunt deloc curajoasă. Și mie îmi e frică la tot pasul. Dar, ori de câte ori mă gândesc să-l dau jos, îmi dau seama că e din cauza felului în care mă tratează lumea când îl port. Știi, cred că ar fi mai uşor. Mult mai uşor. Mi-ar simplifica enorm viața dacă nu l-aş mai purta, fiindcă atunci lumea m-ar trata ca pe o ființă umană.

Am mai smuls un firicel de iarbă şi l-am rupt încet în bucățele mărunte.

— Dar mi se pare un motiv de doi bani ca să fac așa ceva, am continuat. Le dă putere celor care mă agresează. Prin asta ar reuși să mă facă să-mi fie rușine de ce sunt și de ce gândesc. Așa că, nu știu, continui să îl port, i-am explicat.

Am tăcut din nou amândouă.

Și apoi...

— Să știi că nu se schimbă nimic.

Am ridicat privirea.

— Dacă îl dai jos, a continuat. Nu schimbă cu nimic lucrurile, mi-a zis, uitându-se insistent la mine, cu ochii plini de lacrimi. Tot ca pe un gunoi mă tratează.

De atunci am devenit prietene. O chema Amna. M-a invitat să mănânc la prânz cu ea și cu prietenele ei, iar eu i-am fost de-a dreptul recunoscătoare pentru invitație. Am asigurat-o că o s-o caut prin școală a doua zi. Mă gândeam că i-aș putea propune să mergem cândva la un film împreună. La naiba! Cu ea alături, mă puteam preface că mă interesează chiar și testele SAT.

Suna interesant.

În ziua următoare l-am văzut pe Ocean pentru prima dată.

Ajunsesem la sala de dans ceva mai devreme și așteptam afară, să vină Navid cu cheia, când și-a făcut apariția Yusef.

— Așadar aici se înfăptuiește magia, nu? mi-a zis el, zâmbind, căci Yusef zâmbea la tot pasul. Sunt entuziasmat.

— Mă bucur că-ți place, i-am spus râzând. Nu multă lume știe ce e breakdance-ul, ceea ce e trist. Pe Navid și pe mine ne-a obsedat dintotdeauna.

— E grozav! mi-a zâmbit de parcă aș fi spus ceva amuzant. Îmi place cât ești de pasionată!

— Chiar sunt, i-am zis, și nu m-am putut abține, așa că i-am zâmbit și eu.

Yusef era atât de plin de viață în permanență! Uneori surâsul lui era contagios.

— De fapt, breakdance-ul este o combinaţie de kung fu şi gimnastică, i-am explicat, ceea ce cred că ți s-ar potrivi, fiindcă Navid mi-a zis că ai fost luptă...

— O! a exclamat Yusef speriat, uitându-se fix la ceva aflat în spatele meu. Poate ar fi mai bine să plec? a întrebat, privindu-mă.

Eu m-am întors, nedumerită.

Mi-a stat inima în loc.

Nu-l mai văzusem niciodată pe Ocean în echipament de baschet. Avea brațele goale. Părea puternic, înalt şi plin de muşchi. Arăta atât de bine! Era superb.

Dar părea schimbat.

Nu apucasem să cunosc această latură a lui – cea de jucător de baschet –, iar în ținuta aceasta părea un necunoscut. De fapt, eram atât de absorbită de echipamentul lui, încât mi-a luat o clipă să-mi dau seama că e supărat. Arăta supărat şi furios deopotrivă. Rămăsese țintuit locului, holbându-se la mine. Holbându-se la Yusef.

Am intrat în panică.

— Ocean, am dat să zic, eu nu...

Dar el plecase deja.

Luni am aflat că Ocean fusese suspendat din echipă. Se pare că se bătuse cu un coechipier și că trebuia să stea pe tuşă următoarele două meciuri pentru purtare inadecvată.

Am aflat, pentru că toată lumea vorbea despre asta.

Multora li se părea amuzant – grozav chiar. Faptul că se bătuse cu cineva pe teren îi garanta un respect aparte.

Doar că eu eram îngrijorată.

A doua săptămână a fost la fel de proastă. Groaznică. Stresantă. Şi abia la sfârşitul ei mi-am dat seama că, de fapt, Ocean nu făcuse niciun schimb între cursuri.

Pur și simplu, chiulea de la ore. Tot timpul.

Mi-am dat seama de asta vineri, când m-am dus la ora de biologie şi l-am găsit acolo. Aşezat pe scaun. Același scaun pe care stătea mereu.

Inima a început să-mi bată cu putere.

Nu ştiam ce să fac. Să-l salut? Să-l ignor? Oare el își dorea să-l salut? Sau prefera să îl ignor?

Nu puteam să-l ignor.

M-am apropiat încet. Mi-am pus ghiozdanul pe podea și am simțit ceva crescându-mi în piept când m-am uitat la el. Sentimente care umpleau un gol.

— Bună! am zis.

El a ridicat privirea. Apoi s-a uitat în altă parte.

Și nu mi-a zis nimic toată ora.

34
TREIZECI ȘI PATRU

Navid ne punea la lucru mai mult decât ne pusese vreodată de când lucram împreună. Concursul de talente avea loc peste două săptămâni, ceea ce însemna că ne antrenam până târziu în fiecare seară. Pe zi ce trecea mi se părea tot mai stupid să reprezint școala asta îngrozitoare la un concurs de talente, dar îmi spuneam că trebuie să rezist până la capăt. Și să isprăvesc odată! Breakdance-ul fusese singura mea constantă pe parcursul acestui an școlar și eram recunoscătoare pentru libertatea pe care mi-o dădea să exist, să respir și să mă pierd în muzică.

Simțeam că îi datorez toate astea lui Navid.

În plus, miza era mai mare decât crezusem. Concursul de talente era foarte important pentru școală – mai important decât pentru oricare altă școală pe care o frecventasem, fiindcă, practic, se desfășura într-o zi de cursuri. Iar pentru asta, cursurile se suspendau. Toată lumea ieșea din clase. Profesorii, elevii și tot personalul. Mamele, tații și bunicii se adunaseră deja în jurul sălii de sport și pozau nerăbdători orice nimic. Părinții mei, pe de altă parte, habar nu aveau ce facem azi. Ei nu veniseră să ne susțină, transpirați și agitați, cu brațele pline de flori. În general, părinții mei nu erau impresionați de copiii

lor, aşa că îmi spuneam că, şi dacă aş fi primit Premiul Nobel pentru Pace, tot fără tragere de inimă ar fi participat la ceremonie, susţinând în tot acest răstimp că multă lume câştigă Premiul Nobel, că, de fapt, Premiul Nobel se acordă în fiecare an, aşa că poate data viitoare ar trebui să-mi canalizez energia spre fizică, matematică sau ceva asemănător.

Părinţii ne iubeau, dar nu eram întotdeauna sigură că le şi plăcea de noi.

De cele mai multe ori, aveam senzaţia că mama mă considera o adolescentă care prea lua totul în tragic, sentimentală, cu interese drăguţe, dar inutile. Mă iubea grozav de mult, dar nu-i prea suporta pe cei care nu erau în stare să se îmbărbăteze şi să se adune singuri, iar faptul că, din când în când, sufeream de crize emoţionale puternice o făcea să mă considere încă necoaptă. Aştepta întruna să mă maturizez.

În dimineaţa asta tocmai se pregătea să plece la serviciu, când, în timp ce-şi lua la revedere, mi-a observat ţinuta.

— *Ey khoda. Een chiyeh digeh?* O, Doamne! Ce e asta? m-a întrebat, clătinând din cap.

Purtam o jachetă stil militar proaspăt modificată, cu epoleţi şi nasturi de alamă, pe care o brodasem manual; mesajul scris cu litere lăbărţate era că *oamenii sunt ciudaţi*. Nu era doar un omagiu adus melodiei mele preferate dintre toate ale formaţiei The Doors, ci şi o afirmaţie cu care eu chiar rezonam foarte profund. Capodopera îmi luase ore bune de muncă. Mi se părea nemaipomenită.

— Chiar o să te îmbraci cu asta? m-a întrebat în persană mama, dezgustată, şi şi-a întins gâtul ca să citească mesajul de pe spate. *Yanni chi oamenii sunt ciudaţi*?

Nici măcar n-am apucat să spun ceva în apărarea ţinutei mele, că ea a oftat, m-a bătut pe umăr şi mi-a zis:

— *Negaran nabash!* Nu te teme! O să scapi tu de gândurile astea când o să te faci mare.

— Dar nici nu mă temeam, i-am răspuns, însă ea se îndrepta deja spre ușă. Serios, chiar îmi place tot ce port...

— Fără prostii astăzi, a mai adăugat și ne-a făcut cu mâna în semn de rămas-bun.

Dar eu chiar eram pe punctul de a face o prostie.

Sau, cel puțin, credeam că e o prostie. Lui Navid i se părea genial concursul de talente. Se pare că era mare lucru că puteam să participăm; un așa-zis comitet sortase din grămada de candidaturi și, dintre mulții doritori, alesese doar zece care să evolueze astăzi pe scenă.

Noi eram trupa cu numărul patru.

Nu îmi dădusem seama cât e de serioasă treaba până când nu mi-a explicat Navid. Vreo două mii de elevi din școală aveau să ne urmărească din public – pe noi și pe alți nouă concurenți –, și nu înțelegeam cum poate fi așa ceva un lucru bun. Mi se părea o prostie. Dar mi-am amintit că făceam asta pentru Navid.

Așteptam împreună cu ceilalți nouă concurenți – majoritatea cântăreți, vreo două formații, ba chiar era și o fată care avea să evolueze solo la saxofon – și, pentru prima dată, eram singura din grupul nostru care părea să-și fi păstrat oarecum calmul. Ne îmbrăcaserăm cu hanorace argintii la fel, pantaloni de trening gri și încălțări Puma gri – mi se părea că arătam bine. Credeam că suntem pregătiți, dar Jacobi, Carlos, Bijan și Navid erau extrem de agitați. Mi se părea ciudat să îi văd așa. De obicei erau foarte relaxați, de un calm imperturbabil. Atunci mi-am dat seama că singurul motiv pentru care nu le împărtășeam starea de nervozitate era că, pur și simplu, nu mă interesa rezultatul.

Mă simțeam descumpănită. Și oarecum plictisită.

În schimb, băieții umblau de colo până colo. Vorbeau între ei; vorbeau singuri. Jacobi a dat să spună:

— Deci, mergem toți... Da, mergem toți odată, a zis, iar apoi s-a oprit, a numărat ceva pe degete și a dat din cap ca pentru el însuși. Bine, a reluat. Da!

Și, de fiecare dată când începea un nou număr, îi simțeam încordându-se. Se auzeau bufnituri și scârțâituri, ceea ce însemna că se pregătea scena pentru altă reprezentație; auzeam aplauzele estompate ce urmau prezentării; apoi ne ascultam adversarii în liniște. Carlos se întreba întruna dacă ceilalți concurenți sunt buni sau nu. Bijan îl asigura că sunt slabi de tot. Jacobi îl dezaproba. Carlos agoniza. Navid s-a uitat la mine și m-a întrebat de mai multe ori dacă i-am dus sunetistului melodia care trebuie.

— Da, dar am schimbat-o în ultima clipă, mai știi? Ești sigură că ai dus-o pe cea bună?

— Da, l-am asigurat, abținându-mă cu greu să nu dau ochii peste cap.

— Ești sigură? Era un CD pe care scria „mixajul numărul patru".

— O! am exclamat, prefăcându-mă surprinsă. Numărul patru era? Ești sig...

— O, Doamne! Shirin! Nu strica totul tocmai acum!

— Liniștește-te! i-am zis, râzând. O să fie bine. Am repetat de o mie de ori.

Dar el tot nu se liniștea.

Până la urmă, mă înșelasem.

Spectacolul nu a fost nicidecum o prostie. De fapt, a fost grozav. Repetaserăm de atâtea ori, încât nici măcar nu mai trebuia să mă gândesc la asta.

Am început toți cinci cu un dans cu coregrafie, apoi, pe măsură ce muzica se schimba, ne schimbam și noi. Ne-am despărțit și am evoluat pe rând pe scenă, executând fiecare câte o combinație diferită de mișcări, însă mișcările noastre erau fluide – își răspundeau unele celorlalte. Ideea era ca dansul, în ansamblu, să lase impresia că respiră, ca și cum tot ce făceam era o bătaie puternică de inimă. Băieții au fost minunați!

Coregrafia noastră a adus un suflu proaspăt; mișcările au fost exacte și perfect sincronizate; muzica a fost frumos mixată.

Până și eu m-am descurcat destul de bine.

Figura mea *uprock* a fost cea mai reușită de până atunci; am executat un *six-step* precis, apoi am plonjat într-un *crab walk*, care s-a transformat rapid într-un *cricket*. *Cricket* era o mișcare asemănătoare – îmi balansam greutatea corpului pe coatele adunate lângă trunchi. Diferența e că te învârteai în cerc. Totul se desfășura rapid. Mă simțeam puternică. Sigură pe mine. Am încheiat cu un *rise up*, apoi am plonjat în față, în stând pe mâini, ca după aceea să mă aplec pe spate și să-mi arcuiesc picioarele, fără să ating solul. Era o poză care se numea *hollowback* și, pentru mine, era chiar mai grea decât *crab walk*-ul. O repetam de o veșnicie. După câteva secunde, m-am lăsat încet pradă gravitației și am sărit din nou în picioare.

Era exercițiul meu. Îl exersasem de un milion de ori.

Bijan și-a încheiat demonstrația pe scenă cu o serie de *backflips*, iar, când numărul nostru a luat sfârșit, am tăcut toți o jumătate de secundă, uitându-ne unii la alții și recăpătându-ne suflul. Am știut cumva, fără să discutăm, că ne descurcaserăm bine.

Bineînțeles că nu mă așteptasem ca toată școala să fie în asentimentul nostru. Nu mă așteptasem să țâșnească toți în picioare și să înceapă să țipe, să fie dați pe spate de reprezentația noastră. Nu mă așteptasem la atâtea urale și la ropote de aplauze.

Nu crezusem că vom câștiga.

* * *

Eram fericită, în special pentru fratele meu. El pusese la cale momentul acesta; el dăduse startul misiunii noastre. Când ne-a fost înmânat trofeul făcut din plastic și premiul constând într-un card de cincizeci de dolari la Olive Garden, Navid arăta de parcă i s-ar fi înmânat luna. Mă bucuram așa de tare pentru el!

Dar apoi, nu știu...

Dintr-odată școala a devenit o chestie ridicolă.

Timp de o săptămână după concursul de talente, nu am reușit să ajung la nicio oră fără să nu am parte de câte un incident. Oamenii au început să mă urmărească pe culoare. Toată lumea voia să stea de vorbă cu mine. Îmi făceau cu mâna când mă vedeau trecând. Într-o zi traversam curtea, când m-a zărit un portar și mi-a zis:

— Tu ești fata care se învârte în cap?

Și atunci mi-am ieșit din fire.

Eu nici măcar nu mă învârtisem în cap.

Adică mă bucuram că nu mă mai strigă fata cu turban, dar trecerea neașteptată și abruptă de la răutăcioși la amabili m-a lovit ca un bici. Mă simțeam confuză. Nu-mi venea să cred că lumea considera că voi uita că, acum nici măcar o lună, mă tratau ca pe un gunoi. Profesorii care, după Ramadan – când voisem să-mi iau o zi liberă ca să celebrez cea mai mare sărbătoare din calendarul musulman –, îmi spuseseră că „O să avem nevoie de un bilet de învoire de la părinții tăi, ca să ne asigurăm că pentru asta lipsești de la școală" mă felicitau acum în fața întregii clase. Regulile privind popularitatea în școală îmi erau neclare. Nu înțelegeam cum pot să se transforme cu atâta ușurință. Păreau să fi uitat cu toții că sunt aceeași fată pe care încercaseră de nenumărate ori să o umilească.

Și Navid experimenta ceva similar, dar, spre deosebire de mine, pe el nu părea să-l deranjeze.

— Bucură-te și tu! m-a sfătuit.

Însă nu ştiam dacă pot.

La sfârşitul lui ianuarie aveam un statut social complet diferit decât avusesem cu doar câteva săptămâni în urmă. Era *curată nebunie.*

Îmi deschideam dulăpiorul și din el cădeau deodată cinci invitații la cinci petreceri diferite. Stăteam sub copac la prânz și citeam o carte, când un grup de fete mă striga din celălalt capăt al curții să mă duc să stau cu ele. Băieții începuseră să îmi vorbească la ore. Veneau la mine după școală și mă întrebau dacă am vreun plan, iar eu le răspundeam că *da, plănuiesc să mă car dracului odată de aici*, însă ei nu înțelegeau. În schimb, se ofereau să mă conducă ei cu mașina.

Îmi venea să urlu.

Fără să vreau, făcusem ceva care le dăduse tuturor celor din școală permisiunea să mă introducă într-un alt cerc, și nu știam cum să fac față situației. Era mai mult decât derutant – mă enerva să constat că nu au niciun pic de coloană vertebrală. Cumva, încetasem să mai fiu o teroristă. Urcasem pe altă treaptă. Acum mă priveau ca pe un fel de dansatoare exotică de breakdance. Spectacolul nostru le dezactivase sistemul de alarmă.

Treceam drept grozavă. Neprimejdioasă.

Undă verde la nivelul amenințare.

Dar abia când antrenorul Hart a trecut pe lângă mine pe hol, și-a ridicat șapca în fața mea și mi-a zis „Excelentă treabă ați făcut!", am simțit că o să iau foc.

Pentru asta mă despărțisem de Ocean.

Mă îndepărtasem de cel mai grozav om pe care îl cunoscusem vreodată, pentru că fusesem mânată de la spate de antrenorul

lui, de colegii și de mama lui. Chipul meu, corpul meu și întreaga mea imagine îl răneau. Îi amenințaseră cariera. Viitorul.

Și acum ce?

Dacă Ocean s-ar fi îndrăgostit de mine acum? Acum, când colegii de liceu nu mă mai priveau ca pe o amenințare. Acum, când lumea se uita la mine și îmi zâmbea; acum, când nici nu mai puteam să trec pe culoar fără să nu vrea cineva să stea de vorbă cu mine; acum, când profesorii mă opreau după ore și mă întrebau unde învățasem să dansez așa.

Oare momentul schimba lucrurile?

Nivelul lor uimitor de ipocrizie îmi dădea dureri de cap.

Miercuri l-am revăzut pe Ocean.

Mă oprisem în fața dulăpiorului, mult după terminarea ultimei ore, ca să-mi iau echipamentul pentru antrenament – concursul de talente se încheiase, dar încă mai aveam multe planuri –, când m-a găsit Ocean. Nu-i mai adresasem niciun cuvânt din ziua în care ne întâlniserăm la ora de biologie. Pentru prima dată în ultima lună, aveam ocazia să îl analizez. Să mă uit în ochii lui.

Dar ce vedeam mă făcea să mă simt și mai rău.

Părea obosit. Epuizat. Arăta mai slab. Nu prea mai venea la ore și nu înțelegeam cum reușește să scape nepedepsit.

— Bună! mi-a zis.

Am încremenit la auzul vocii lui. Eram copleșită. Îmi venea să plâng.

— Bună! i-am răspuns.

— Nu știu, a zis și și-a mutat privirea, trecându-și o mână prin păr. Nu știu exact ce caut aici. Eu doar...

S-a oprit și s-a uitat în depărtare. L-am auzit oftând.

Eram la mijlocul lui februarie. Holurile erau pline de reprezentări ale lui Cupidon și de inimi de hârtie. Un club din campus

vindea bomboane ce puteau fi livrate direct de Valentine's Day, iar posterele roz mă asaltau oriunde mă duceam. Nu avusesem niciodată nevoie de un motiv special ca să mă gândesc la Ocean, dar Valentine's Day era peste două zile, ceea ce mă făcea să îmi amintesc continuu ce pierdusem.

În cele din urmă s-a uitat la mine.

— Nu am apucat să-ți spun că te-am văzut, mi-a zis. La concursul de talente, a precizat, gura lui amenințând să schițeze un zâmbet, pe care totuşi și l-a reținut. Ai fost grozavă, mi-a şoptit. Ai fost extraordinar de bună!

Nu mi-am mai putut controla nici cuvintele pe care le-am rostit apoi, nici tremurul pe care îl imprimase oaselor mele.

— Mi-e dor de tine! i-am zis. Mi-e foarte dor de tine!

Ocean a tresărit de parcă i-aș fi tras o palmă. S-a uitat în altă parte, apoi, când a ridicat privirea, jur că avea lacrimi în ochi.

— Și ce ar trebui să fac eu? m-a întrebat. Ce-ar trebui să răspund?

— Nu ştiu, îmi pare rău, las-o baltă! am bălmăjit, scăpând din mâinile tremurânde cărțile, care s-au împrăștiat pe podea.

Am dat să le adun, iar Ocean a încercat să mă ajute, dar i-am zis că mă descurc, că totul era în ordine, și am pus cărțile grămadă în dulăpior, mi-am luat un „la revedere" stângaci, și toată întâmplarea a fost atât de îngrozitoare, încât am uitat să formez cifrul – am uitat să mă asigur că măcar dulăpiorul e închis! Mi-am amintit abia târziu, după antrenament.

Când m-am întors să verific, am răsuflat uşurată. Lucrurile mele erau tot acolo. Dar tocmai mă pregăteam să închid dulăpiorul, când mi-am dat seama că jurnalul, pe care îl ascundeam întotdeauna, repet, întotdeauna, la fundul dulapului, ajunsese deasupra.

35
TREIZECI ȘI CINCI

Mi-am petrecut restul serii ușor speriată.

Oare îmi imaginam eu? Oare mutasem jurnalul când pusesem lucrurile în dulap? Era o coincidență sau un accident?

Și atunci...

Și dacă nu îmi imaginasem? Dacă Ocean chiar îmi citise jurnalul?

Lipsisem mai puțin de două ore, așa că nu credeam că avusese timp să-l citească pe tot, dar chiar și câteva paragrafe, și tot ar fi fost un subiect sensibil pentru mine.

L-am scos din ascunzătoarea din dormitor și am început să citesc de la coadă la cap. Îmi imaginam că, dacă Ocean se apucase să-l răsfoiască, cel mai mult l-ar fi interesat lucrurile pe care le scrisesem în ultima vreme. După o singură privire m-a cuprins deodată rușinea. Am închis ochii strâns. Mi-am acoperit fața cu o mână.

Seara trecută îl visasem pe Ocean; fusese un vis deosebit de intens. Era... uau! Era groaznic. M-am așezat pe pat, străbătută de încă un val de rușine, și am continuat să dau paginile înapoi.

> Furia mea față de felul în care mă tratau acum ceilalți elevi; cum se prefăceau că toată cruzimea lor inițială nici nu se petrecuse.

Gândurile mele când îl văzusem pe Ocean în echipament; temerile că ar putea crede că mă interesează Yusef.

Agonia de a mă întoarce la şcoală; grija pentru Ocean, pentru suspendarea lui.

Discuția cu tatăl meu; teama să nu fi luat o decizie greșită.

Cugetările privind discuţiile cu Yusef; faptul că nu trebuia niciodată să mă justific în fața lui.

Pagini întregi în care încercam să-mi dau seama ce simt în absența lui Ocean din viața mea; cât de mult îmi lipsea; cât de prost mă simţeam pentru tot ce se întâmplase.

O pagină întreagă în care scrisesem...

Și eu te iubesc foarte, foarte mult.

Și tot așa în ultimele câteva luni. De obicei nu vorbeam decât despre mine, îmi povesteam durerea, aşa cum mă pricepeam eu să o fac.

Am expirat prelung şi tremurat și am ridicat privirea de-a lungul peretelui. În mintea mea se dădea o luptă.

O parte din mine era îngrozită la gândul că Ocean citise toate astea. Era ca o indiscreție, o trădare. Dar o altă parte din mine înțelegea faptul că el căuta răspunsuri.

Detestam felul în care se sfârșise povestea noastră. Detestam faptul că fusesem obligată să mă despart de el, că el nu știa adevărul, detestam gândul că îmi mărturisise că mă iubește, iar eu îl ignorasem. Și mai ales după tot, după toate prin câte trecuserăm, după tot ce mi-a spus şi cât se străduise să fie cu mine...

Mi-a spus că mă iubește, iar eu l-am ignorat.

Gândul acesta îmi sfâșia inima la nesfârșit. Și, dintr-odată, am început să sper că citise acele pagini. Dintr-odată, mi-am dorit să o fi făcut. Mi-am dorit să afle adevărul.

Mi-am dorit să-i mărturisesc totul.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât posibilitatea ca Ocean să fi descoperit aceste pagini părea mai degrabă o eliberare. Voiam să afle că îl iubesc, însă nu i-o puteam spune acum, nu personal, nu fără a-i da o explicație privind felul în care se sfârșise relația noastră. Din multe puncte de vedere, mă simțeam jenată că îmi citise aceste gânduri personale. Însă din altele, era ca o eliberare.

Și totuși, nu eram sigură dacă citise ceva din toate astea.

Atunci am observat că una dintre paginile jurnalului era ușor ruptă. Am dat paginile până la ea. Era din acea ultimă zi de școală dinaintea vacanței de iarnă. Ziua în care pusesem capăt relației cu Ocean.

În prima parte povesteam despre cum mă încolțise antrenorul lui. Despre lucrurile îngrozitoare pe care mi le spusese. Cum mă amenințase că îl va elimina pe Ocean, dacă nu mă voi despărți de el. Și apoi vorbeam despre mama lui. Cum cheltuise banii destinați studiilor lui. Și cum mă rugase să nu-i menționez niciodată că purtaserăm acea conversație.

Iar la final era scris faptul că, în ciuda tuturor amenințărilor, nu credeam că merit eforturile pe care el le făcea pentru mine.

Am închis caietul. Respiram foarte precipitat.

36
TREIZECI ȘI ȘASE

A doua zi a fost una nebună.

Ocean a fost exmatriculat.

Stăteam cu Amna sub copacul meu, când am auzit gălăgia. În curte, colegii țipau, se buluceau, iar cineva striga:

— Bătaie! Bătaie!

Am simțit un nod în stomac.

— Oare ce se întâmplă? am întrebat.

Amna a ridicat din umeri. S-a ridicat, s-a îndepărtat câțiva pași și s-a uitat în depărtare. Venise să-mi aducă o pungută cu bomboane de ghimbir făcute de mama ei. Mi-am amintit de ele când Amna s-a întors, cu ochii cât cepele, iar punguța i-a căzut pe jos.

Bomboanele s-au împrăștiat prin iarbă.

— O, Doamne! E Ocean! a exclamat ea.

Îi trăsese un pumn în față antrenorului. Am fugit într-acolo tocmai când doi tipi încercau să-i despartă, iar Ocean a început să-i lovească și pe ei. Oamenii țipau unii la alții.

— Sunteți niște ipocriți! striga Ocean.

Cineva a încercat să-l țină, dar el a urlat:

— Nu pune mâna pe mine! La dracu'! Nu mă atinge!

Se retrăsese din echipă.

Iar mai târziu, în aceeaşi zi, a fost exmatriculat. Se pare că îi spărsese nasul antrenorului Hart, care acum avea nevoie de o operație.

Nu eram sigură dacă-l voi mai revedea vreodată pe Ocean.

37
TREIZECI ȘI ȘAPTE

Diminețile mele se desfășurau mereu astfel:

Eu și Navid ne certam constant care să intre primul în baia pe care o împărțeam, fiindcă el uda totul în jur, iar când termina de bărbierit, lăsa mereu firișoare de păr pe chiuvetă și, oricât de mult îi spuneam că e scârbos, nu părea să înțeleagă aluzia. Cu toate acestea, mereu făcea duș primul, fiindcă trebuia să ajungă la școală cu o oră înaintea mea. Apoi, părinții ne obligau pe amândoi să coborâm la micul dejun, timp în care mama ne întreba dacă ne-am făcut rugăciunea de dimineață, iar eu și Navid ne îndesam în gură câte o lingură cu cereale, pretinzând că am făcut-o, și mama își dădea ochii peste cap și ne cerea să avem grijă să ne spunem măcar rugăciunea de la amiază, iar noi mințeam că așa vom face, și mama ofta din greu, după care Navid pleca la școală. În scurt timp plecau și părinții la muncă, așa că, de obicei, casa îmi rămânea la dispoziție pentru încă treizeci de minute binecuvântate, înainte să pornesc spre închisoarea mea.

Nu mă gândisem că această informație – pe care i-o împărtășisem lui Ocean când voise să mă conducă prima dată la școală cu mașina – ne va fi utilă în continuare.

Tocmai încuiasem ușa, când m-am întors și am dat cu ochii de Ocean. Stătea lângă mașina parcată în fața casei mele. Se uita la mine.

Nu-mi venea să cred.

A ridicat brațul, făcându-mi nesigur cu mâna. M-am îndreptat spre el, cu inima bătându-mi gata să-mi sară din piept, și m-am oprit în fața lui, ceea ce a părut să-l surprindă. Stătea sprijinit de mașină. Deodată, s-a ridicat. Și-a vârât mâinile în buzunare. A tras aer adânc în piept și a spus:

— Bună!

— Bună! l-am salutat.

Aerul era rece - geros chiar - și mirosea așa cum miroase mereu pentru mine orice dimineață devreme: a frunze moarte și a cești de cafea neterminate. Am observat că nu purta haină. Nu știam de când stă aici. Avea obrajii rozalii și nasul înghețat. Ochii îi străluceau și mai tare în lumina dimineții: erau de un albastru și mai intens, cu irizații aurii.

Și atunci...

— Îmi pare atât de rău! am zis amândoi deodată.

Ocean a râs și s-a uitat în altă parte. Eu mă holbam la el.

— Vrei să chiulim împreună de la școală astăzi? mi-a propus în cele din urmă.

— Da, am zis. Da.

Mi-a zâmbit.

L-am urmărit conducând. I-am studiat profilul, curburile corpului. Îmi plăcea felul cum se mișca, felul cum atingea diverse lucruri, poziția demnă și naturală a capului. Părea că se simte bine în pielea lui, ceea ce îmi amintea de mersul lui, pe care îl adoram; se deplasa cu pași siguri și regulați. Felul în care se deplasa mă făcea să cred că nu-i trecuse niciodată prin minte, nici măcar într-una dintre cele mai proaste zile ale lui, că ar putea fi un om rău. Îmi era clar că nu-i displăcea nimic legat de propria persoană. Ocean nu-și analiza propriile gânduri.

Nu se dădea niciodată de ceasul morții în privința faptelor lui și nu era niciodată suspicios față de alții. Nici măcar nu se jena, cum o făceam eu. Mintea lui părea un tărâm extrem de paşnic. Lipsit de orice obstacole.

— Uau! a exclamat el, expirând uşor neregulat. Nu că vreau să îți interzic să te uiți la mine, dar felul în care mă studiezi îmi dă o stare de agitație.

M-am sprijinit de spătar, brusc ofensată.

— Scuze!

El s-a uitat la mine și a schițat un zâmbet.

— La ce te gândeşti?

— La tine, i-am zis.

Și dintr-odată ne-am oprit. Ocean a parcat pe o alee din fața unei case pe care nu am recunoscut-o, dar despre care eram aproape sigură că e casa lui.

— Nu te teme, mama nu e aici, mi-a spus, după ce a oprit motorul. Voiam doar să stăm de vorbă în tihnă și nu știam unde să te duc în altă parte, mi-a explicat, privindu-mă în ochi, și atunci m-a cuprins panica și totodată un sentiment de linişte.

— E în regulă?

Am dat din cap că da.

Ocean mi-a deschis uşa. Mi-a luat ghiozdanul, și l-a pus pe umăr și m-a condus spre casă. Era uşor neliniştit. Și eu la fel. Casa lui era destul de mare. Și drăguță. Îmi doream să fi observat mai multe când am intrat, dar dimineața fusese deja presărată cu momente atât de intense, încât detaliile păreau zugrăvite în acuarele. Culori blânde, uşor estompate. Tot ce vedeam cu adevărat era chipul lui.

Și dormitorul.

Nu era un interior complicat. De fapt, aducea cu propriul meu dormitor. Avea un pat, un birou, un calculator. Biblioteca

era plină, dar nu cu cărți, ci cu premii legate de activitatea lui de jucător de baschet. Erau două uși, ceea ce mă făcea să cred că avea propria baie și poate și o debara. Pereții erau albi. Covorul, moale.

Era drăguț. Și ordonat.

— Ce cameră curată ai! am exclamat.

— Da, păi, de fapt, speram că o să vii azi, așa că am făcut curat, mi-a mărturisit.

M-am uitat la el. Nu știam de ce sunt surprinsă. Era evident că plănuise să mă aducă azi aici. Să vorbească cu mine. Însă, când mi-l imaginam făcând curat în așteptarea posibilei mele vizite, îl adoram. Deodată mi-am dorit să știu ce făcuse. Ce strânsese. Voiam să știu cum arătase camera înainte să facă ordine.

În schimb, m-am așezat pe pat. Era mult mai mare decât patul meu. Pe de altă parte, el însuși era mai înalt decât mine. Patul meu l-ar fi strivit.

Ocean rămăsese în mijlocul camerei, uitându-se la mine, în timp ce eu analizam detaliile vieții lui. Totul era foarte simplu. Pilotă albă. Perne albe. Cadrul patului era făcut din lemn maro-închis.

— Hei, mi-a zis cu blândețe.

Am ridicat privirea.

Părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Îmi pare atât de rău! mi-a zis. Pentru tot.

Mi-a povestit că mi-a citit jurnalul. Și-a cerut scuze iar și iar. Zicea că îi pare rău, îi pare rău, însă nu voise decât să afle ce se întâmplase cu mama lui - ce-mi spusese, de reușise să provoace toate astea -, fiindcă nu credea că eu o să-i povestesc vreodată. Mi-a zis că o întrebase pe mama lui de o mie de ori ce îmi spusese în ziua aceea și că ea refuzase să-i răspundă la întrebări, că îl respinsese complet. Dar, în timp ce încerca să

afle asta din jurnalul meu, descoperise şi altceva. Faptul că antrenorul lui mă agresase. Că ţipase la mine. Și toate lucrurile oribile prin care trecusem la şcoală. Absolut toate.

— Îmi pare tare rău! a repetat. Îmi pare atât de rău că ți-au făcut asta! Îmi pare rău că nu am ştiut! Aş vrea să-mi fi spus.

Eu am clătinat din cap, frământând pilota în mâini.

— Sincer, nu e vina ta, l-am liniştit. E vina mea. Eu sunt cea care a greșit.

— Cum? Nu...

— Ba da! l-am contrazis, privindu-l în ochi. N-ar fi trebuit să permit aşa ceva. Ar fi trebuit să-ți spun ce mi-a zis mama ta. Doar că, nu ştiu, m-a făcut să mă simt ca o proastă, am continuat. Mi-a zis că nu ai bani ca să mergi la facultate, Ocean, şi nu am putut să te fac să...

— Nu contează, m-a liniştit el. Găsesc eu o soluție. O să-l sun pe tata. O să fac un împrumut. Nu mai contează.

— Îmi pare aşa de rău! am repetat. Îmi pare rău pentru tot!

— Nu-ți face griji. Serios. Mă descurc eu cumva.

— Dar ce o să faci acum? În legătură cu şcoala?

El a expirat greoi.

— Am o întrevedere într-o săptămână. Nu m-au exmatriculat oficial încă, dar sunt aproape sigur că o vor face. Până atunci, însă, sunt suspendat. S-ar putea să fiu nevoit să-mi continui şcoala în alt cartier.

— Serios? am zis, făcând ochii mari. Dumnezeule!

— Da. Asta dacă nu reuşesc să conving pe toată lumea la întrevedere că, de fapt, le-am făcut un serviciu când i-am spart nasul antrenorului. Cu toate că şansele sunt mici.

— Vai! am exclamat. Îmi pare tare rău!

— Să nu-ți pară! Mă bucur că l-am pocnit pe nemernic. Și aş face-o din nou, fără să stau pe gânduri.

O clipă, am tăcut amândoi, uitându-ne unul la celălalt.

— Habar nu ai cât de mult mi-ai lipsit, a zis Ocean în cele din urmă.

— Ăăă, ba cred că am. Cred că aş câştiga întrecerea asta.

A râs încet, apoi s-a apropiat şi s-a aşezat pe pat, lângă mine. Picioarele mele nu atingeau podeau, dar ale lui da.

Deodată am devenit agitată. Nu mă mai aflasem aşa de aproape de el de atâta vreme! Când m-a luat delicat de mână, am simţit că relaţia noastră se reînnoda, că era ca şi cum inima îmi stătea din nou în loc, nervii îmi erau întinşi la maximum, iar mintea mi se înceţoşa.

Tăceam amândoi. Nici măcar nu ne priveam. Ne uitam la mâinile noastre împreunate, în timp ce el îmi trasa desene în palmă, iar eu abia mai respiram, căci urmele lăsate de degetele lui păreau de foc pe pielea mea. Şi atunci am observat că mâna dreaptă îi era vânătă. De fapt, articulaţiile pumnului păreau distruse.

I-am atins cu blândeţe pielea sfâşiată. Rănile abia începuseră să se vindece.

— Da, mi-a răspuns cu o voce încordată la întrebarea nerostită. Este... Ăăă, da.

— Te doare?

Ne-am privit. Stăteam atât de aproape unul de celălalt, încât, atunci când am ridicat capul, eram faţă în faţă la doar câţiva centimetri. Îi simţeam respiraţia pe piele. Îi simţeam mirosul – parfumul lui discret, care părea numai şi numai al lui...

— Da, a zis, clipind absent. Mă cam..., a inspirat el scurt. Îmi pare rău, eu...

Mi-a cuprins faţa în palme şi m-a sărutat, m-a sărutat cu atâta pasiune, că deodată m-am simţit copleşită de sentimente aşa de dureroase, încât am scos un sunet involuntar, de parcă aş

fi plâns. Mintea mi se încețoșa. Inima parcă îmi ieșea din piept. I-am pus mâna ușor pe mijloc, i-am atins spatele și am simțit că zidul din mine se sparge. Eram copleșită de îmbrățișarea lui, de căldura trupului lui, de tremurul corpului lui atunci când el s-a retras. Mi se părea că visez, că nu mai pot să gândesc. *Mi-a fost dor de tine. Dumnezeule! Ce dor mi-a fost de tine*, repeta întruna, apoi m-a sărutat din nou și, în vârtejul gândurilor, îi simțeam gustul ca pe o căldură pură. Ne-am oprit să ne tragem răsuflarea, agățându-ne unul de celălalt de parcă ne înecam, de parcă am fi rătăcit în derivă, abandonați în imensitatea de nedescris a oceanului.

— Te iubesc, am șoptit, lipindu-mi fruntea de a lui.

L-am simțit încordându-se.

— Regret că nu ți-am spus-o mai demult, am zis. Am vrut. Și-mi doresc să o fi făcut.

Ocean nu a răspuns nimic. Nici nu era nevoie. Se agățase de trupul meu de parcă nu ar fi vrut să-mi mai dea drumul niciodată, de parcă de asta depindea viața lui.

38
TREIZECI ȘI OPT

Ceea ce ne-a despărțit în cele din urmă nu a fost ura. Nu au fost nici rasiștii, nici tâmpiții aceia.

M-am mutat eu din nou.

Ocean și cu mine am avut parte de două luni și jumătate de fericire absolută până la începutul lui mai, când tata ne-a dat vestea că ne vom muta din oraș de îndată ce Navid va termina școala. Înainte de venirea lui iulie, aveam să plecăm.

Săptămânile care au mai rămas s-au scurs într-o dulce și înăbușită agonie. Până la urmă, Ocean nu a fost exmatriculat. Mama lui a angajat un avocat care să-i reprezinte la întrevedere – schimbare care doar pe Ocean l-a luat prin surprindere –, și s-a dovedit că lumea îl plăcea foarte tare. Consiliul profesoral a hotărât să îl mai suspende o săptămână și apoi să pună capăt poveștii. Au încercat să-l convingă să se alăture din nou echipei de baschet, însă Ocean a refuzat. A zis că nu-și mai dorește să joace baschet la nivel de competiție. Din unele puncte de vedere, părea mult mai fericit.

Din altele, însă, nu era deloc.

Eram permanent conștienți de data despărțirii, care se apropia cu pași repezi, și petreceam cât de mult timp posibil împreună. Statutul meu social se schimbase enorm – și asta

mai ales după ce se răspândise vestea că Ocean îi trăsese un pumn în fața antrenorului din cauza mea –, așa că nimeni nu mai îndrăznea să clipească în prezența noastră și amândoi eram permanent uimiți și nedumeriți de ridicolul de nedescris al vieții de liceu. Cu toate acestea, profitam cât puteam. Eram mai tot timpul absorbiți unul de celălalt, fericiți și triști deopotrivă.

Mama lui Ocean și-a dat seama că, alungându-mă din viața fiului ei nu făcuse decât să-i afecteze relația cu el, așa că, în cele din urmă, m-a acceptat. A încercat să se apropie de mine, dar nu prea îi ieșea. Era în regulă. Rămăsese la fel de ciudată, însă, pentru prima dată după multă vreme, se implica din nou activ în viața lui Ocean. De fapt, riscul ca fiul ei să fie exmatriculat a părut să declanșeze ceva în mintea ei; era mai surprinsă decât oricine altcineva că Ocean spărsese nasul cuiva cu bună știință și, dintr-odată, începuse să îl ia la întrebări. Voia să știe ce-i trece prin minte. Începuse să vină acasă la cină, să petreacă weekendul acolo, ceea ce-l făcea foarte fericit. Îi plăcea enorm să o aibă pe mama lui în preajmă.

Așa că am zâmbit. Și am mâncat salata de cartofi pe care ea mi-a oferit-o.

La școală, situația era în continuare ciudată. Lucrurile nu intraseră deodată în normal. Totuși, treptat, după multă introspecție, colegii mei au găsit puterea lăuntrică de a-mi vorbi și despre altceva în afară de breakdance și despre eșarfa de pe cap, așa că lucrurile au devenit amuzante și mai limpezi. Cu cât îi cunoșteam mai bine, cu atât îmi dădeam seama că noi, toți, nu eram decât o gașcă de idioți înspăimântați. Umblam prin întuneric, ne ciocneam unii de alții și ne speriam din nimic.

Prin urmare, am început să aprind lumina.

Am încetat să mai privesc lumea ca pe o gloată. O hoardă. O mulțime fără chip. M-am străduit din răsputeri să nu mai cred că știu ce gândesc ceilalți, mai ales înainte să le fi vorbit. Nu mă prea pricepeam la asta – și probabil că trebuia să exersez tot restul vieții –, dar am încercat. Mă speria gândul că le făcusem altora ceea ce nu dorisem să mi se facă mie: făcusem afirmații cu privire la cine credeam eu că sunt și la cum își trăiau viața; și generalizasem tot timpul cu privire la ce credeam eu că gândesc.

Nu mai voiam să fiu genul acela de persoană.

Obosisem să mă tot concentrez asupra propriei furii. Obosisem să mă concentrez doar asupra amintirii unor persoane oribile și a lucrurilor îngrozitoare pe care mi le spuseseră și pe care mi le făcuseră. Obosisem de toate acestea. Îmi întunecaseră mintea prea mult! În plus, mă mutasem destul de des, încât să știu că timpul era trecător și limitat.

Nu eram dispusă să îl risipesc.

Pierdusem atâtea luni respingându-l pe Ocean, și zilnic mi-am dorit enorm să nu o fi făcut! Mi-am dorit să fi avut încredere în el mai de mult. Mi-am dorit să mă fi bucurat de fiecare oră petrecută împreună. Îmi doream așa de multe! Să facem atâtea împreună. Ocean mă ajutase să-mi doresc să descopăr toate persoanele bune din lume și să le păstrez aproape.

Poate că era de ajuns să știu că există cineva ca el în lume, mi-am zis. Poate că era suficient că drumurile ni se încrucișaseră și apoi se despărțiseră, lăsându-ne în urmă două persoane complet diferite. Poate că ajungea faptul că învățasem că dragostea este o armă neașteptată, că e cuțitul de care avusesem nevoie ca să-mi tai kevlar-ul pe care îl purtam zilnic.

Poate că toate acestea erau de ajuns.

Ocean îmi insuflase speranţa. Mă făcuse să cred din nou în oameni. Sinceritatea lui mă purificase, îmi alungase furia persistentă cu care mă alimentam de atâta vreme.

Ocean mă făcuse să-mi doresc să acord lumii o a doua şansă.

În după-amiaza aceea însorită, când maşinile noastre au pornit, el a rămas în mijlocul străzii. A stat acolo nemişcat și ne-a urmărit plecând, iar când, în cele din urmă, chipul lui a fost înghițit de distanța dintre noi, m-am întors la loc în scaunul meu. Și am încercat să mă încurajez când am simțit că îmi cedează inima.

Telefonul a bâzâit.

să nu renunți la mine, mi-a scris.

Și nu am renunțat niciodată.

Suntem în 2002, la un an de la atentatele din 11 septembrie, iar Shirin tocmai a început să meargă la o nouă școală. Este o perioadă agitată pentru omenire, însă și pentru Shirin, o tânără musulmană de saisprezece ani care se confruntă încontinuu cu prejudecățile.

Shirin este agresată zilnic – prin priviri nepoliticoase, comentarii umilitoare și chiar prin violență fizică. Totul se întâmplă ca reacție la rasa căreia îi aparține, la religia sa și la hijabul pe care îl poartă. De aceea, tânăra a decis că nu va mai avea încredere în oameni, nu va mai încerca să se integreze și nici nu va mai lăsa pe nimeni să se apropie de ea suficient, încât să fie rănită. Așa că își îneacă frustrările în muzică și în breakdance.

Însă, deodată, Ocean James apare în viața ei. Pentru prima oară, cineva se arată cu adevărat interesat să o cunoască. Cei doi tineri provin din două lumi ireconciliabile, iar Shirin se simte incapabilă să dărâme zidul de protecție pe care l-a clădit în jurul ei.

Tahereh Mafi, autoarea seriei ATINGEREA LUI JULIETTE, revine cu un roman emoționant, inspirat din propriile experiențe legate de dragoste, de pasiunea pentru breakdance și de impactul devastator pe care îl pot avea stereotipurile.

Foto: Ransom Riggs

TAHEREH MAFI s-a născut în 1988, într-un orășel din statul american Connecticut, fiind mezina unei familii de imigranți iranieni. A absolvit Universitatea Soka din Aliso Viejo, California, și vorbește opt limbi străine. A călătorit în toată lumea, petrecându-și un semestru la Barcelona, unde a avut posibilitatea să studieze literatura spaniolă. Este autoarea seriei ATINGEREA LUI JULIETTE (publicată în limba română la Leda Edge) și a romanelor *Furthermore* (publicat în limba română la Corint Junior, 2018) și *Whichwood*. Tahereh adoră să își petreacă timpul cu o supradoză de cofeină la îndemână și cu ochii într-o carte.

O puteți găsi online pe www.taherehbooks.com.